XXIII. évfolyam 31. szám Ára: 1 forint 1967. augusztus 3

Ludas Matyi

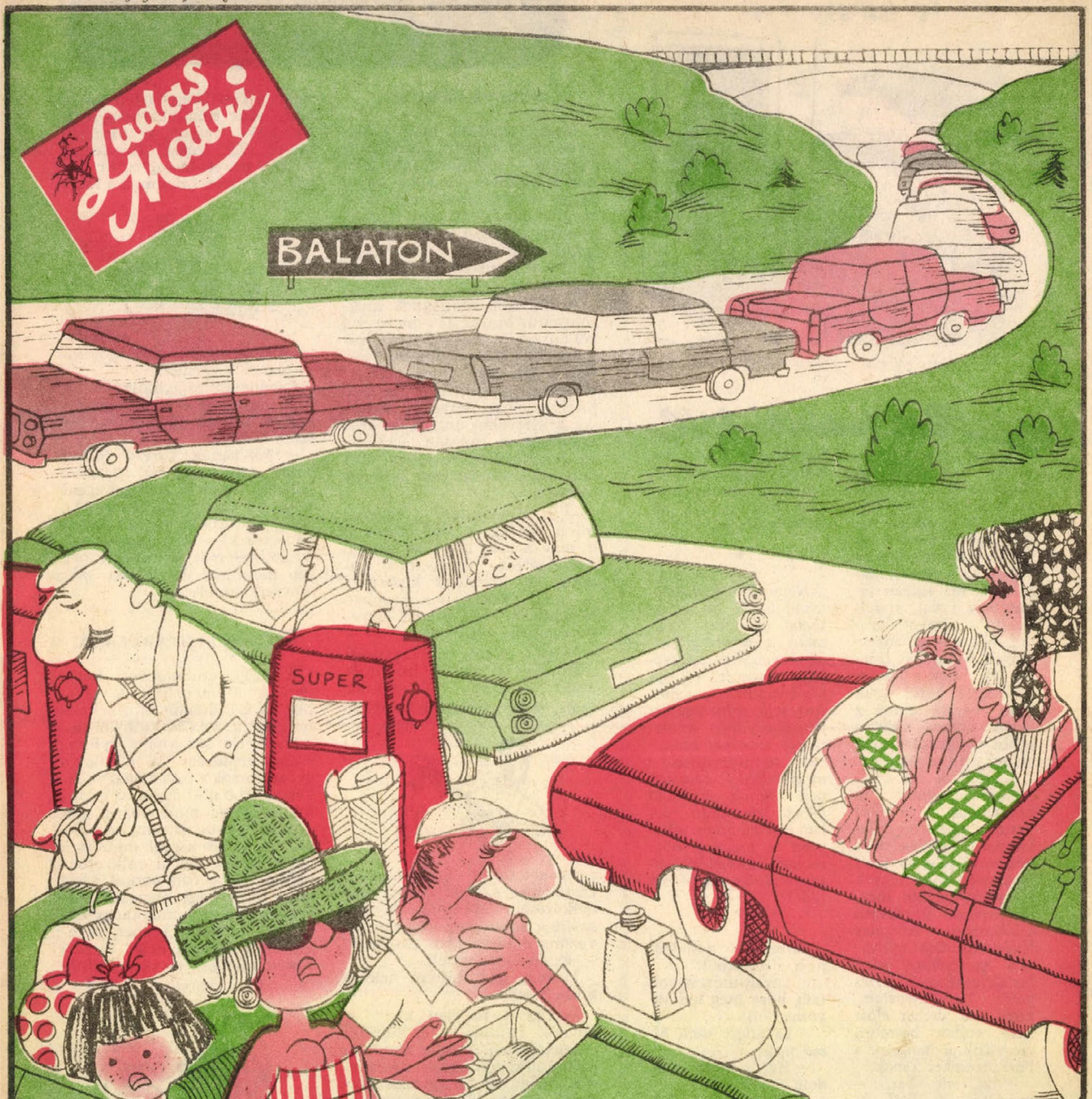

— *Maguk melyik közlekedési dugóban töltik a hétvéget?*

Balázs-Piri Balázs rajza

Egy agglegény sóhaja

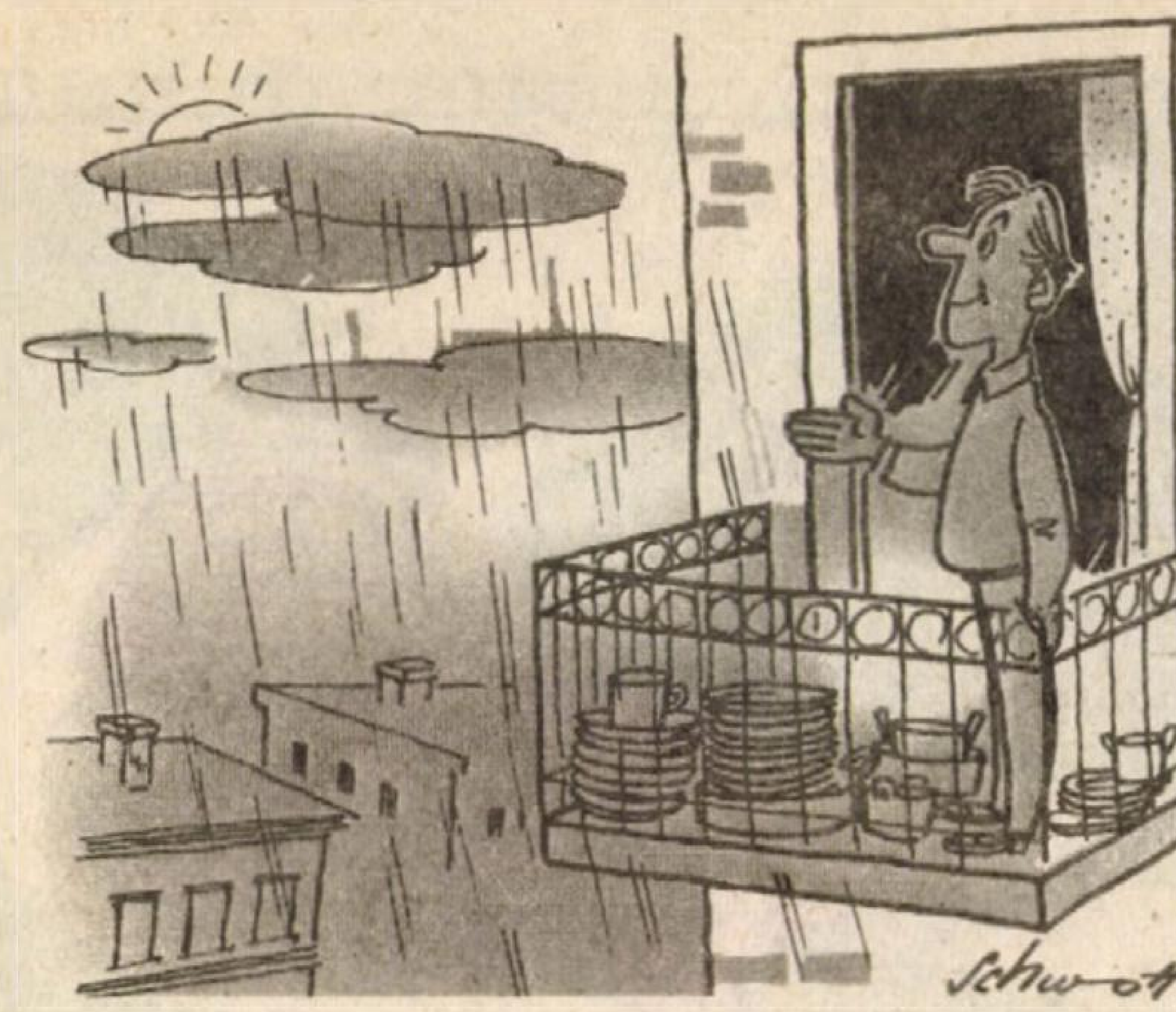

– Hálistennek ma nem kell mosogatnom...

Pesti tudósítónktól

A szatirikus vagy humoros írót (röviden: humoristát) sokféleképpen képzelik az emberek. Van, aki azt hiszi, hogy az illető rendkívül komor, fanyar, rosszkedvű ember, mások szerint viszont állandóan kacag, tréfálkozik, s aranyos derűvel ragyogja be embertársait. Holott az igazság az, hogy a humorista ezek közül egyik sem, vagyis mind a kettő. Olyan, mint a többi ember, csak nem olyan, mint a többi író.

Legalábbis ezt a tanulságot vontam le magamban, amikor nemrég egy nagyvállalatunk kultúrfelelőse felhívott telefonon, és megkért, hogy vegyek részt egy náluk megrendezendő író–olvasó találkozón. Allergiás lévén minden nyilvános szereplésre, sűrű bocsánatkérések közepette hangsúlyoztam, hogy sok ember előtt nem tudok beszélni, elcsuklik a hangom, s bőrkiütéseket kapok.

– Jaj, de kár! – mondta az illető. – Szerettünk volna egy kedves, vidám délutánt rendezni. Direkt ezért nem kértünk fel egy komoly írót!

*

Nem akarok ünneprontó lenni, de a legújabb amerikai találmány, a „portré-párna" régi magyar népszokást elevenít fel. A portré-párna ugyanis nem más, mint egy közönséges párna, amelyre egy arcképet másolnak, természetesen a megrendelő szeretteinek egyikét ábrázoló képet. Így aztán jobban esik az alvás. Ahogyan a magyar nóta mondja: „Képeddel alszom el, képeddel ébredek!"

*

Párbeszéd mindennapi életünkből:

– Olyan mérges voltam, hogy meg tudtam volna ölni!

– És miért nem ölted meg?

– Hm ... nem is tudom ...

f. l.

Augusztus 1 — Virágnap

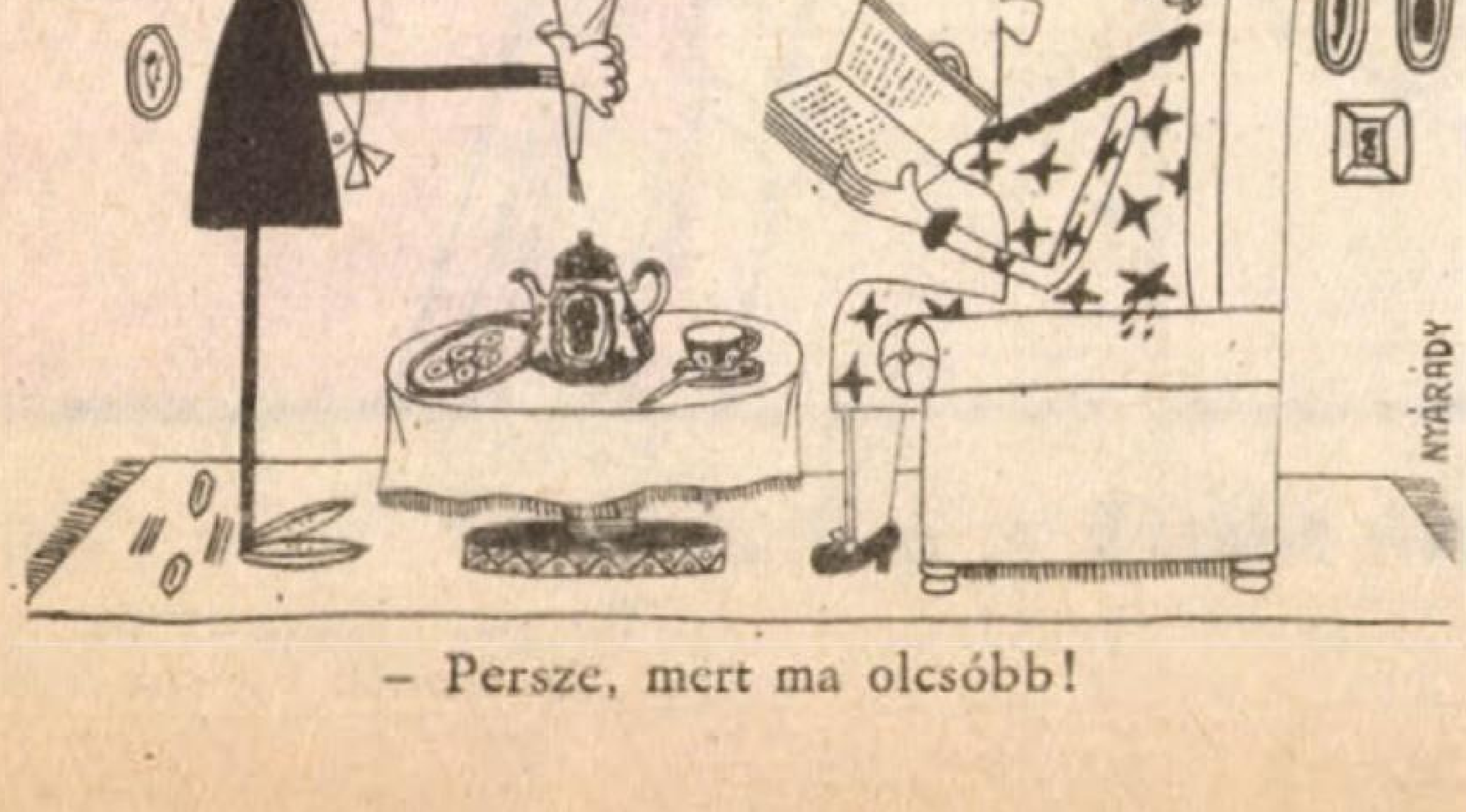

– Persze, mert ma olcsóbb!

Ezt beszélik...

NYELVI KÉRDÉS

Nem is tudtam, hogy a magyar nyelv ennyire hasonlít az angolra — mondotta tánc közben a külföldi delegáció egyik tagja. A talpalávalót ugyanis a meglátogatott vállalat ifjúsági zenekara pengette gitárján, s a leghosszabb hajú zenészlegény kitartóan énekelte a Beatles-egyveleget.

A külföldi vendégnek megmagyaráztam, hogy nem nyelvi rokonságról van szó. Fiatalságunk felismerte, hogy az egyetemes kultúra kincseit akkor ismerheti meg igazán, ha több nyelven olvas, beszél és énekel. Az a kizárólag angolul éneklő esztergályos például esküszik rá, hogy Milton és Byron műveit csak eredetiben érdemes olvasni.

— Ez csodálatos! — kiáltott fel a vendég, s már indult is a zenekarhoz, hogy az ifjúval beszélgetésbe elegyedjen angolul. A kijáratot kerestem. A fiatal esztergályos azonban legnagyobb ámulatomra elkezdett angolul beszélni.

— Önt, uram, nyilván meglepi, hogy ilyen jól bírom az angol nyelvet. Elárulhatom, hogy nagy tisztelője vagyok a szigetország kultúrájának. Örömömre szolgálna, ha rendelkezésére állhatnék, de már szólít a kötelesség. Nagyon élveztem a társalgást. Goodbye!

— És énekelt tovább.

Másnap gratuláltam neki a műhelyben.

— Ugyan menjen már! — nevetett rajtam. — A külföldi delegációkból mindig akadnak kíváncsiskodók, akik megkérdik, miért nem magyarul énekelek. Ezt a sódert a menyasszonyom apja gyakoroltatta be velem. A fene se tudja, mit jelent, de eddig minden ürgét sikerült vele leráznom.

RÉMHÍR

Végre jelen lehettem egy rémhír születésénél. A gyár műhelyében megtárgyalták azt az újsághírt, miszerint az idei hortobágyi bikaviadal győztese a hatéves Morgó, tehát ő tekinthető a Hortobágy vezérbikájának. A műhely egyik szkeptikus dolgozója így vélekedett erről az eseményről:

— Nem lehetett az valami becsületes erőpróba! Vagy maguk tán megeszik azt a mesét, hogy a Hortobágy isten tudja, hány száz bikáját összeeresztik: tessék, lássuk, ki a legerősebb? Egy frászt! Rendeztek valami tessék-lássék tusát, egy pár esélytelen bika meg a Morgó között, aztán a Morgót kinevezték vezérnek.

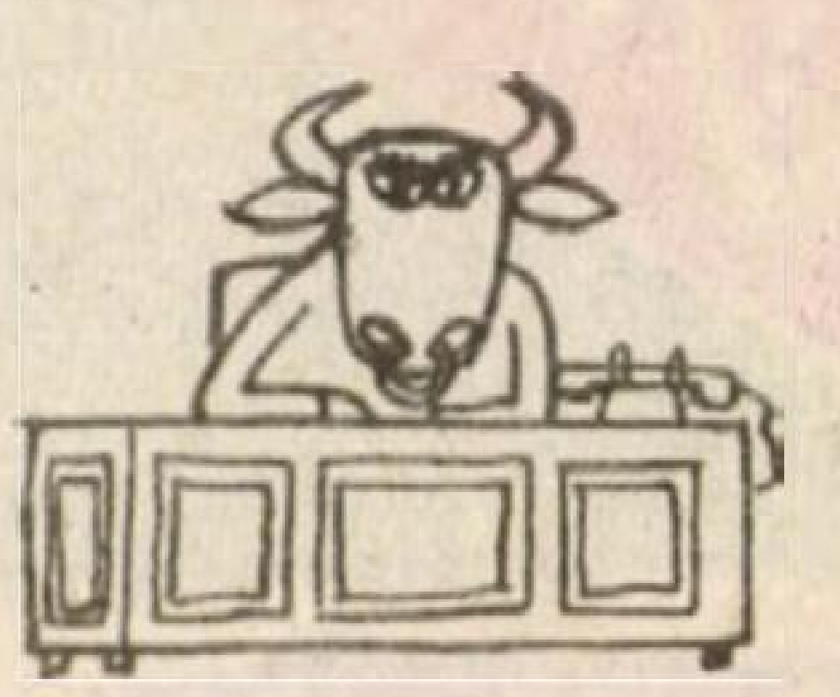

Csendesen végighallgatta ezt Béni bácsi, az idős segédmunkás, és néhány nap múlva így szólt hozzám:

— Mégiscsak furcsa időket élünk, szerkesztő úr! Biztosan hallotta maga is, hisz az egész világ fel van rajta háborodva, hogy egy örökké morgó pasast neveztek ki a Hortobágyon vezérigazgatónak. És maguk még azt mondják, hogy ma már nincsen protekció!

TITKOK FELTÁRULÁSA

A nagy eredmények hálás témául kínálkoznak a tévének és a rádiónak is. A riporter például a következő kérdéssel szorítja sarokba a győztes csapat centerét: „Mi a titka a győzelemnek?" A válasz: „Sikerült több gólt rúgni az ellenfél hálójába, mint ahány gólt az ellenfél rúgott a mi hálónkba." A fehér asztal mellett a téesz elnöke kerül mikrofonvégre: „Mi a titka annak, hogy önök ilyen nagy összeget tudnak fizetni egy munkaegységre?" A válasz: „Időben elvégeztük a tavaszi, nyári és őszi nagymunkákat, és szép termésünk volt." Kitűnő érettségi bizonyítványát szorongatja az egyik, életbe kilépni készülő fiatal. „Mi a titka ennek a szép eredménynek?" Válasz: „Négy éven át szorgalmasan tanultam, és tudtam az érettségi tételeket is..." Ezernyi példa bizonyítja a riporterek titokkutatási szenvedélyét. Ha megtehetném, én ezt kérdezném tőlük: „Mi a titka annak, hogy mindig megelégszenek olyan válaszokkal is, amelyek nem hogy titkok feltárásával, de még új ismeretekkel sem örvendeztetik meg a hallgatót?"

Cseri Sándor

BALATONI NÉGYSOROK

SZABADTÉRI SZÍNPAD

Szép nyári szabadtéri színpad,
kert-díszlet, nyárfák és kőrisfák.
A rózsafák a főszereplők
és a fűszálak a statiszták.

ÜDÜLÉS

A Külső tavon hány vitorla!
A Belsőn halászik a gólya.
Dróton fecskék, rigók az ágon —
rég volt ilyen jó társaságom.

NYÁRI EMLÉK

Két hétre tervezett kaland volt,
de télen is volt folytatása:
campingben kezdődött a nyáron
s végződött egy öröklakásba'.

HOLDTÖLTE

Kék rajzpapír az égre este
aranyszegekkel fölszegezve.
Köztük ezüst hold. Istenuccse,
gyönyörű giccs, a giccsek giccse.

BOR-NAP

Megjött a hajó Badacsonyból,
kiszállnak, szemükben mosoly van.
Jókedvet hoznak a szívükben
s szürkebarátot demizsonban.

Bródy László

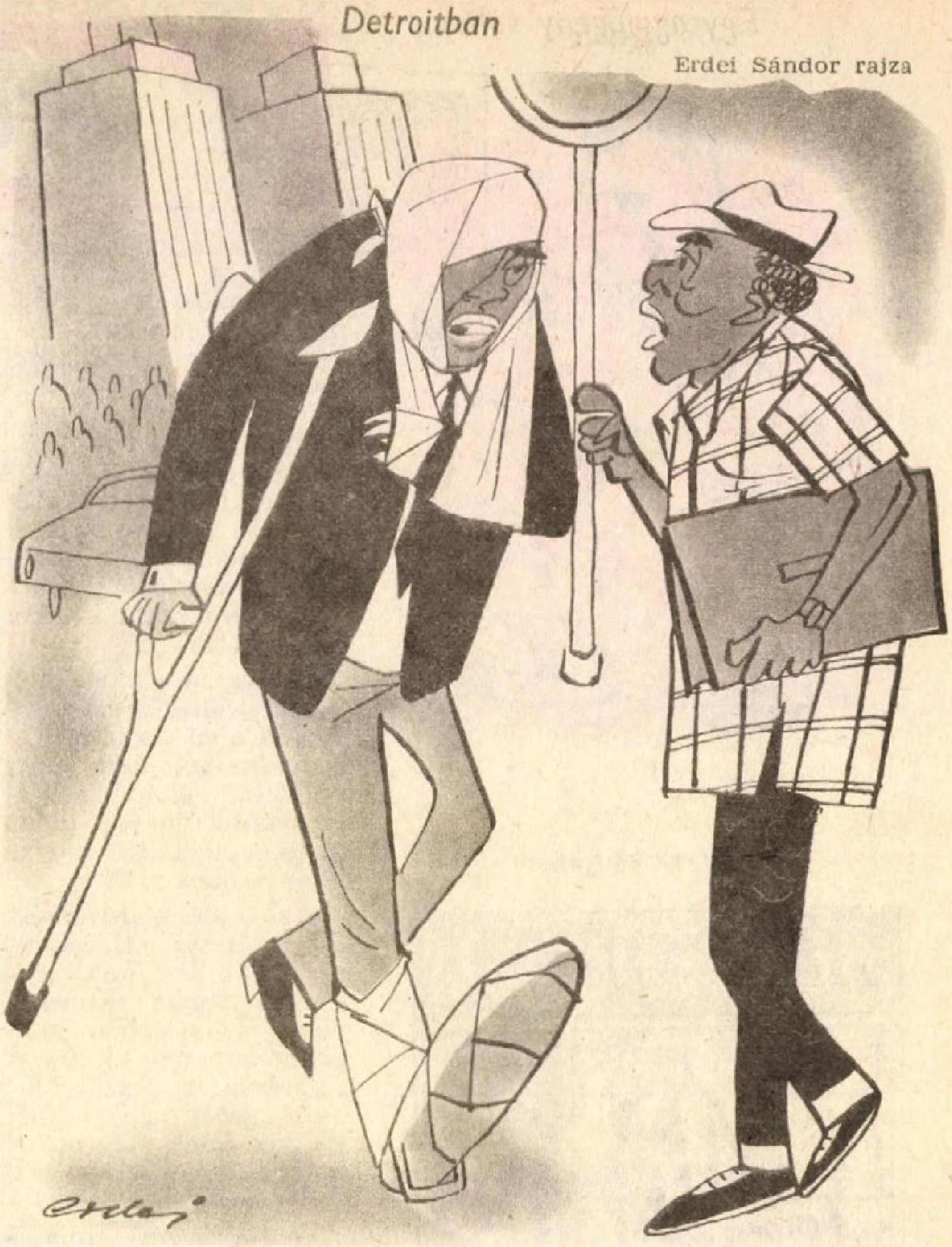

Erdei Sándor rajza

– Vietnamot megúsztam, de itthon belém lőttek . . .

Filmtörténet

Minap a Lukács uszoda napozóján összetalálkoztam néhai iskolatársammal, Povács Ernővel.

– Mi újság? – kérdeztem tőle barátságosan.

– Láttam tegnap egy filmet.

– Miről szólt?

Povács arca egyszerre gondterheltté vált:

– Azt nem olyan könnyű így elmondani.

– Annyira modern volt?

– Nem volt különösebben modern. Legalábbis szerintem.

– Hát akkor meséld el a tartalmát, és ne kéresd magad!

Ernő körülményesen rágyújtott egy cigarettára, és elkezdte:

– Egy férfiról szólt. Az életéről. Egész kis korától kezdve. A mamája pár nappal a születése előtt elment egy titokzatos jósnőhöz, hogy informálódjon a gyerek jövőjéről.

– Na, és mit jósolt a jósnő? – kérdeztem.

– Azt nem értettem egész pontosan – válaszolta barátom kissé zavart arckifejezéssel.

– Mi történt ezután?

– A gyerek megszületett és fiú lett. Az óvodában a többiek sokat csúfolták. Egy bizonyos szót kiabáltak felé, s ettől mindig sírva fakadt.

– Mi volt ez a szó?

– Sajnos, nem értettem . . .

– Talán valami baj van a füleddel?

– Hová gondolsz! – tiltakozott önérzetesen. – Olyan éles füleim vannak, mint a borotva!

– Rendben van. Meséld tovább a filmet!

– A fiú ezután iskolába járt, de kisvártatva kicsapták, mert valamit mondott az osztályfőnökének.

– Mit mondott?

– Nem értettem jól . . . De nem is fontos, mert rögtön utána udvarolni kezdett egy szép fiatal nőnek. Szerette volna a lányt magaévá tenni, ám az sehogy se állt kötélnek. A fiú rengeteget rimánkodott, amíg végre sikerült rábeszélnie . . .

– Mit mondott neki?

– Azt nem értettem . . . A fiút később behívták katonának. A századában volt egy mókamester. Csak megszólalt, és máris mindenki dőlt a kacagástól.

– A nézőtéren?

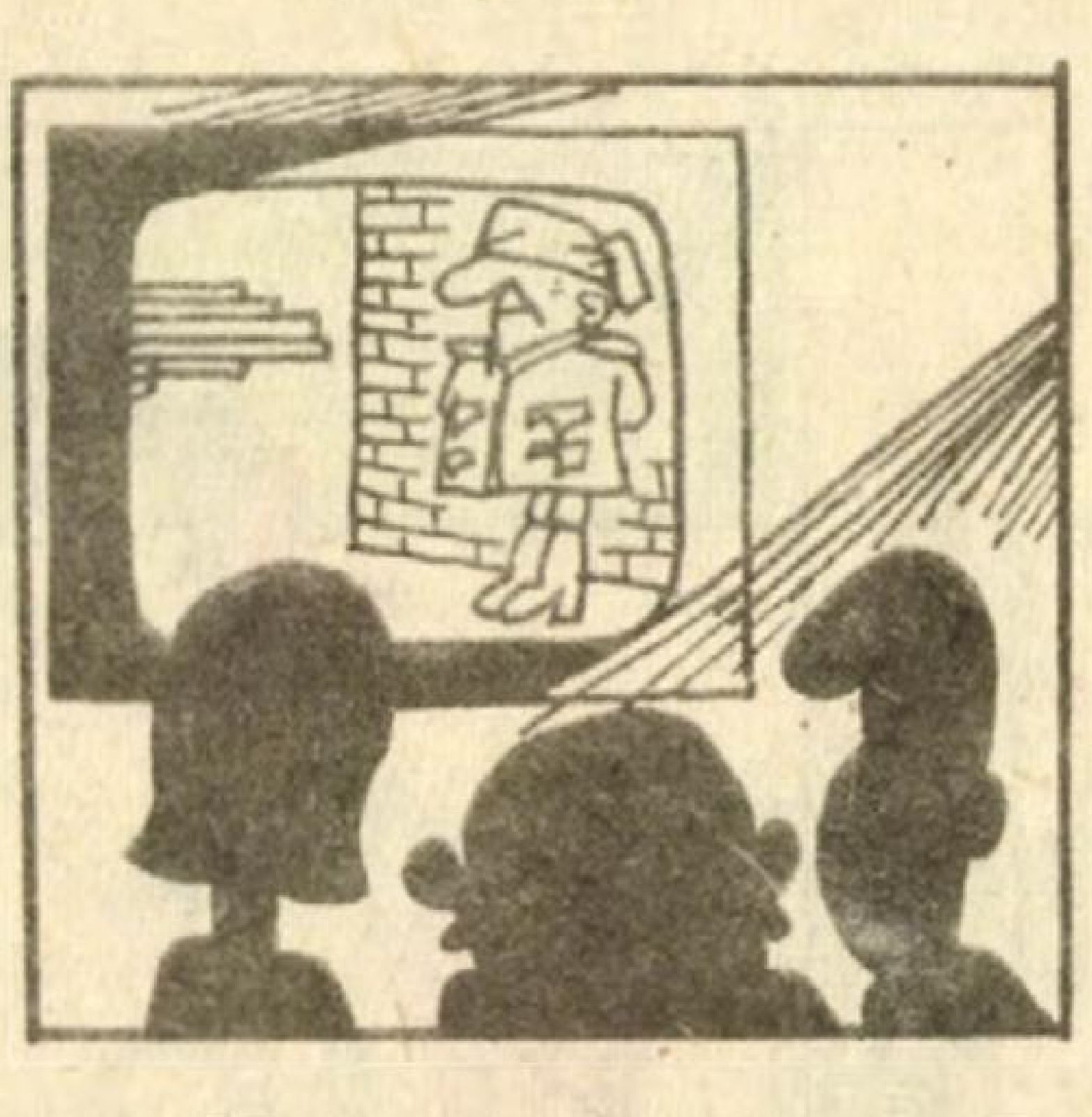

– Nem, a vásznon . . . De ne vágj folyton közbe! Szóval aztán kitört a háború, és a fiút a hadbíróság halálra ítélte.

– Miért?

– Azt nem értettem.

Kezdett elhagyni a türelmem:

– Mondd, kérlek, te krimit láttál tegnap? Azokban van ennyi rejtély.

– Nem annak tűnt. Hol is hagytam abba? Ja, igen. A fiút halálra ítélték. Már felsorakozott a kivégző osztag, amikor lóhalálában befutott egy tiszt, és valamit az ezredparancsnok fülébe súgott, mire a fiú szeméről levették a kötést. Megmenekült!!

Erre aztán végképp kijöttem a béketűrésből:

– Azt persze nem értetted, hogy mit súgott a tiszt az ezredparancsnok fülébe?!

– Nem bizony.

Ekkor már úgy ordítottam vele, hogy az egész napozó minket nézett:

– Pokolian érdekelne, hogy aki nem tud idegen nyelveket, az minek jár az idegen nyelvű moziba?? Én persze sejtem, sznobságból!!!

– Már megbocsáss – szólt Ernő sértődötten –, ez nem az idegen nyelvű moziban történt. Egy új magyar filmet láttam, de fájdalom, olyan rossz a hangtechnikánk, hogy a szöveget a legtöbbször alig lehet megérteni.

Dalmáth Ferenc

Önfegyelem

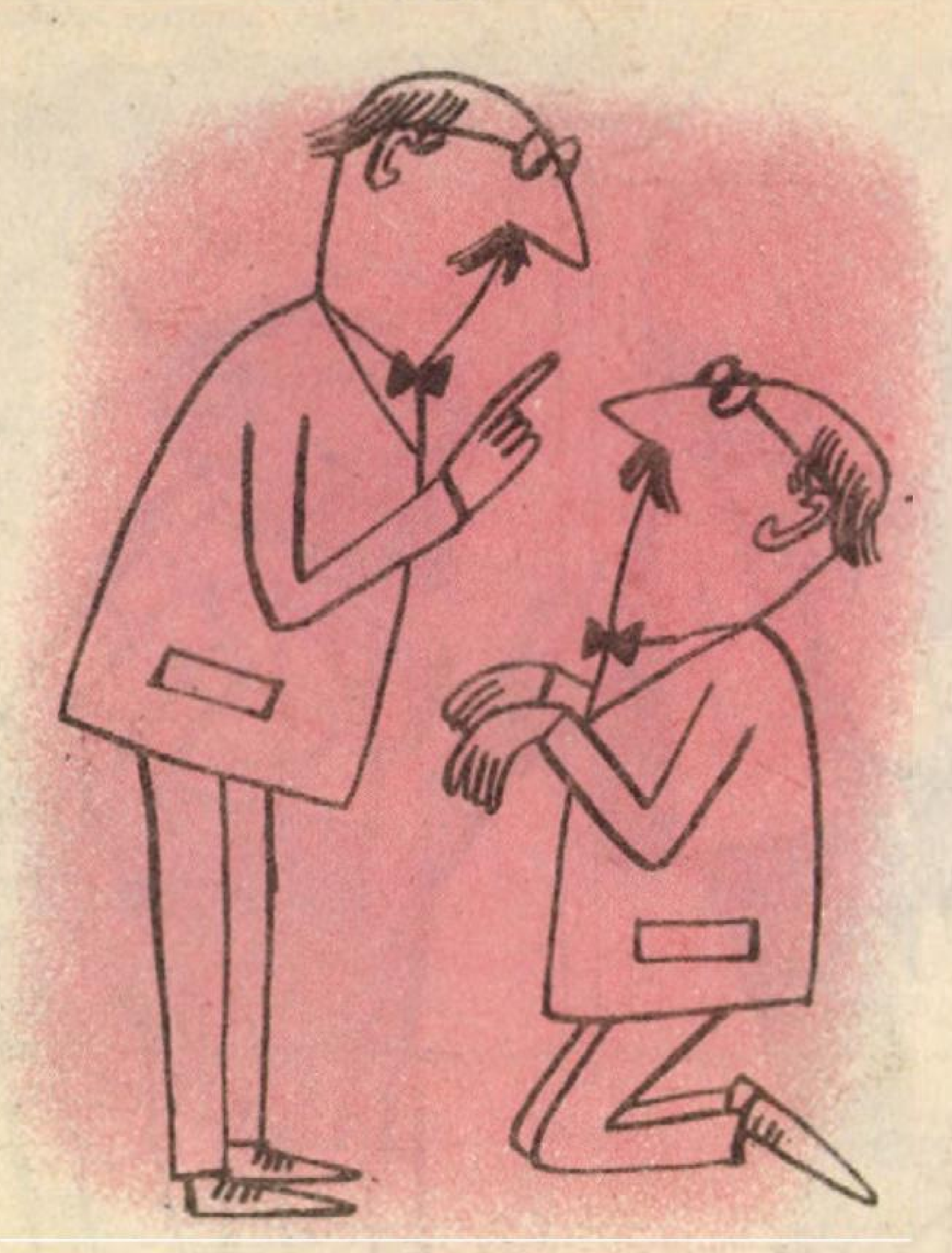

Magyarok külföldön

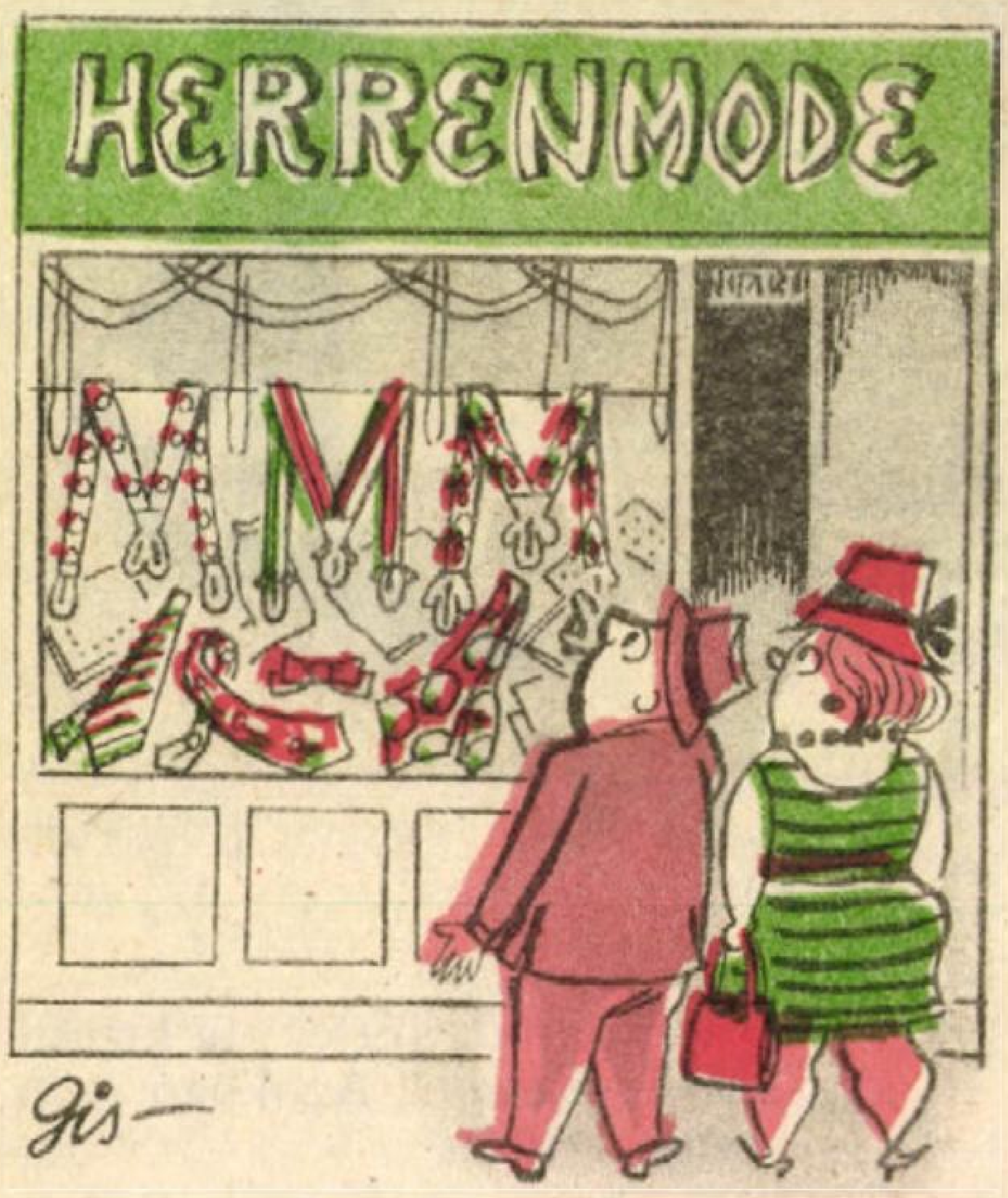

– Csak tudnám, hogy mondják németül a hózentrágert, vennék egyet . . .

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

REKLÁM

Hasznos, elemző cikket olvastam a Népszabadságban arról, hogy milyen fontos szerepe lesz az új gazdasági mechanizmusban a reklámnak: az áruk és a szolgáltatások sokoldalú versenyével kell majd számolni, de azért a reklámot a jövőben sem lehet csodaszernek tekinteni, *a kiszolgálás kulturáltságát* a reklám akkor sem pótolhatja.

Ha ezt a cikket elolvasták volna az étteremben is, ahol a minap szerencsém volt nem megebédelni, akkor bizonyára szerencsém lett volna megebédelni. De hát ez nem rajtam múlott . . .

Az étterem hirdetése csábított az étterembe, így kerültem oda. Huszonöt percig ültem a belső helyiségben másodmagammal az egyik asztalnál, és a szomszéd asztaloknál negyedmagukkal ültek még sokan mások, az egyetlen szál pincért várva, lesve.

— Kevés a felszolgáló — jegyeztem meg némi szemrehányással a végre is előbukkanó főpincérnek.

— Nem a felszolgáló kevés, hanem a vendég sok — felelte nagy nyugalommal a főúr, de meg kell hagyni, kérésemre azonnal és személyesen hozott két pohár sört, majd asztalunkhoz küldte a felszolgálót is, hogy a rendelésünket felvegye. Fel is vette: hideg meggylevest és szegedi bordát kértünk.

A szomszéd asztaltól barátságosan átszólt az egyik vendégtársam: ne nyugtalankodjam, ő már harminc perce vár a kenyérre, ami nélkül nem tudja a már korábban kihozott töltött káposztáját elfogyasztani, de a kenyér, úgy látszik, magától nem jön, a pincér meg nem hozza, pedig a töltött káposztája már teljesen kihűlt, tehát az én morgásom nem anynyira indokolt, mint az övé.

Egy szuszra, lélegzetvétel nélkül informált. Együttérzésemről biztosítottam őt, és ő is engem. Jól összebarátkoztunk.

Újabb húsz perc telt el, megkaptuk a hideg meggylevest — langyosan. Menten az asztal közepére toltuk, a két pohár ugyancsak ihatatlan, langyos sör mellé, és vártuk a pincért, hogy végre hozza már a megrendelt szegedi bordát. Valamit mégiscsak enni kell, ha már ötven percet vártunk ebben a nagy kánikulában. Kisvártatva jött is, felmutatott egy pénztári blokkot, mondván, íme a bizonyíték, hogy ő idejében megrendelte a szegedit, de a konyha csak most adta tudtára, hogy elfogyott.

— Mit csináljak? — kérdezte széttárt karokkal, és megmagyarázta, hogy ő tulajdonképpen nyugdíjas, csak mára rendelték be, semmi köze az egészhez . . .

— Akkor küldje a fizetőt — mondtam megbékélve, majd az el nem fogyasztott fogyasztásunkat kifizetve, másodmagammal távoztam. A töltött káposztásnak éppen akkor vitték a kenyeret . . .

Azóta is azon elmélkedem: miért hirdet az újjáalakított Rákóczi úti Bástya étterem, ha már most is több vendége van a kelleténél? Jobb lenne takarékoskodni a pénzzel! Mert megjósolom: ilyen kulturált kiszolgálás mellett nagyon sokat kell majd reklámra költenie az új gazdasági mechanizmusban.

A jelek szerint akkor nagyobb szüksége lesz rá . . .

Földes György

Jucika ébreszt

Pusztai Pál rajza

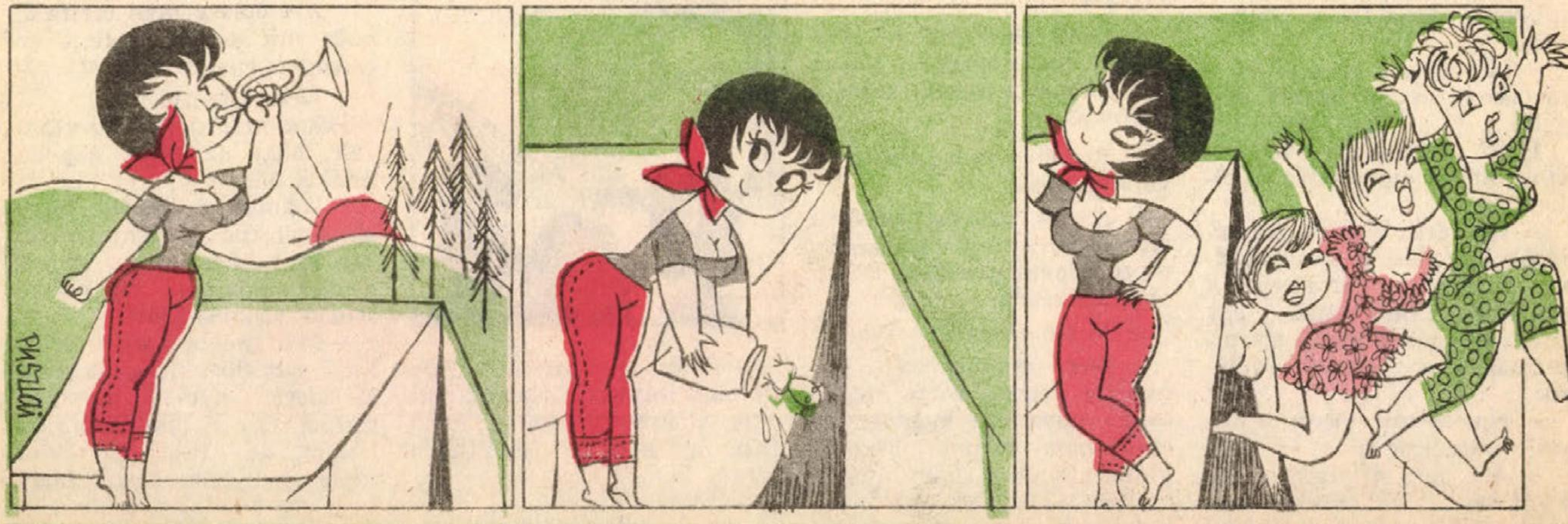

Ez tulajdonképpen egy közgazdasági tanulmány, ha nem is látszik annak, és az árkérdéssel foglalkozik. Elöljáróban és mentegetődzésképpen el kell mondanom, hogy nem nagyon értek gazdasági dolgokhoz, de az utóbbi hónapokban feljegyeztem néhány — barátaimtól, ismerőseimtől hallott — megállapítást, amelyből rájöttem, hogy nálunk a következő árak léteznek:

1. „Sokkal olcsóbb, mint Nyugaton”-ár.

2. „Olcsóbb, mint Nyugaton”-ár.

3. „Még mindig olcsóbb, mint Nyugaton”-ár.

4. „Tulajdonképpen még mindig olcsóbb, mint Nyugaton”-ár.

5. „Tulajdonképpen, ha jól utána gondolunk, még mindig olcsóbb, mint Nyugaton”-ár.

6. „Na, azért Nyugaton sem adják ingyen!”-ár.

7. „Hajjaj, tudod, mit kérnének ezért Nyugaton?”-ár.

8. „Ez Nyugaton sokkal drágább”-ár.

9. „Ha azt nézzük, hogy ez mibe kerül Nyugaton . . .”-ár.

10. „Gondolj arra, hogy ez mibe kerül Nyugaton”-ár.

11. „Többektől hallottam, hogy ez azért odakünn sem nagyon olcsó”-ár.

12. „Örülnöd kellene, hogy azért még mindig nem kerül annyiba, mint Nyugaton”-ár.

13. „Az igaz, de minden egyéb sokkal drágább Nyugaton”-ár.

14. „Na, azért Nyugaton is elkérik az árát”-ár.

15. „Ez itt sem olcsó, az igaz, de Nyugaton sem”-ár.

16. „Az igaz, de miért emlegeted csak ennek a nyugati cikknek az árát?”-ár.

17. „Jó, elismerem, hogy ez Nyugaton olcsóbb, node . . .”-ár.

18. „Nem kell mindent mindig összehasonlítgatni. Van, ami itt olcsóbb, van, ami ott, van, ami ott drágább, van, ami itt.”

Ez is egy ár.

És végül a legutolsó:

19. „Hagyjál engem békén! Mit macerálsz folyton, van énnekem elég bajom, mint árakról diskurálni veled, te hólyag . . . Vedd tudomásul, hogy engem nem fogsz felizgatni . . . Juszt se fogsz felizgatni . . . Engem nem . . . Nem . . . Vizet! . . . Orvost! . . .”

És ez is egy ár.

Hogy pontosan mennyi? Tessék kiszámítani!

(mikes)

Egy saigoni villában

Fülöp György rajza

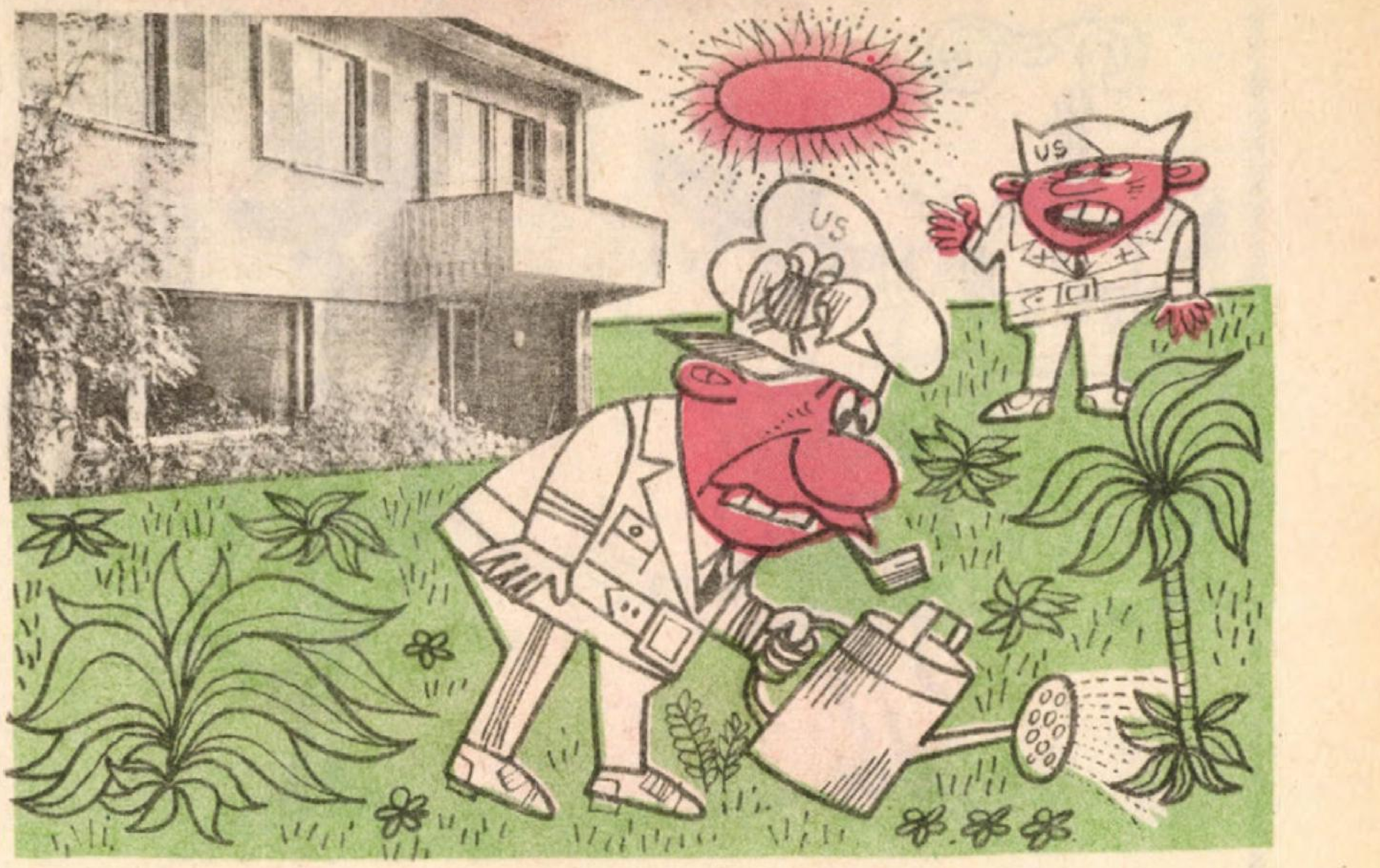

– Ne nagyon öntözd, mert még megterem benne a partizán!

Szakmai irigység

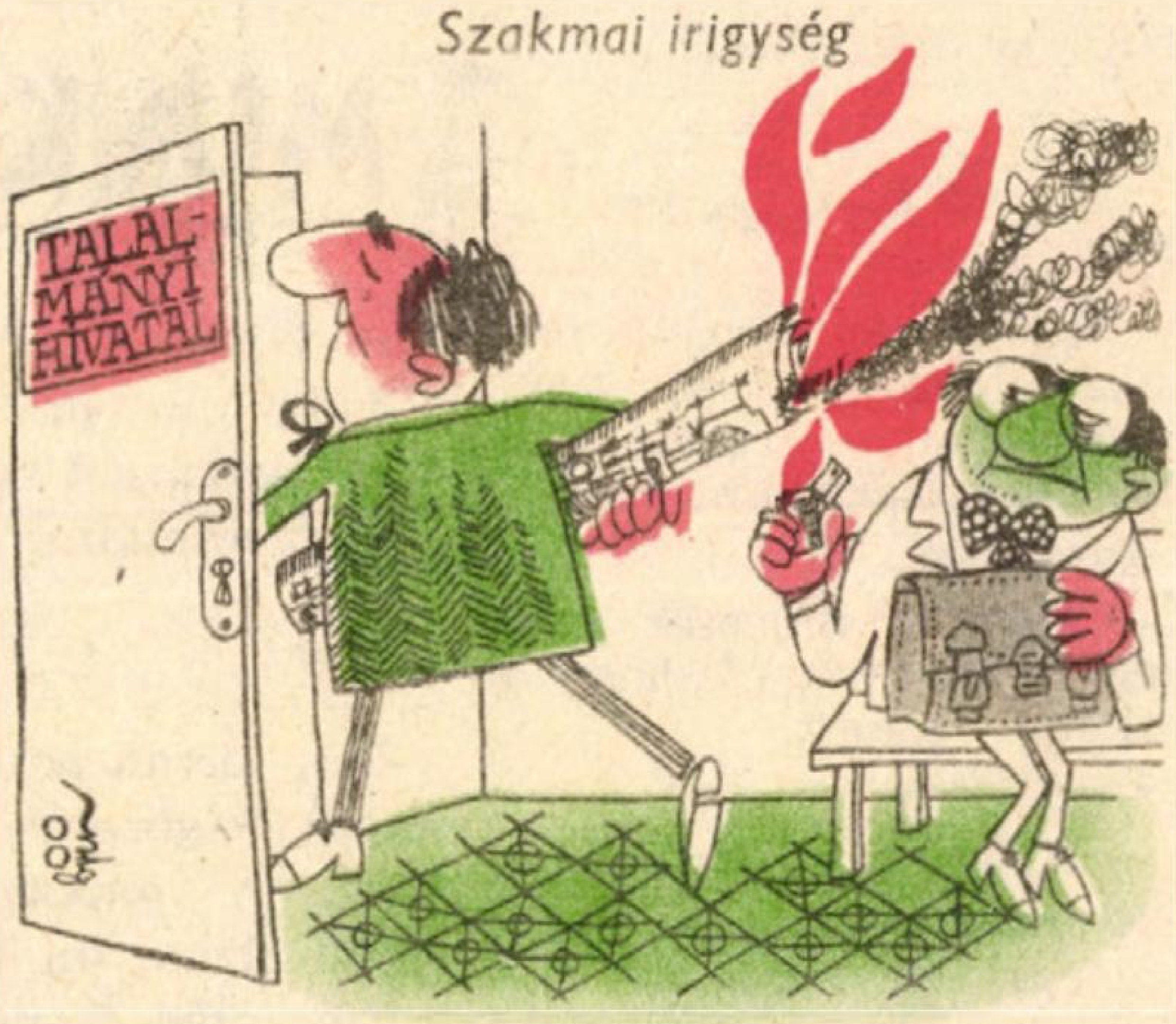

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

TÖLCSÉR

A tölcsért meg lehetett enni, és ingyen volt.

Minthogy tölcsérük nincs, a rákospalotai „Palota Gyöngye” presszóban papirpohárban mérik a fagylaltot, és ezért külön harminc fillért számítanak fel.

Szerintem a papirpoharat azzal kellene megfizettetni, akinek a hanyagsága miatt az idén nem készült elég tölcsér!

Sz. J.
Budapest

Motorhiba

Hegedűs István rajza

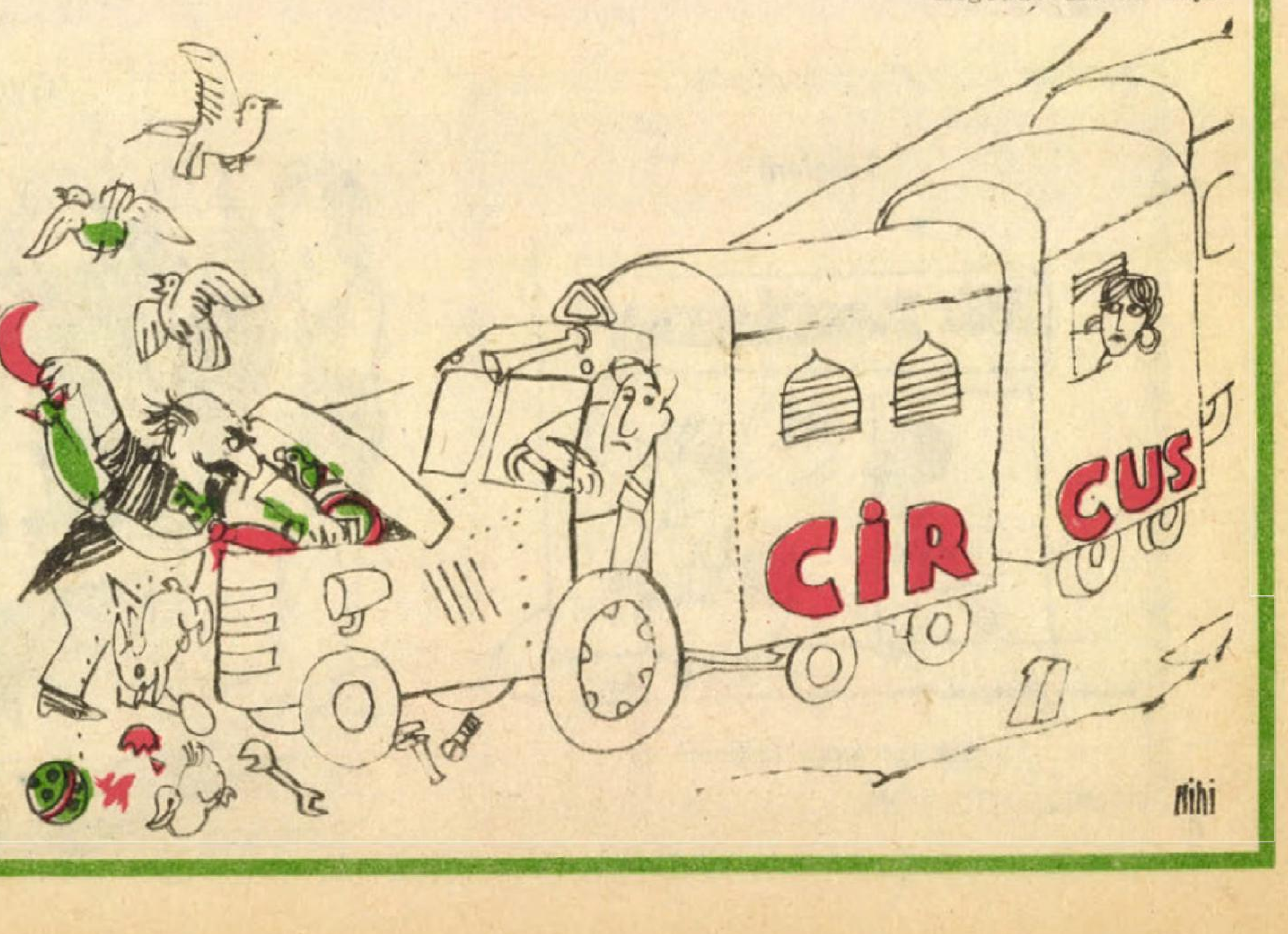

Diplomáciai fogadás

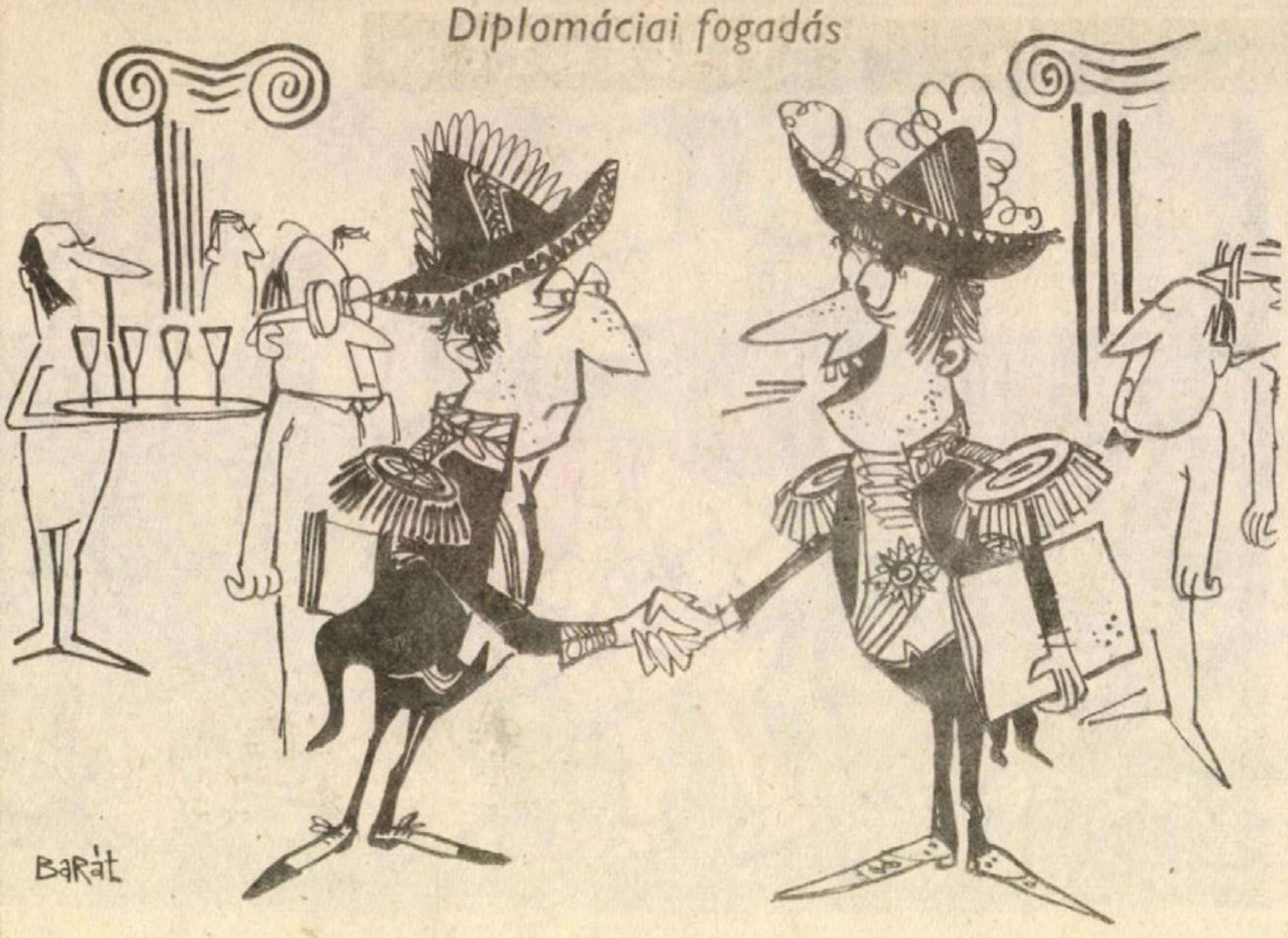

– Na mibe? . . .

Női divat

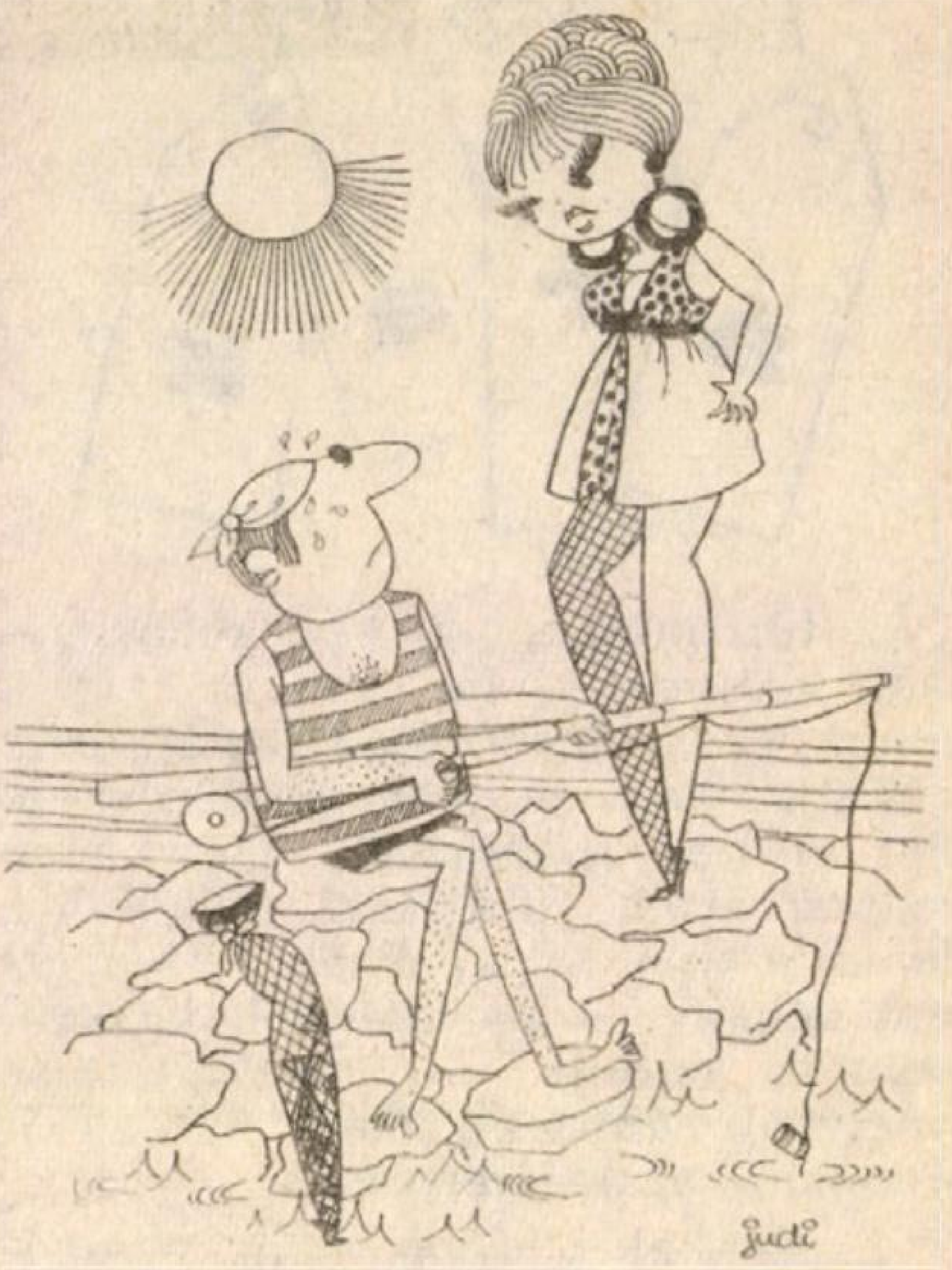

– Hányszor kértelek már, Jenő, hogy ne a harisnyámba tedd a halaidat!

VIKTOR SZLAVKIN:

MUNKA

Befejezve az egyetemet, ahogy illik, munkába álltam.

— A legjobbkor jött — mondta jövendő főnököm, hellyel kínálva. — Tegye ezt legyen szíves a titkár elvtárs asztalára!

Odatettem.

— Fiatalember! — szólt rám a titkár. — Kérem, adja át ezt a dossziét annak a logarléces elvtársnak!

Átadtam.

— Csak hogy legyen valami a kezében — mondta a logarléces. — Tekerje fel ezt a mérőszalagot, fiatal barátom . . .

Feltekertem.

— Adjatok egy kis tintát! — jött egy könyökvédős bácsika, üveggel a kezében, és rám szólt. — Tartsd csak a tölcsért, fiacskám!

Tartottam.

— Ugyan, ütögesse már meg a hátamat! Valami a torkomon akadt.

Ütögettem.

— Nyissa ki a kisablakot!

Kinyitottam.

— Oltsa le a lámpát!

Leoltottam.

— Csukja be a kisablakot!

Becsuktam.

— Gyújtsa fel a lámpát!

Felgyújtottam.

— Parancsol zsömlét?

Parancsoltam.

*

Nos, lassan harmadik hónapja dolgozom ezen a helyen. A napok mennek, egyik olyan, mint a másik.

Elég szép fizetést kapok. Nem véletlen . . . Magasabb képesítéssel rendelkezem . . .

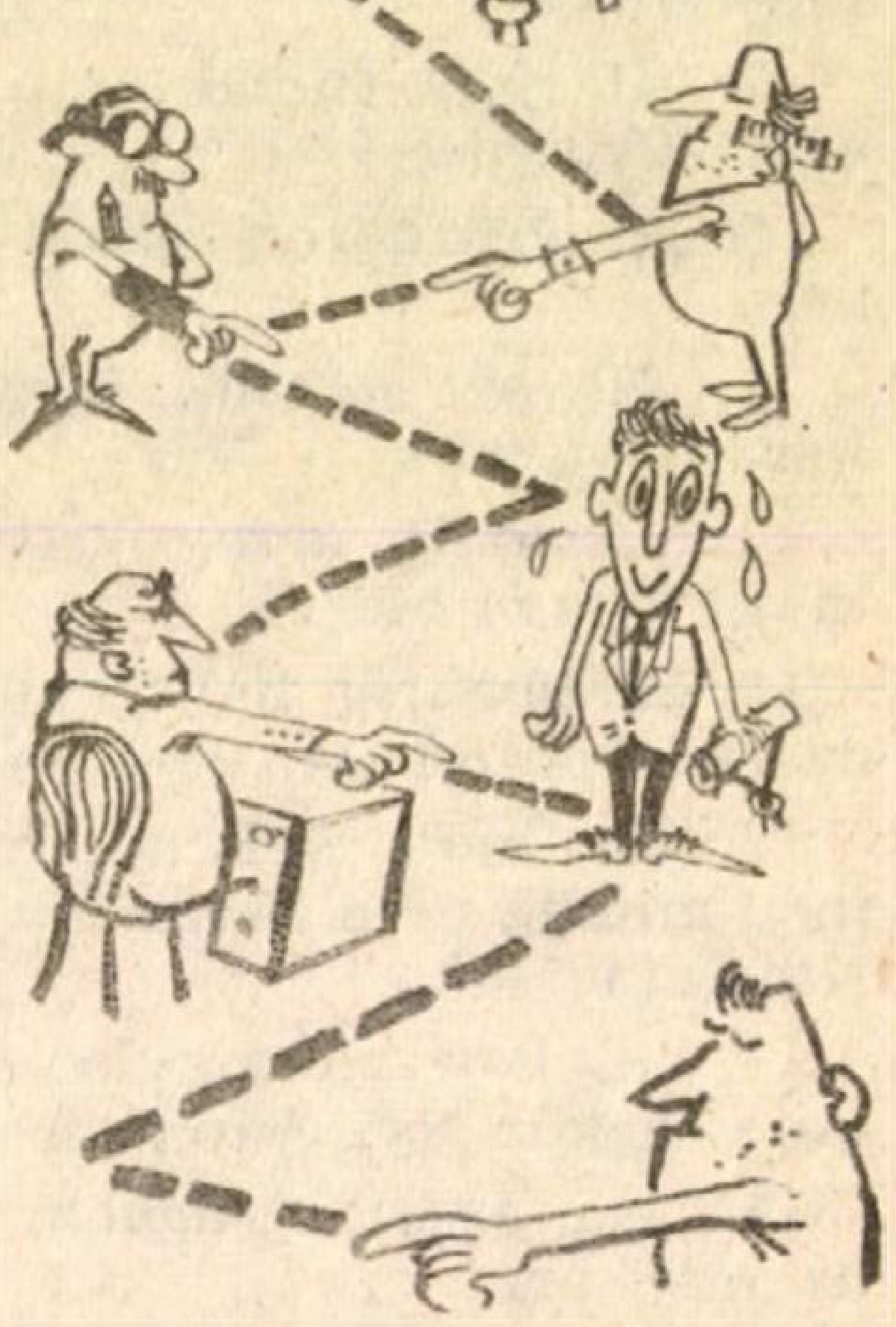

(Oroszból fordította: P. T.)

Türelem

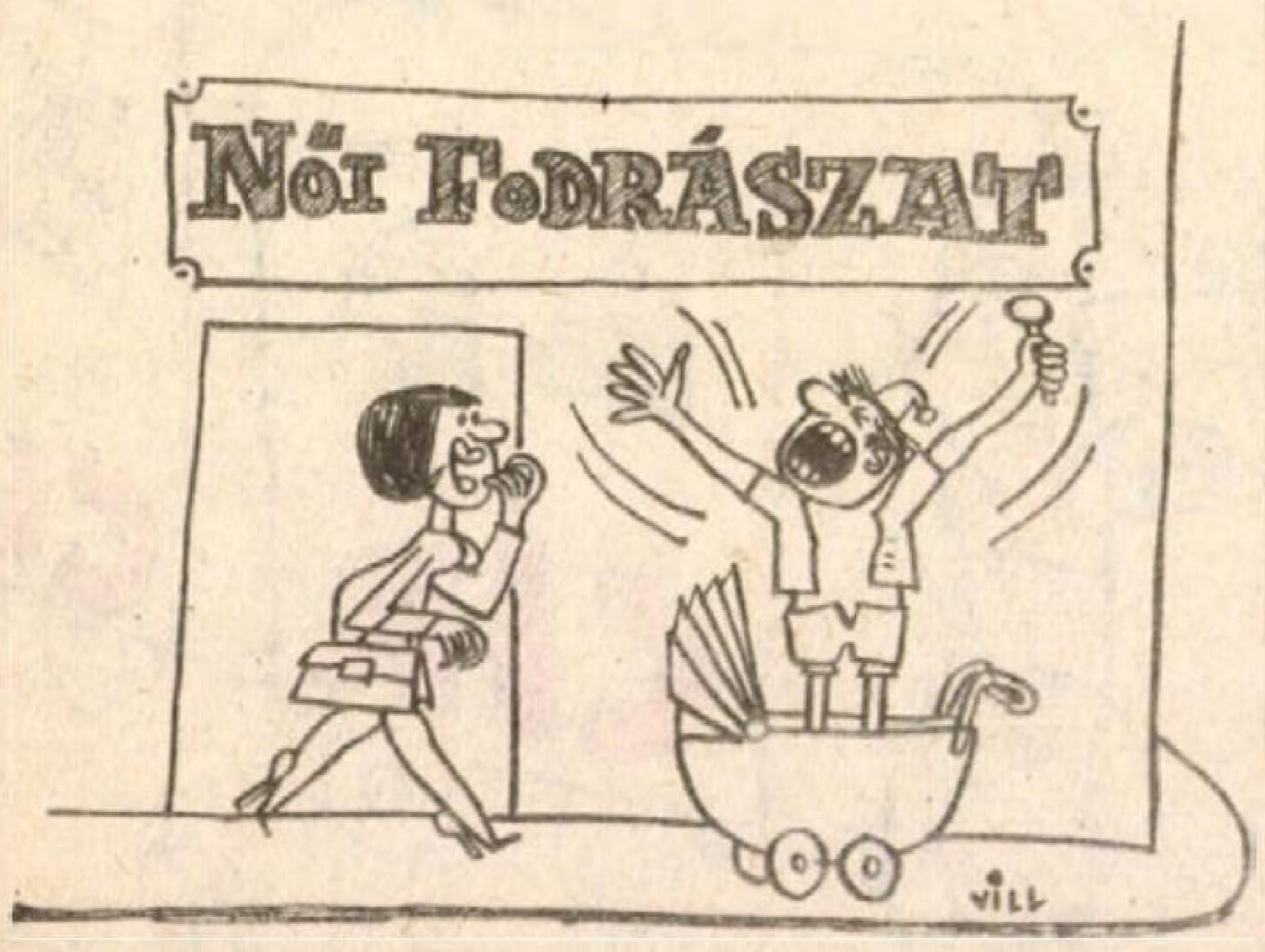

– Sokáig vártál, kisfiam? . . .

Gyorsított ügymenet

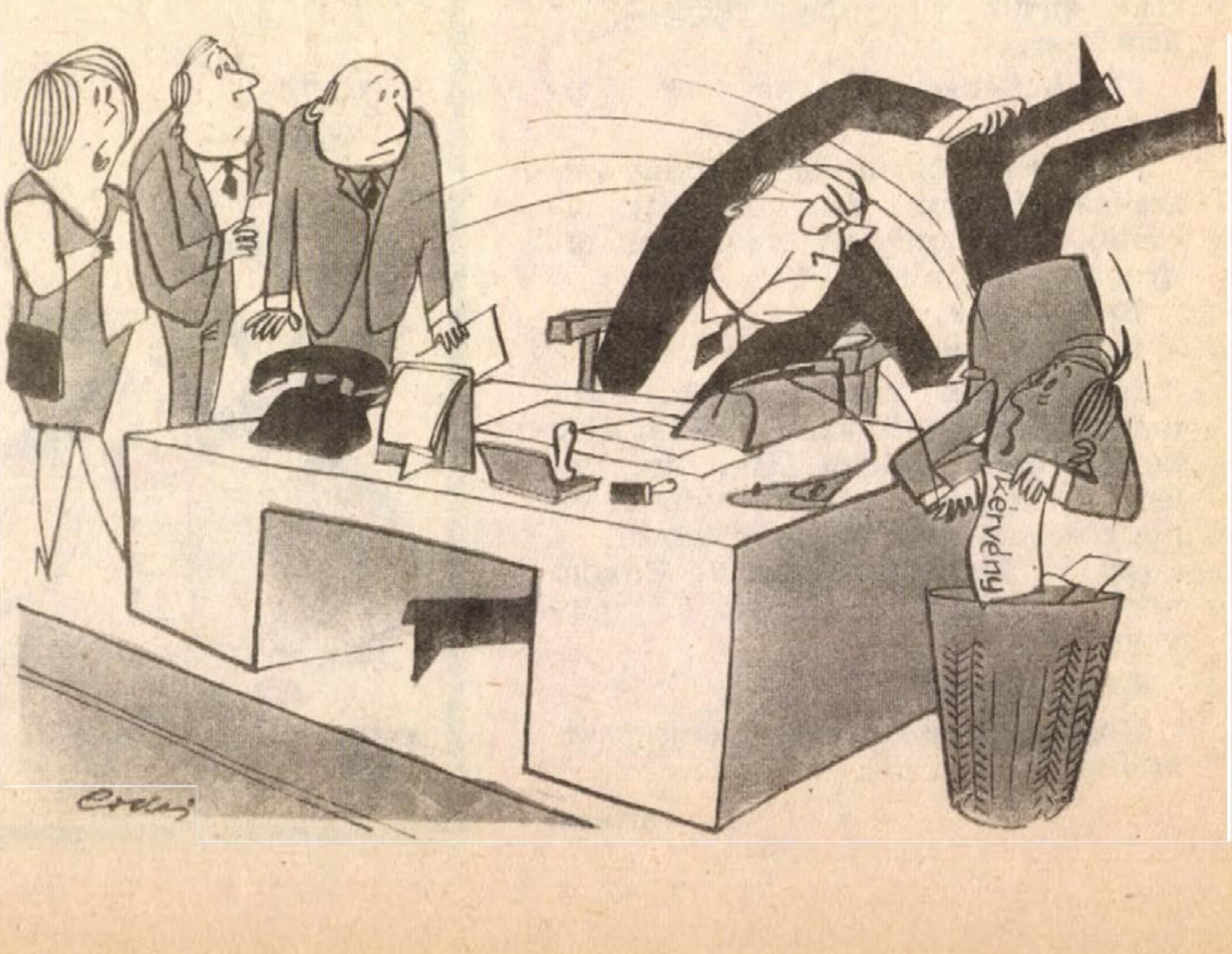

JOHNSON ÉS AZ Ő HADIJELENTÉSE

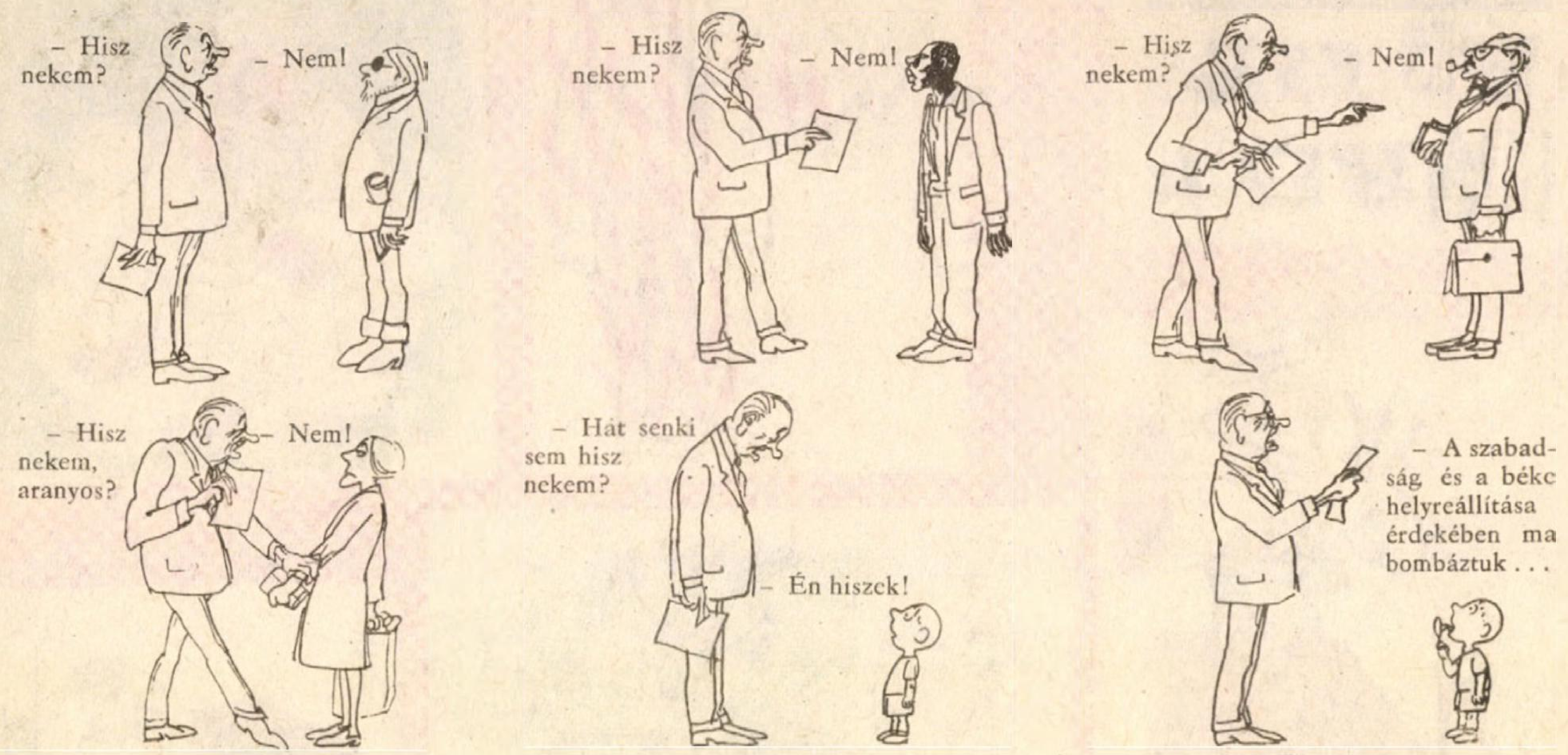
– Hisz nekem?
– Nem!
– Hisz nekem?
– Nem!
– Hisz nekem?
– Nem!
– Hisz nekem, aranyos?
– Nem!
– Hát senki sem hisz nekem?
– Én hiszek!
– A szabadság és a béke helyreállítása érdekében ma bombáztuk . . .

(Jules Feiffer amerikai karikaturista rajza)

FÜGGELÉK

Kolléganőmet rendes nevén Emíliának hívják, negyvenéves, és igazolványának „családi állapota" rovatába ez van bejegyezve: hajadon. Kitűnő humorérzéke viszont sehova sincs bejegyezve, valamint az sem, hogy leendő sírkövére ezt a feliratot óhajtja vésetni:

> Itt nyugszik
> *a magyar statisztikai helyzet*
> *áldozata*

(Ami azt jelenti, hogy bár Magyarországon – statisztikai kimutatás szerint – kevesebb a férfi, a munkakedv megőrzése sok mindenen átsegít.)

Függeléknek is ő nevezte el magát, egy vállalati banketten, amely Schubert-dalokkal kezdődött, és magyar nótával végződött meg körcsárdással. A csárdásnál az izzadt tenyerű férfikollégák belenevettek Emília hajába, s az egyik feleség nagyvonalúan mondta:

– Hazakísérheted, Elemér.

Ettől fogva minden hasonló rendezvény után másik férj kísérte el. A férjek hazatérve szánakozó arcot vágtak; Emília sorsa lassanként téma lett a vállalatnál.

– Nagyon magányos – mondta Kovácsné.

– Szegényke – mondta Szabóné.

– Nem szabad vele éreztetni – mondta Tóthné.

Színes képeslapokat hoztak neki külföldről, elvitték moziba. – „A férjem ragaszkodik hozzá, hogy velünk gyere" –, és megkérdezték tőle, hogyan teszi el az uborkát.

– Sehogy – mondta Emília. – Nem szoktam uborkát eltenni.

– Azelőtt se?

– Azelőtt se.

És kiment a szobából.

– Tapintatlan voltál – mondta Tóthné Szabónénak. – Szegénykének nincs az életében se „azelőtt", se „azután".

Emília eközben nálam ült, a szomszéd szobában. Így beszélt:

– Mai témánk: kovászos uborka. Szabóné férje, Szabó, az éjjel fölkelt, és valószínűleg megette az összes savanyúságot. Szabóné tehát kezdheti elölről az uborkaeltevést. Keserű sors! Igenám, de itt vagyok én, aki nem teszek el uborkát, *mert nincs kinek.* Szabóné ráébred, hogy mégiscsak szereti Szabót, és reggel rohan a piacra, uborkáért. Ugyanilyen alapon Kovácsné boldogan odaadja a kétszáz forintot a befocizott ablaküvegért a fiának; Tóthné meg csak rám néz, és máris visszakéri az ügyvédjétől a válóperes beadványát. Hát mondd, ha nem volnék, nem kellene engem kitalálni?

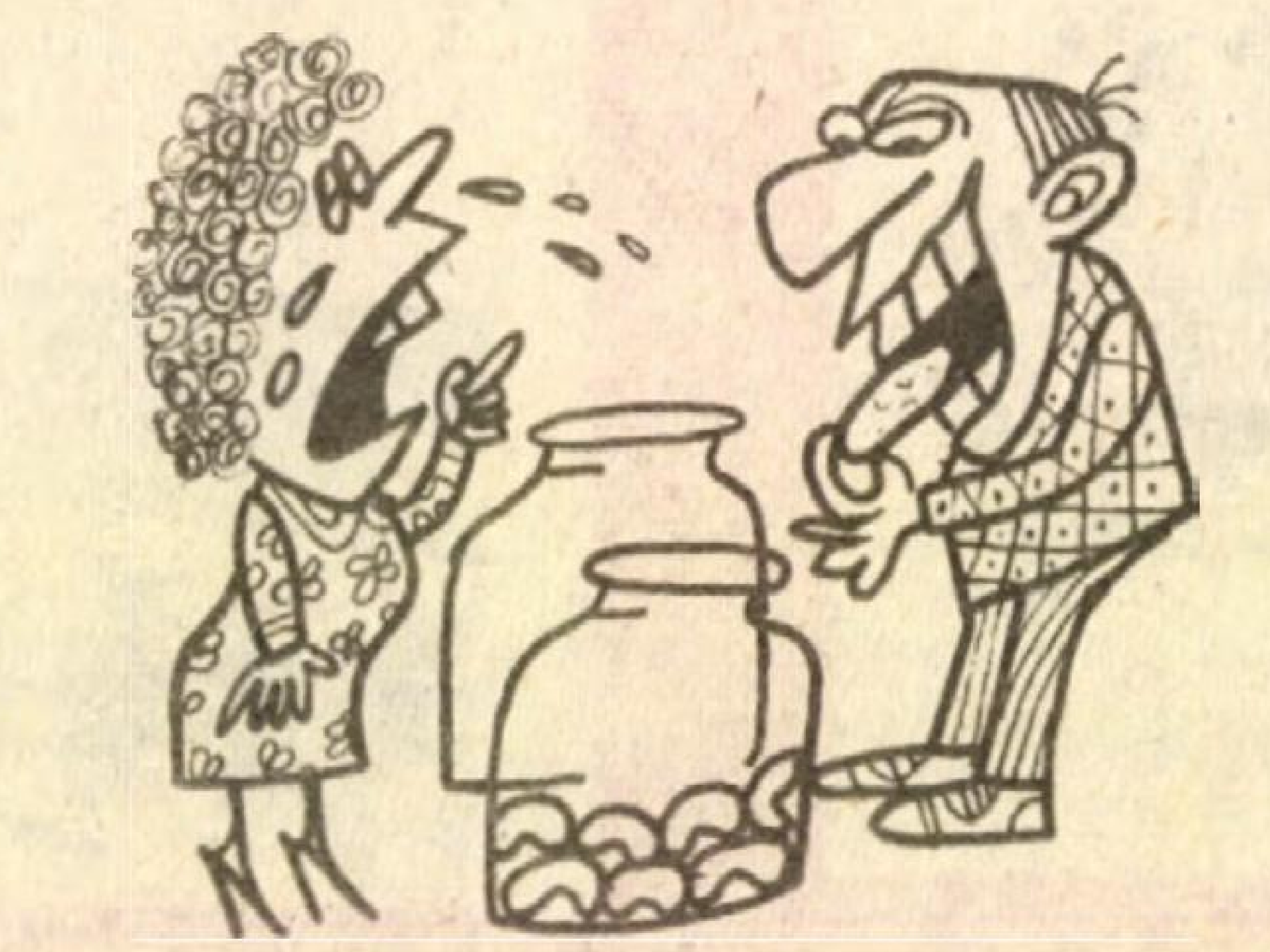

És valóban: hamarosan köztudomású lett, hogy szegény Emília nem tud főzni, nem horgol kis rékliket, nem csalja meg senki szegényt, és vasárnap nem kibicelt végig harminc kártyapartit, hanem – *mit csinálhat Emília vasárnaponként, szegény!*

– Szerezni kell neki valakit – mondta Kovácsné.

– De úgy, hogy ne vegye észre – mondta Tóthné.

Először újságból kivágott apróhirdetéseket csempésztek az íróasztalára. Később fényképeket, alig észrevehető nyíllal átlőtt szívvel. Szabóné pedig hosszasan mesélt egy magányos férfiról, aki hallatlanul rokonszenves, intelligens, melegszívű, szeretetre vágyó, egy háborús sérülés következtében kicsit folyik a nyála. Nem szeret Emília táncolni? Nem baj, a férfi úgyis kicsit biceg.

Aztán nem lett a dologból semmi, Szabóné kisírt szemmel jött be másnap. Szabó gázolt, felszaladt a Wartburgjával a járdaszigetre, elvitte a rendőr.

– Lehet a fogdába vinni az uborkát – mondta Emília, és egy francia képeslapból kivágott részeg ember portréját tette Szabóné íróasztalára.

– Hálátlan disznó! – sikoltotta Szabóné, és zokogva Kovácsné nyakába borult.

Kovácsné megsimogatta Szabóné haját. – Ne törődj vele – mondta csillapítóan. – Függelék. A hülye lelki problémáival.

– Nem szabad bántani – rázta a fejét Tóthné. – Az ilyennek tudniillik fogalma sincs arról, mi az, hogy család.

Egészen addig rossz hangulat volt a vállalatnál, míg Emília, az én tanácsomra, ki nem jelentette, hogy lelki szerelme, egy félszemű holland mérnök, tegnap minden pénzét elverte a lóversenyen.

– Szegénykém! – kiáltotta Kovácsné, és azonnal körtelefont adott le, hogy ebéd után Emília egészségére iszunk a büfében.

Gergely Ágnes

átkozott TALÁLMÁNYOK

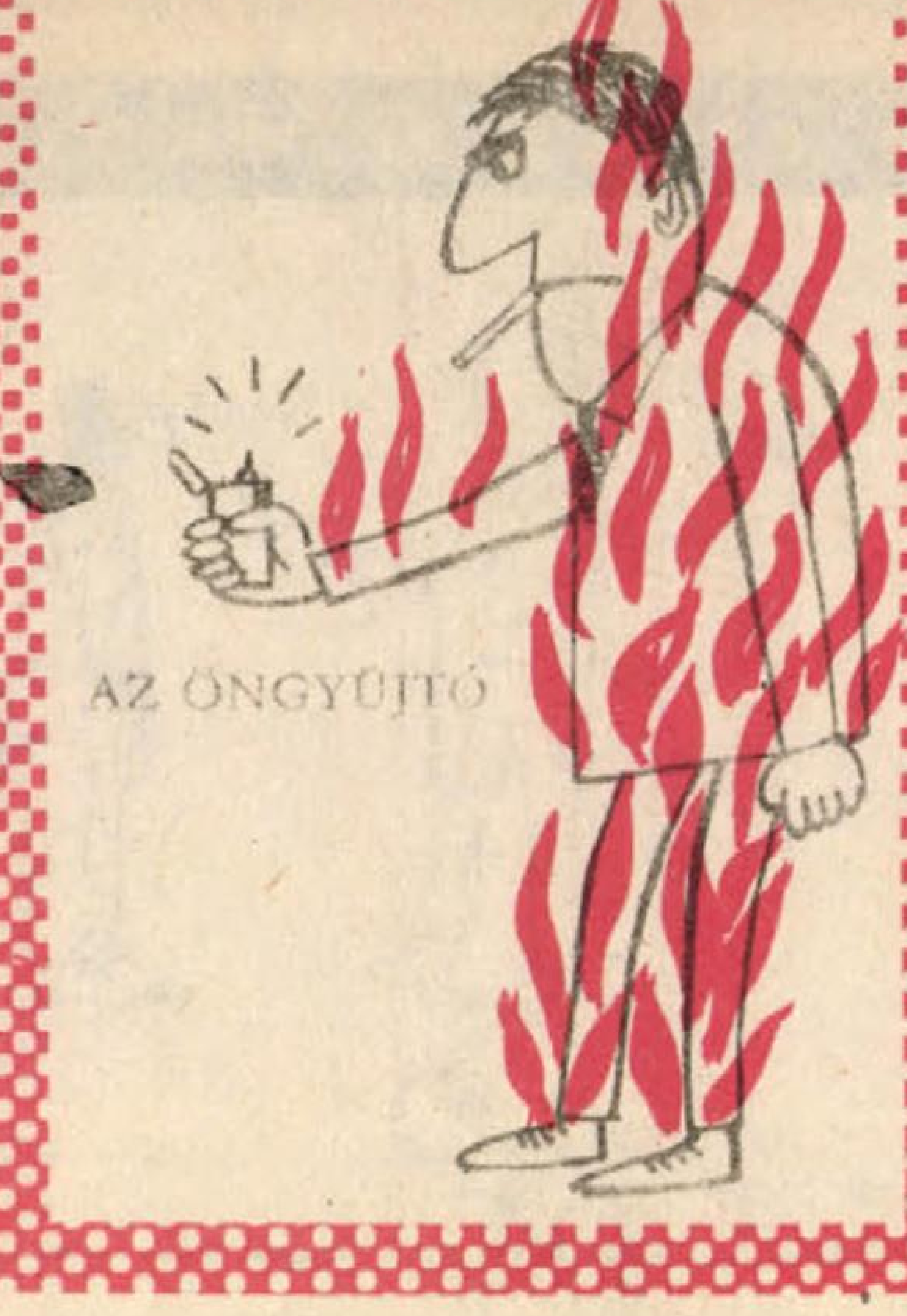

AZ ÖNGYÜJTÓ

AZ ELSŐ TALÁLMÁNY

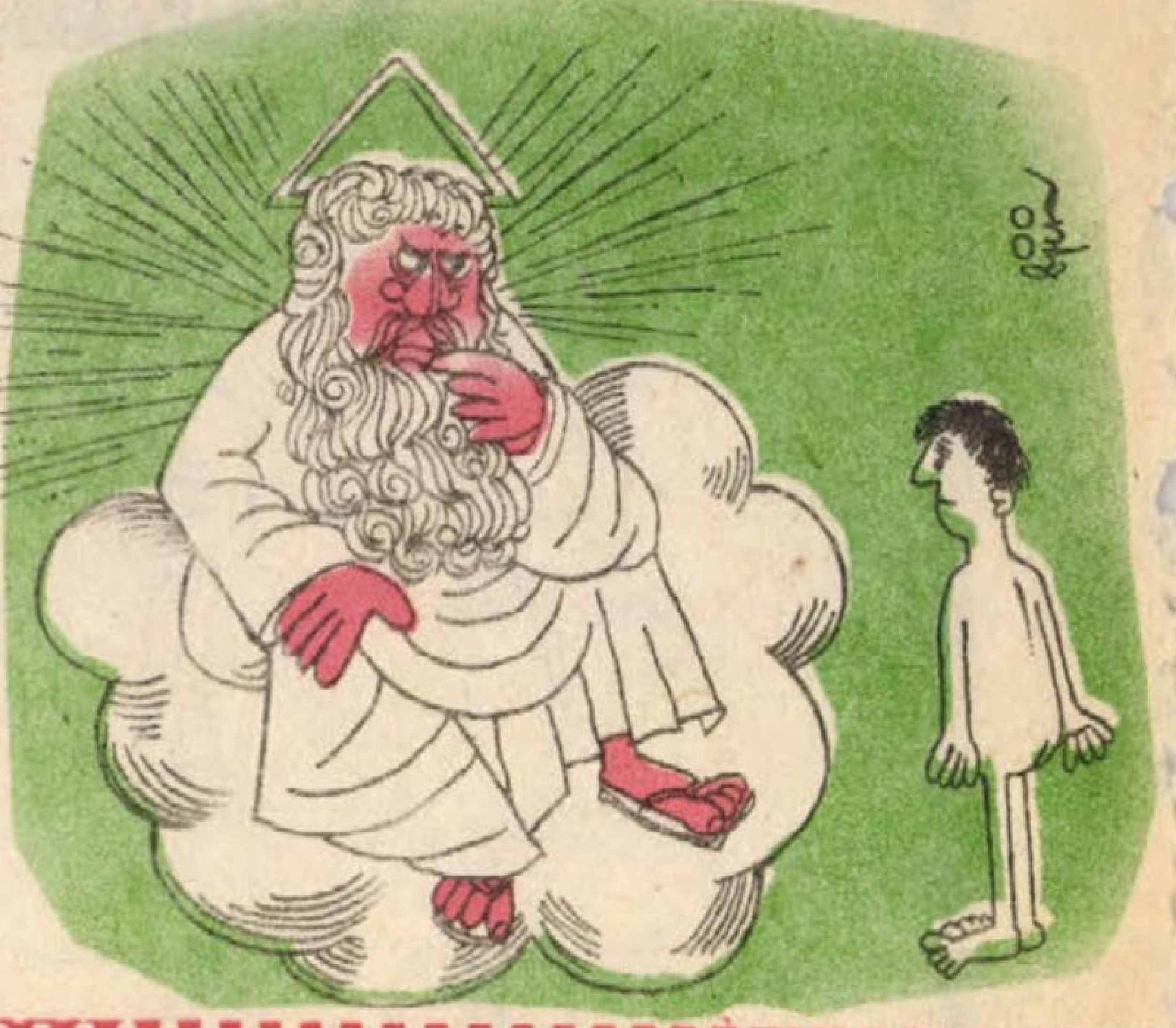

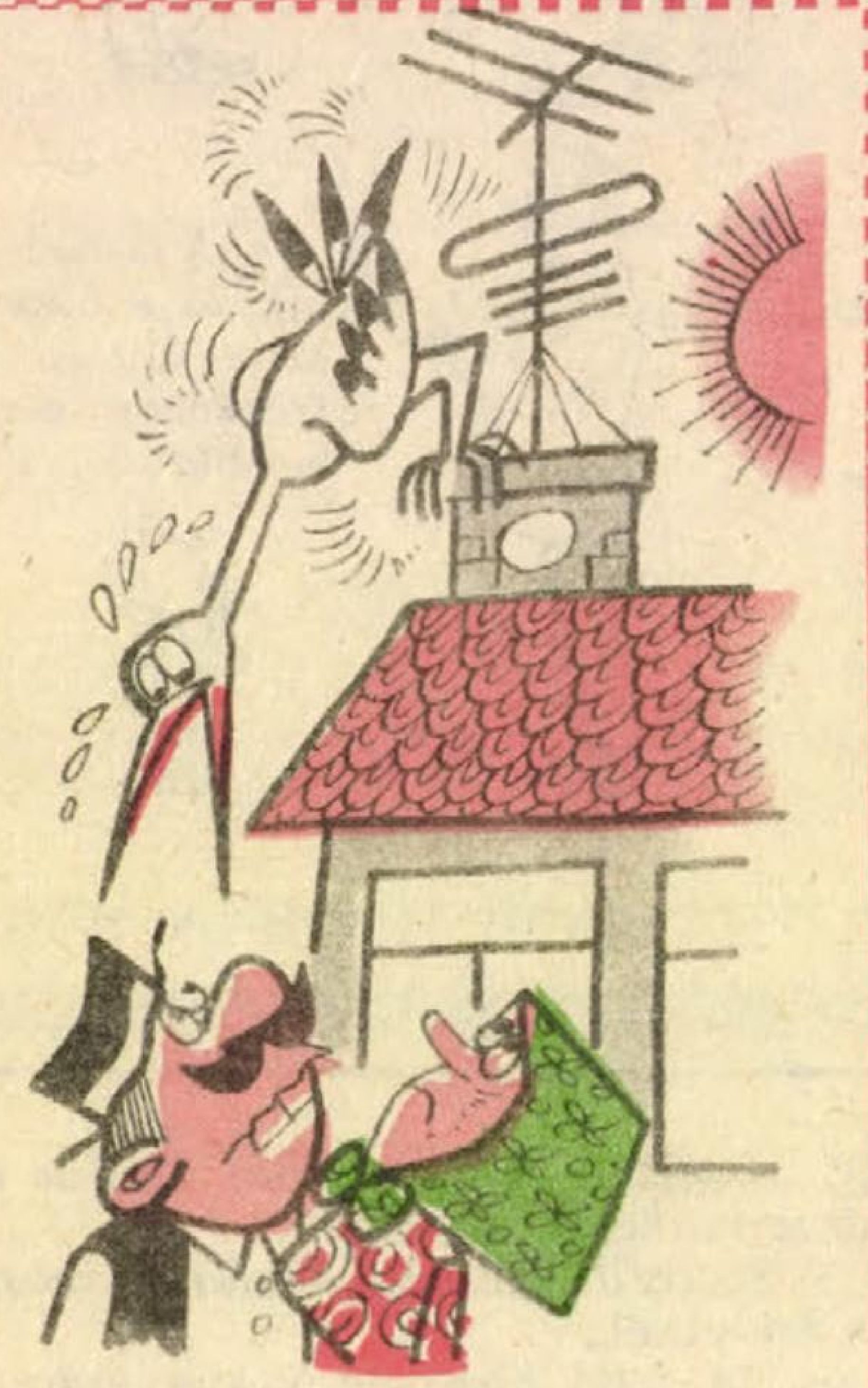

– Nem mondanák meg, hová rakjak fészket?

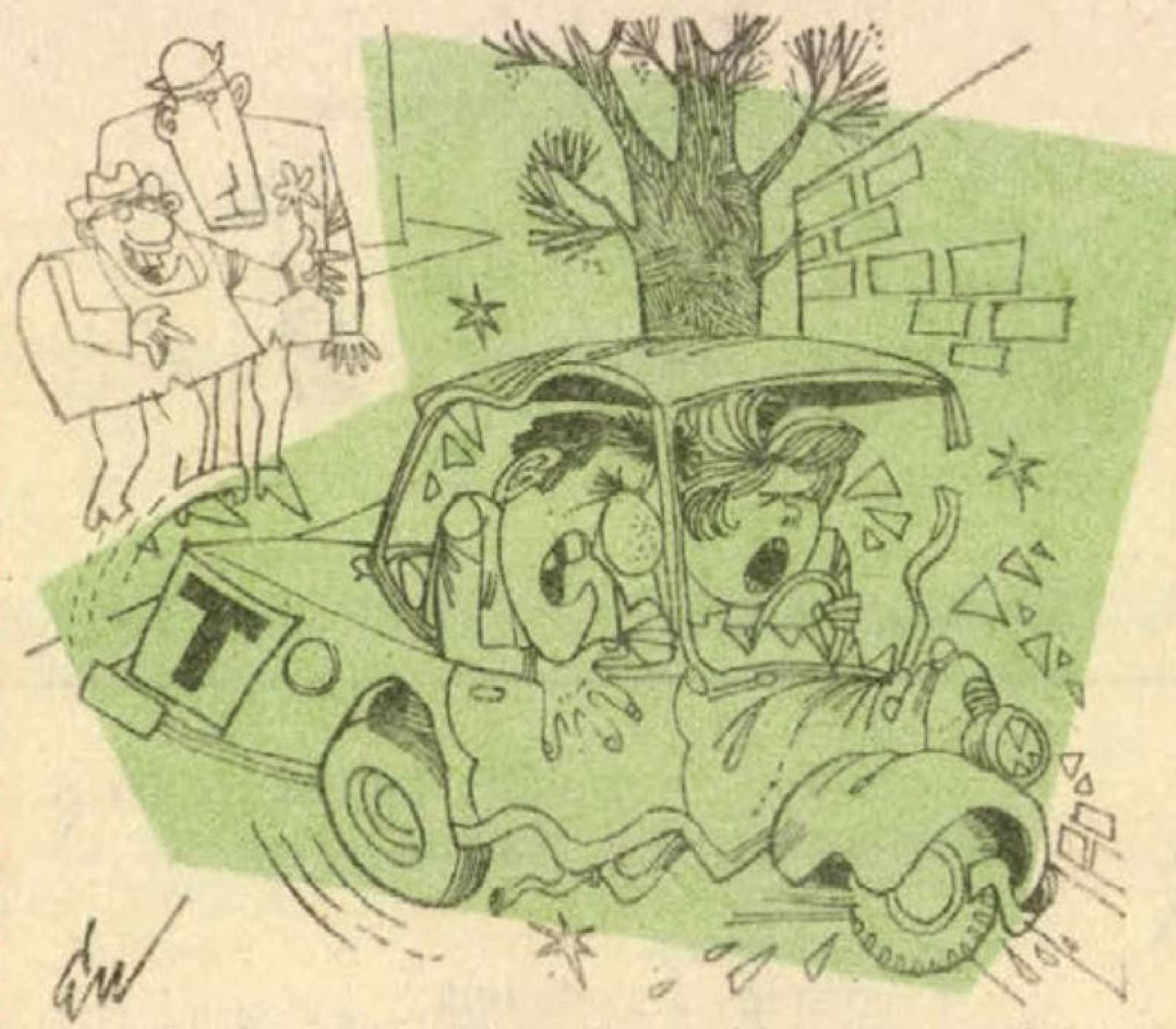

– Ezért igazán kár volt a robbanómotort feltalálni!

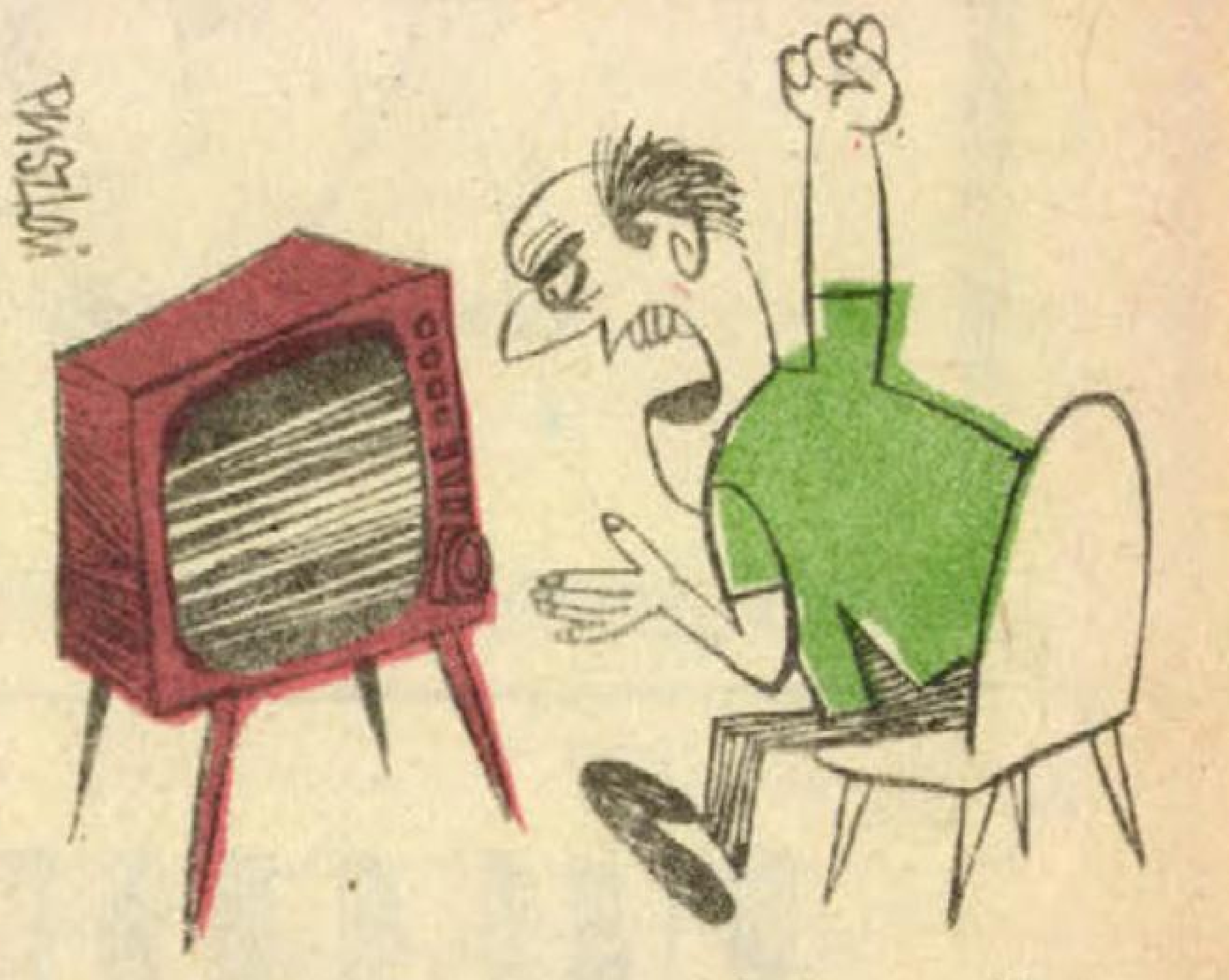

– Nem birok élni se veled, se nélküled, te átkozott!

1867-BEN

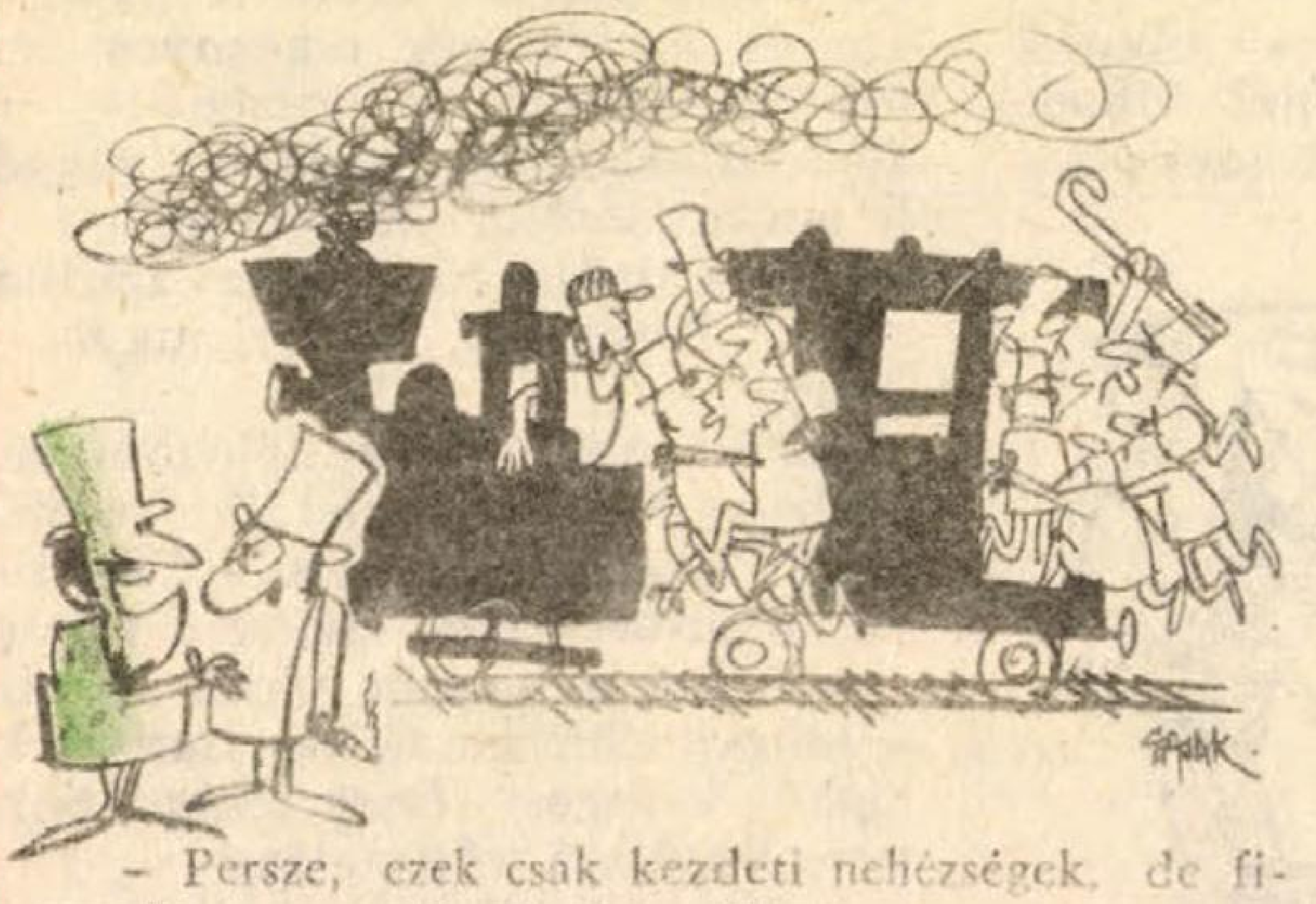

– Persze, ezek csak kezdeti nehézségek, de figyelje meg majd száz év múlva!...

KETNYAKÚ CSIRKE

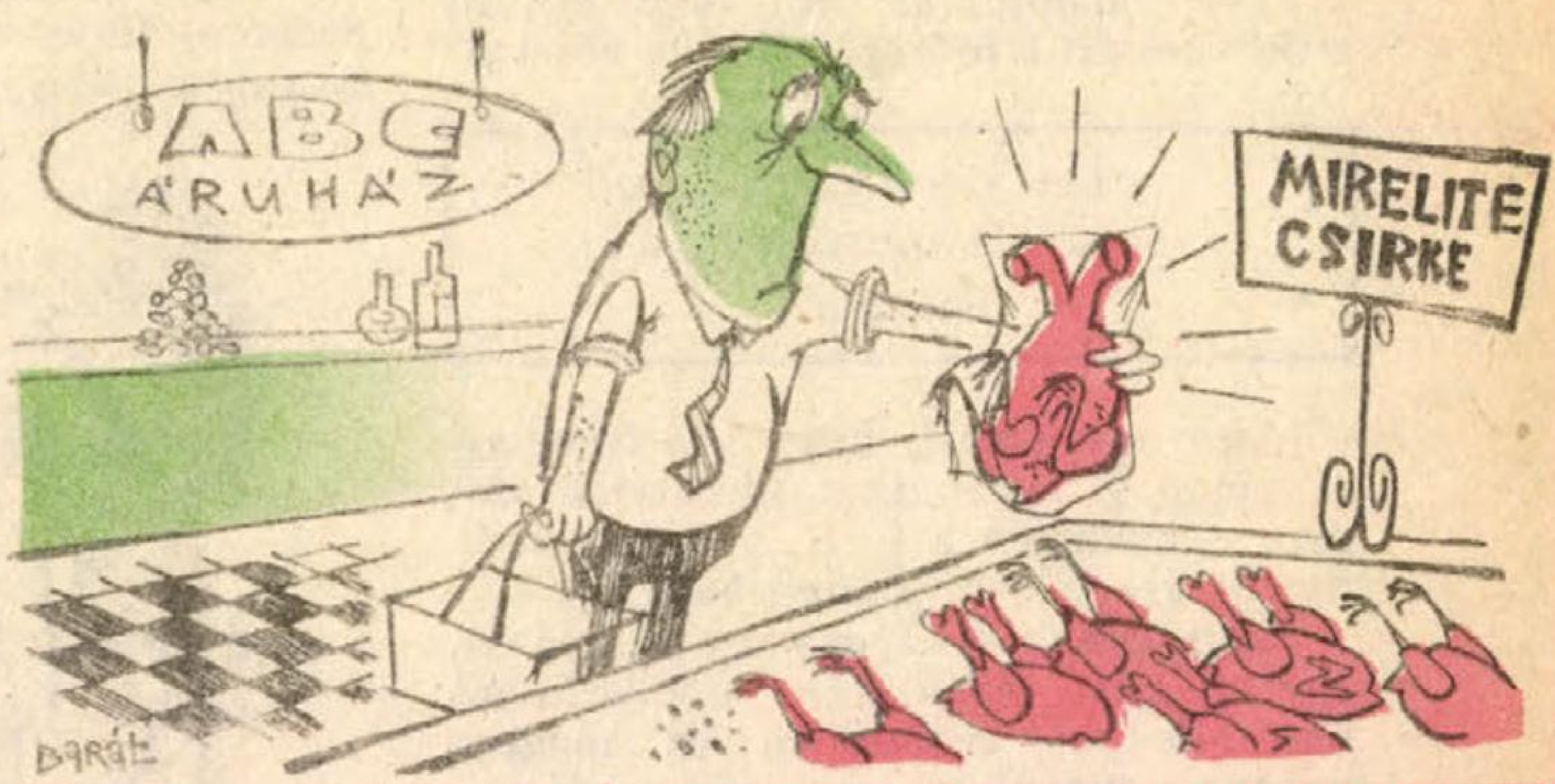

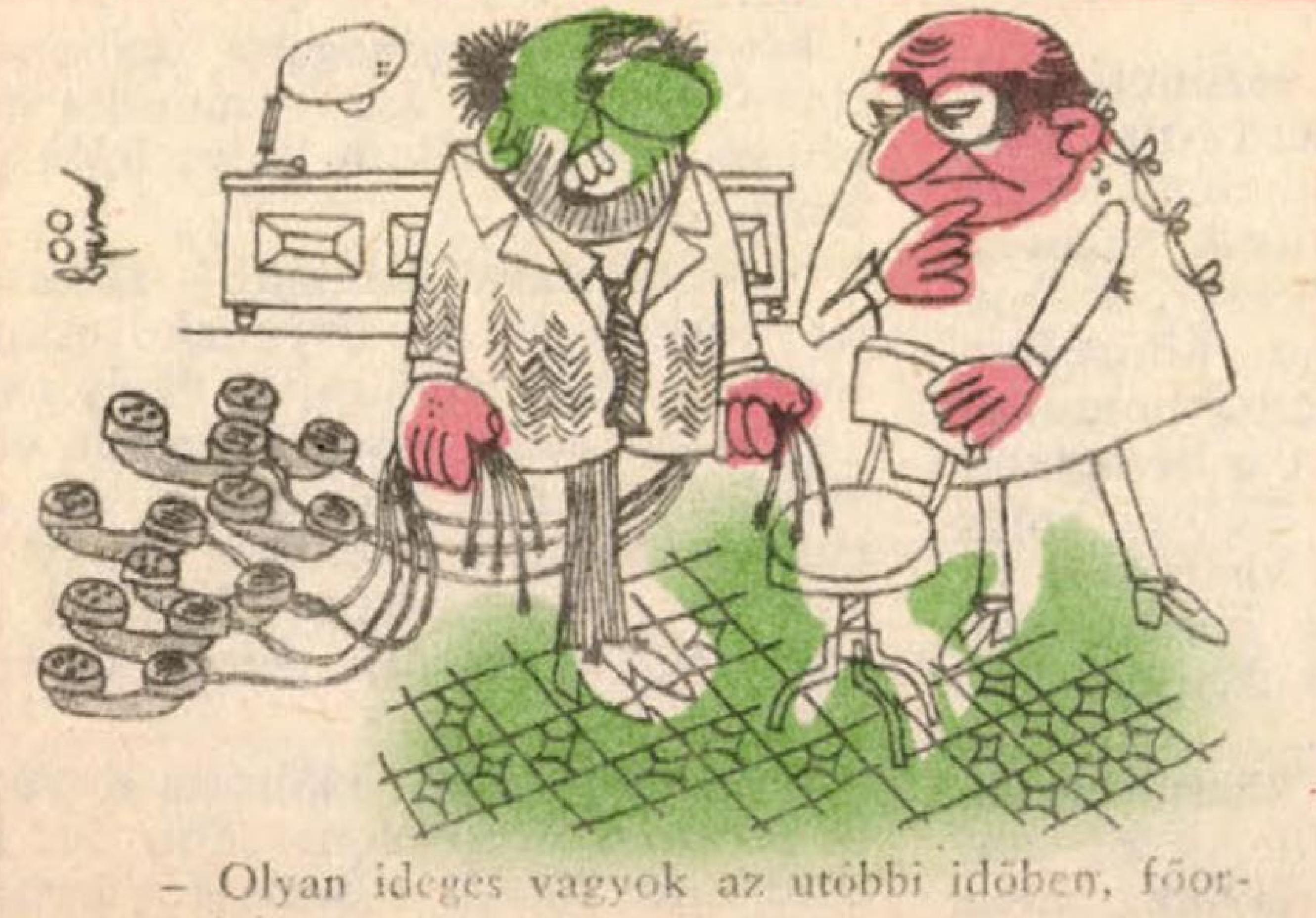

– Olyan ideges vagyok az utóbbi időben, főorvos úr!

GUMIMATRAC + TÁSKARÁDIÓ

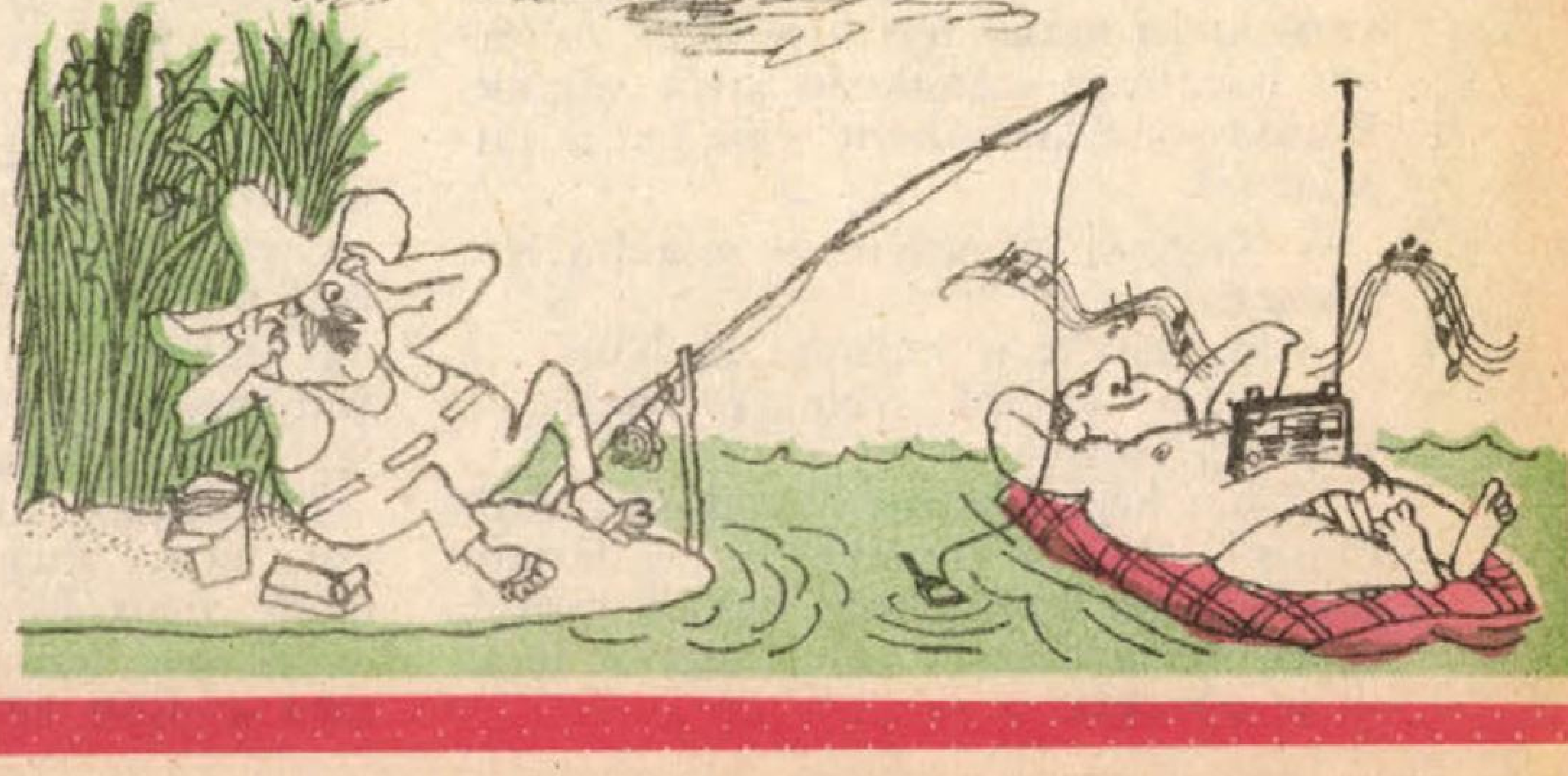

JÓINDULATÚ TALÁLMÁNYOK

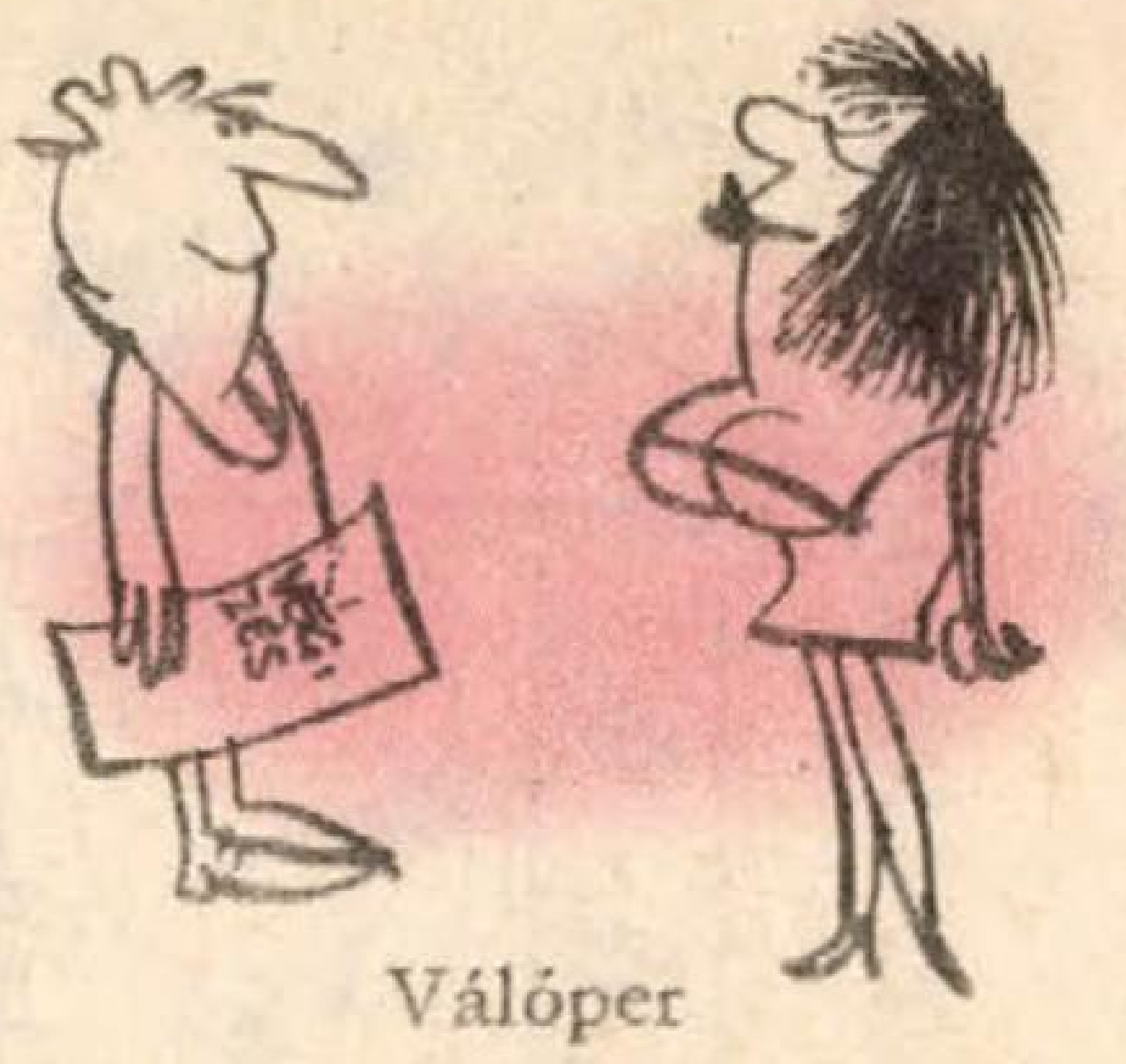

Válóper

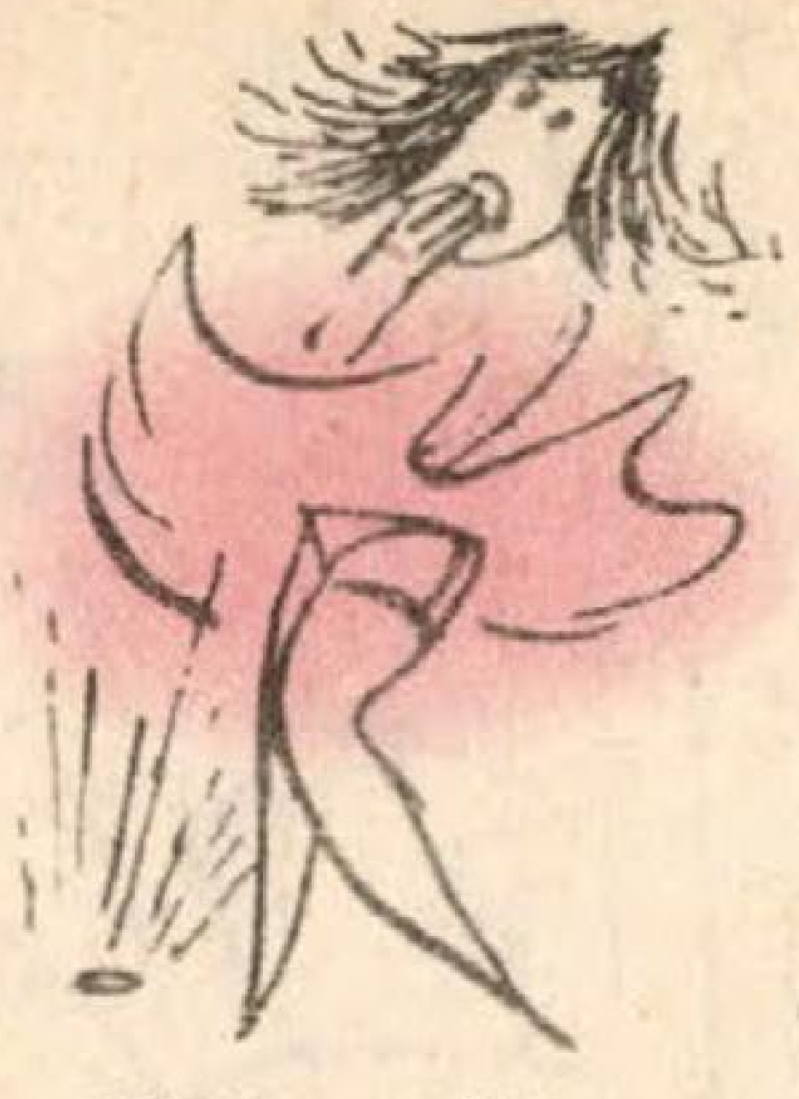

Vidámparki szoknyafelfúvó

ROSSZINDULATÚ TALÁLMÁNYOK

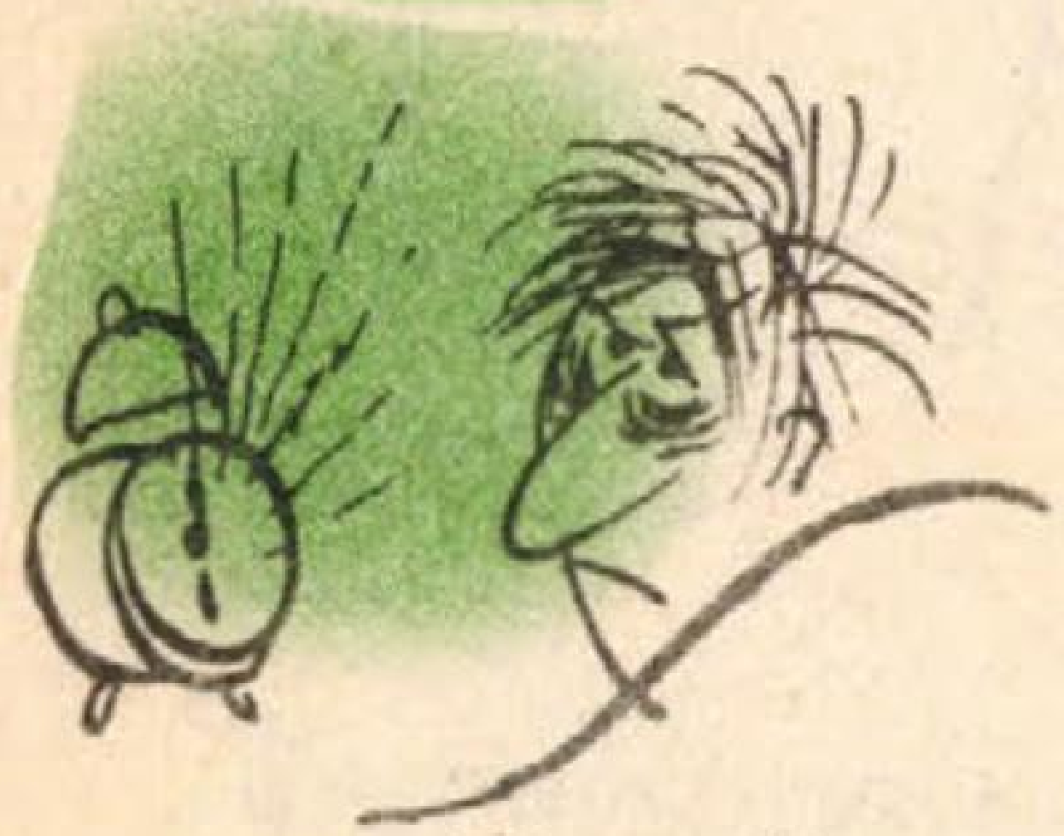

Ébresztőóra

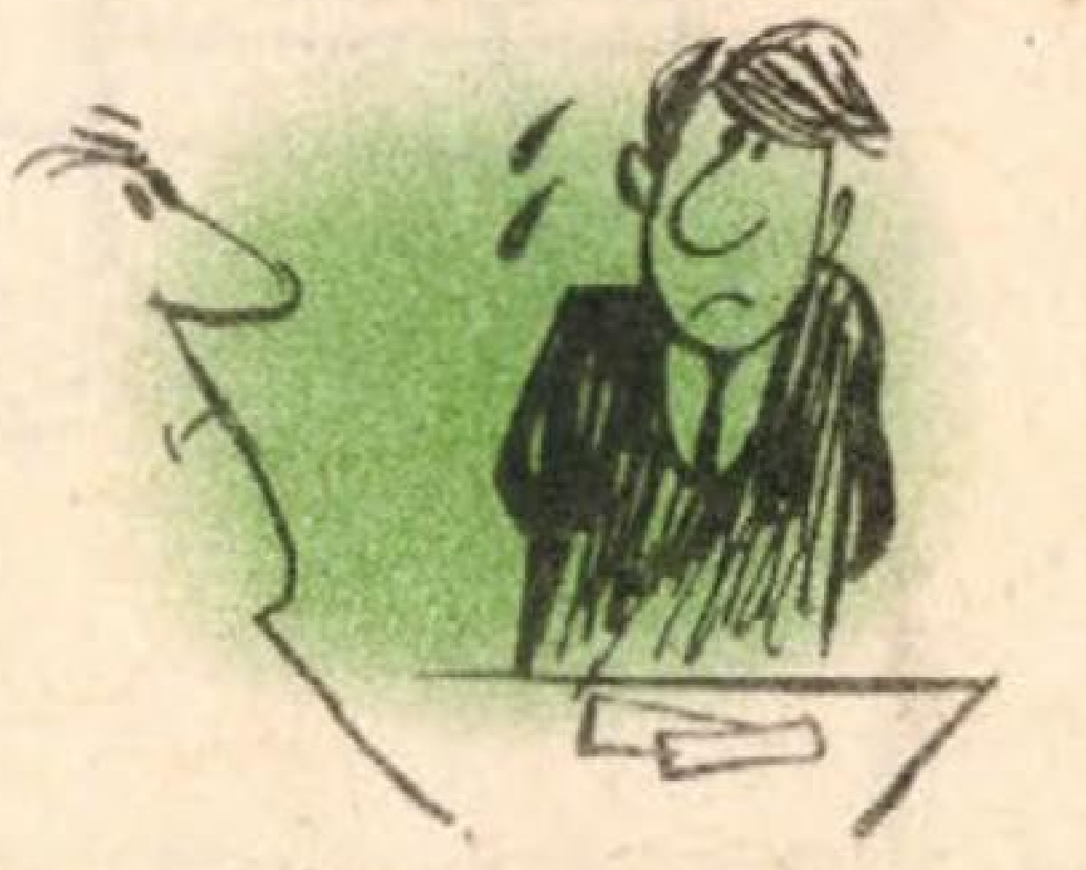

Érettségi

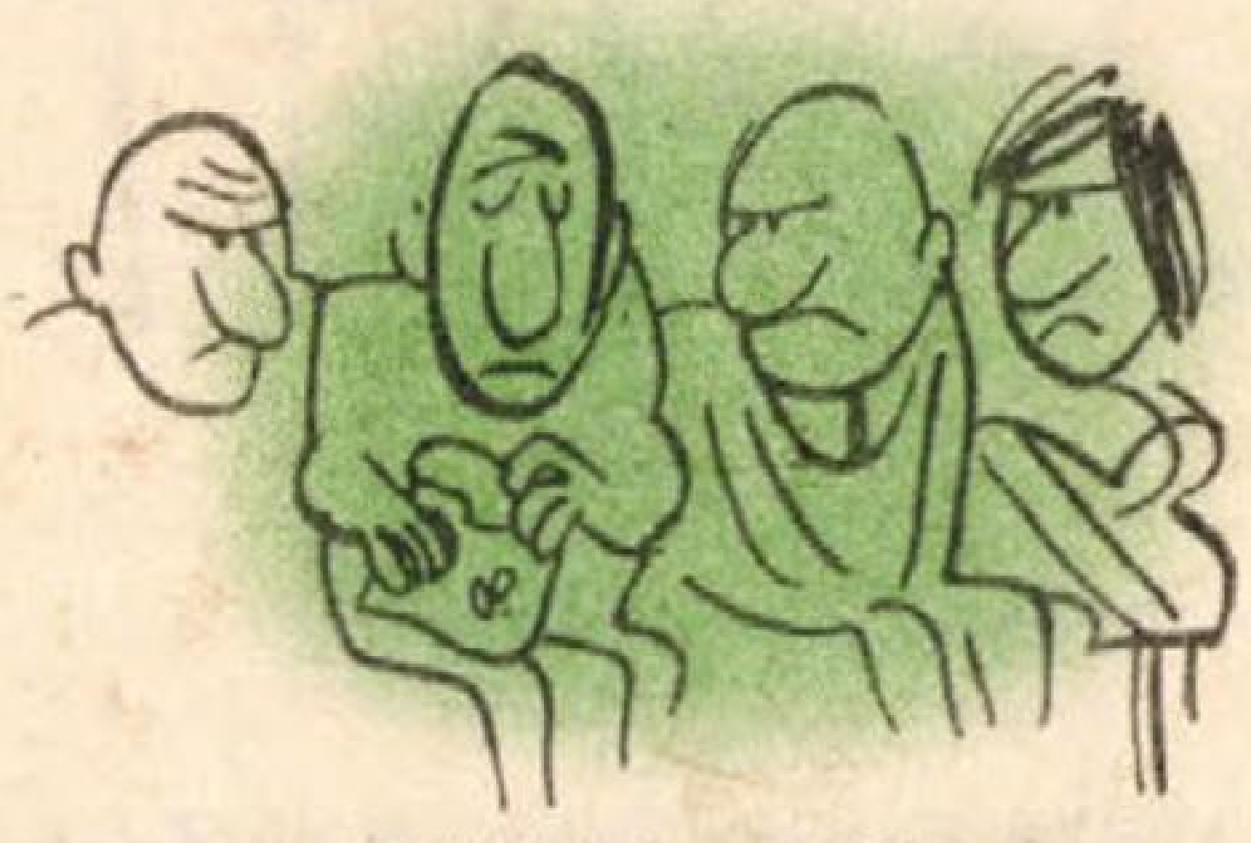

Színházi celofános cukorka

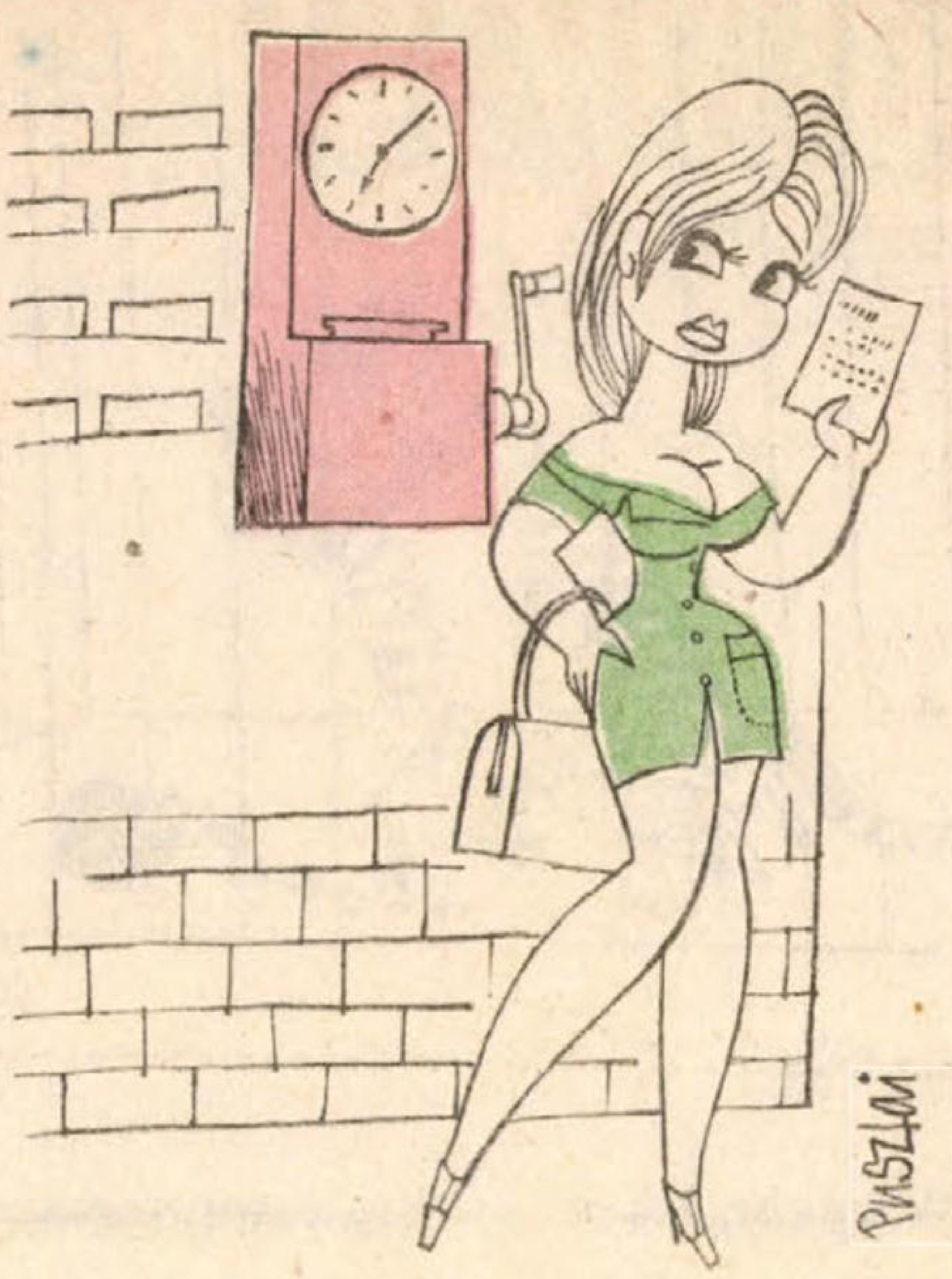

– Csak géppel ne lenne dolgom! Nála nem tudok eredményt elérni . . .

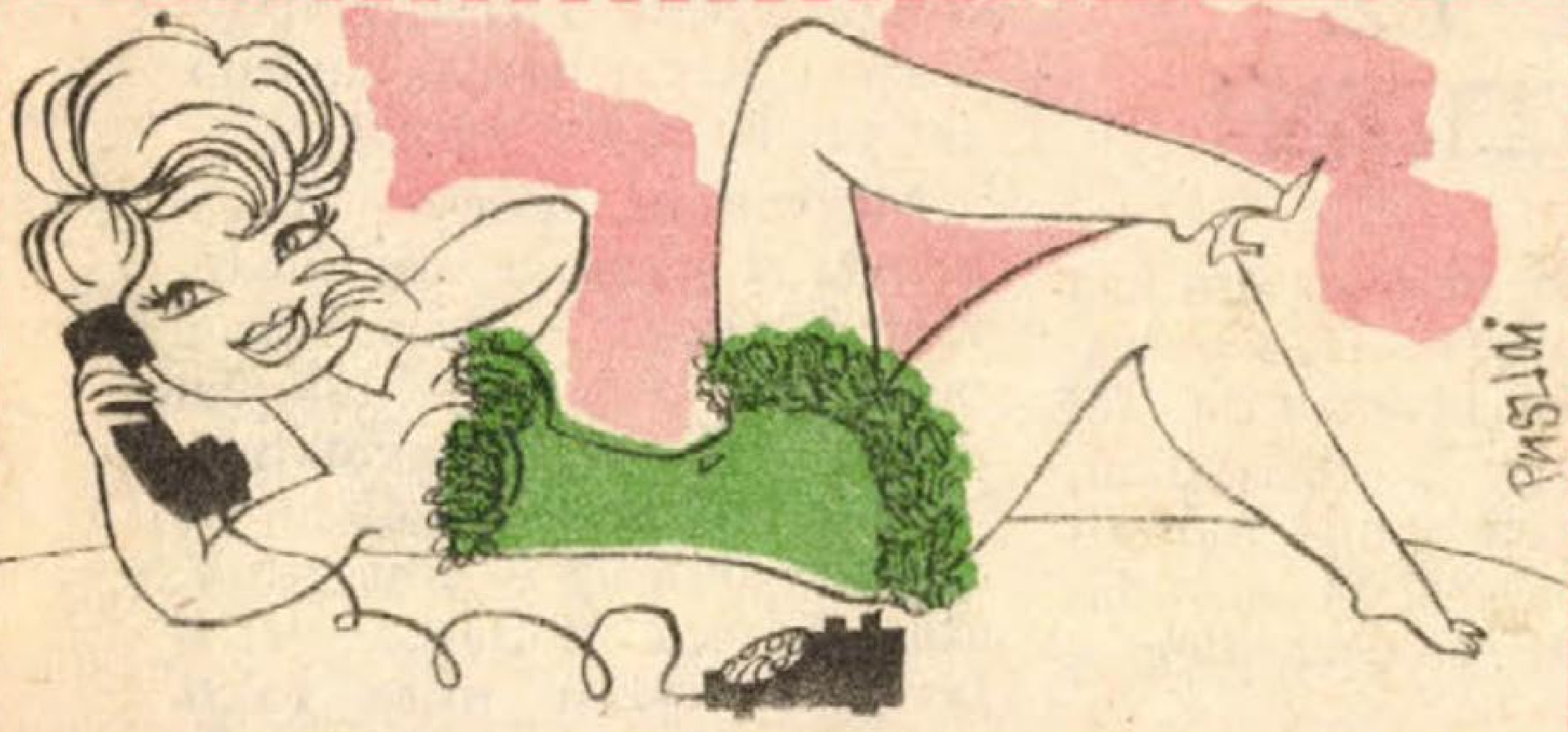

– Ha még egy órát beszélünk, a telefonikremet, remélem, megüti a guta!

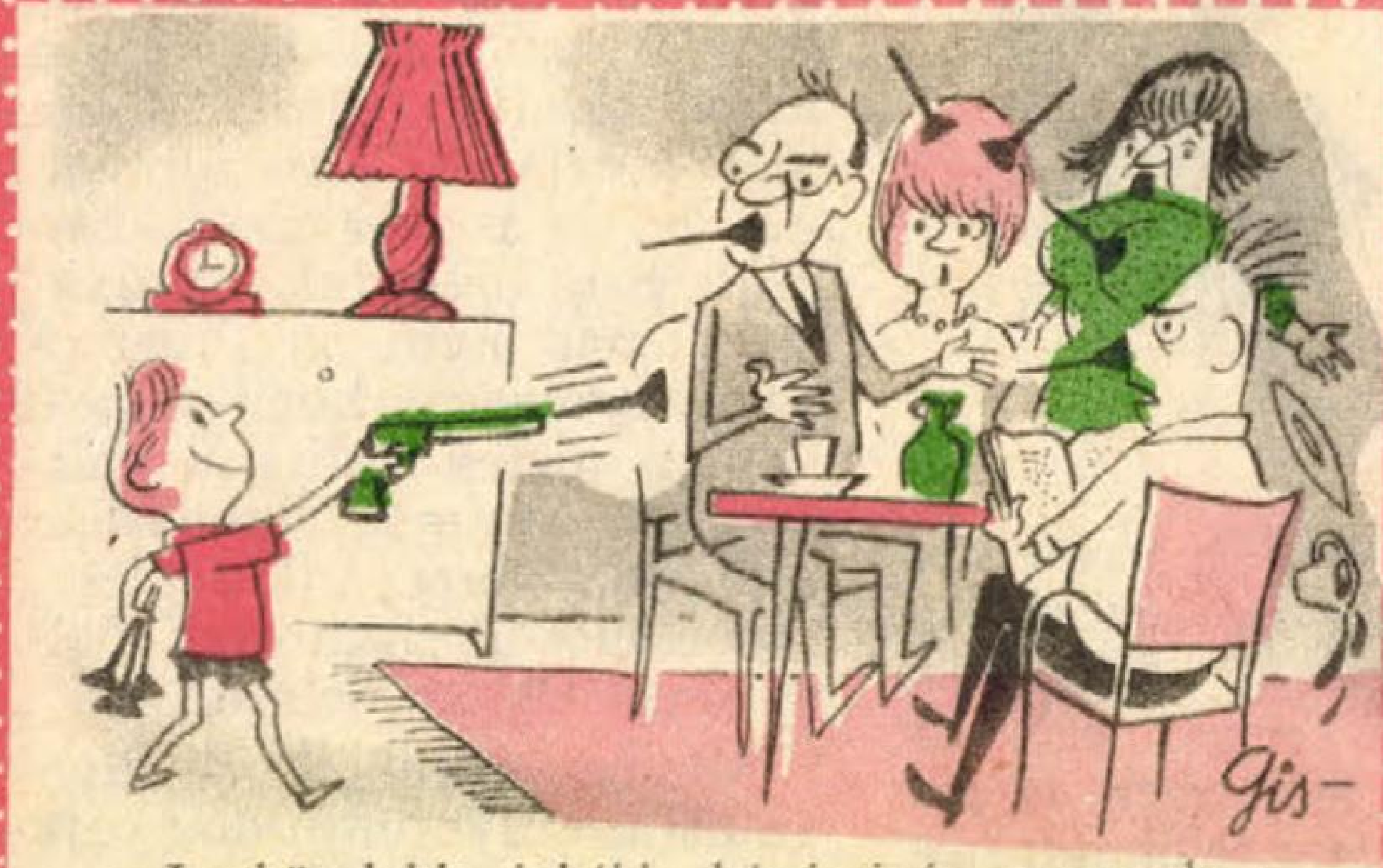

– Legközelebb inkább búgócsigát vegyetek a gyereknek . . .

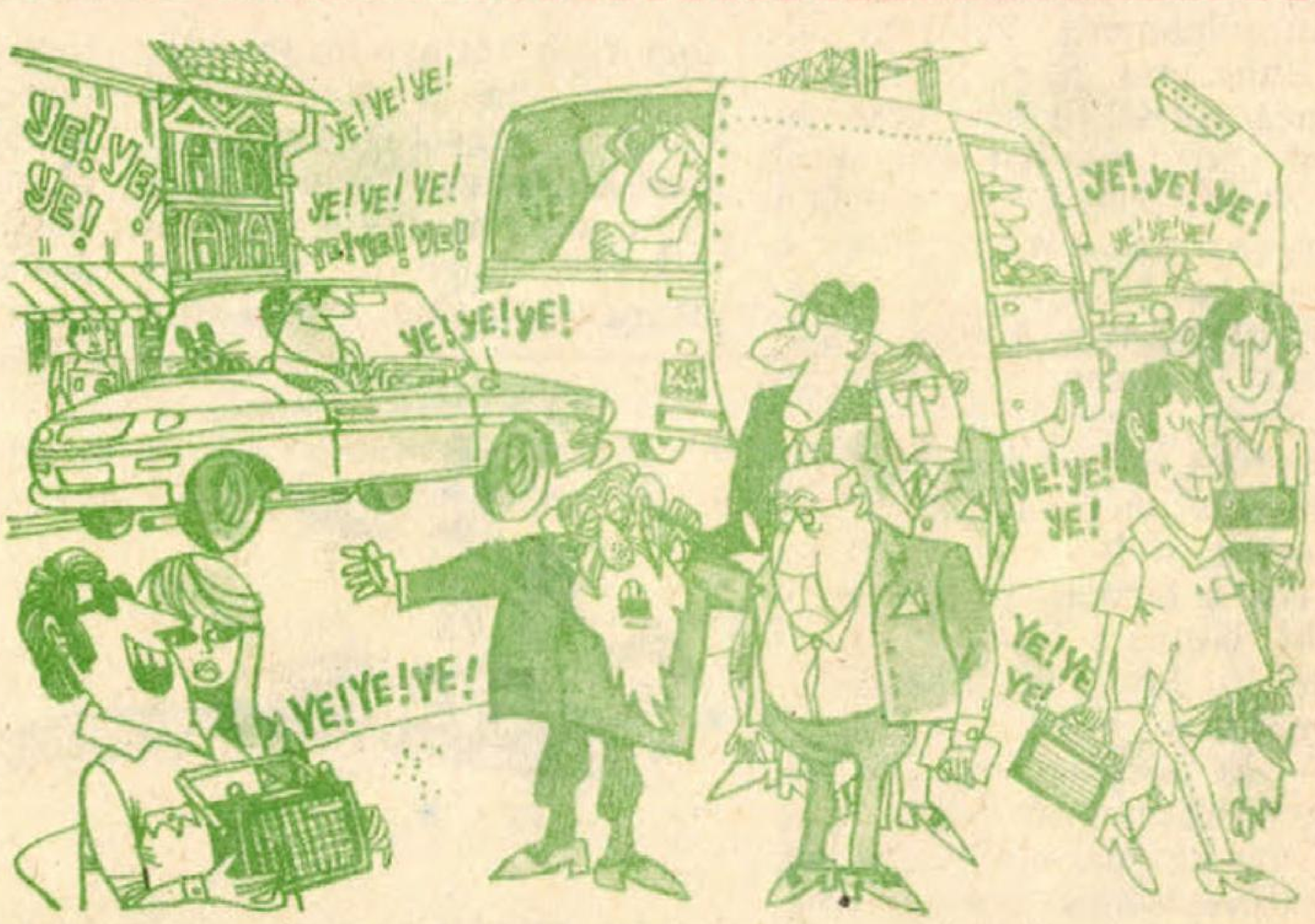
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!
YE! YE! YE!

– Amióta ezt a jó hallócsövet kaptam, pokol az életem!

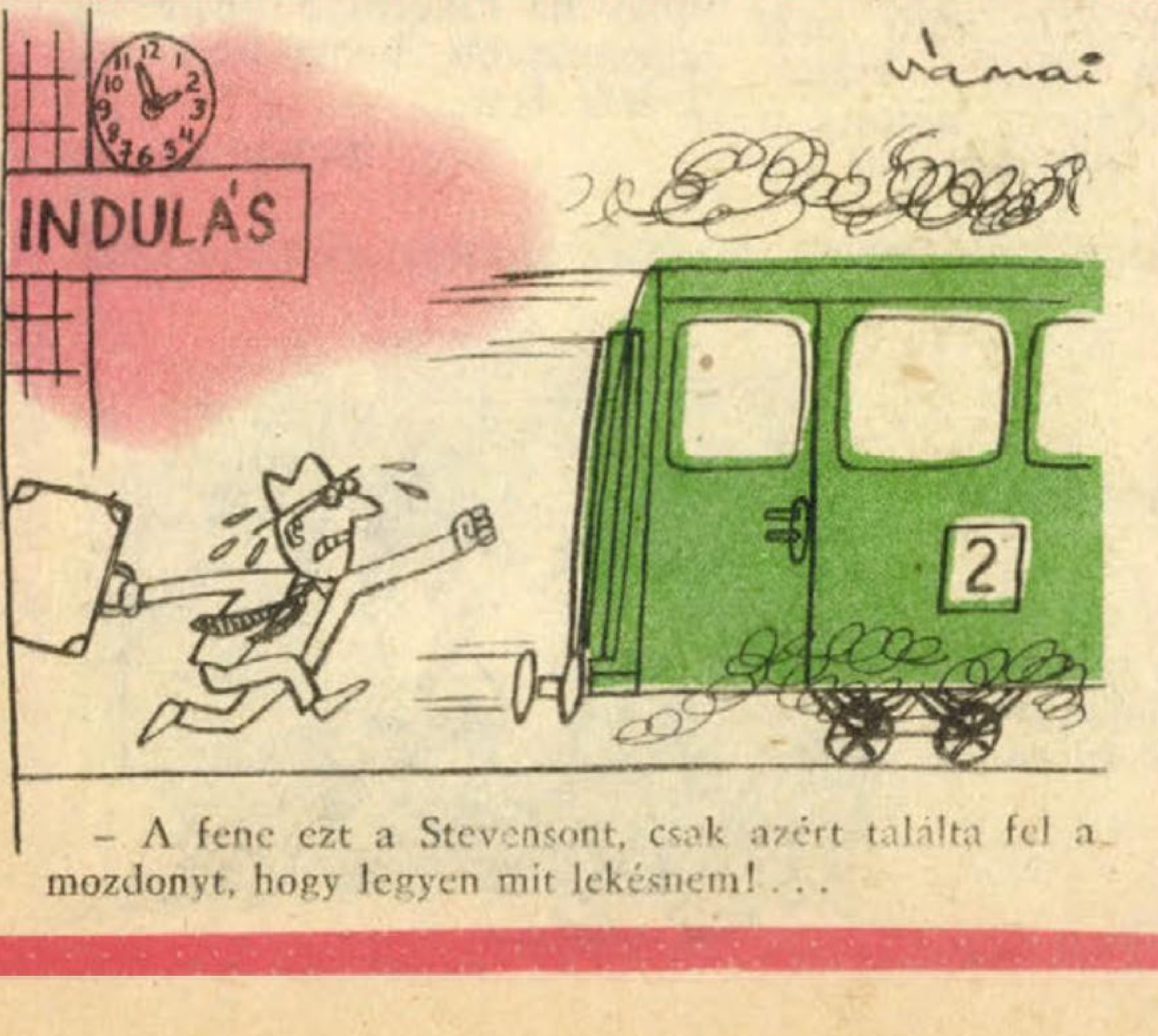

– A fene ezt a Stevensont, csak azért találta fel a mozdonyt, hogy legyen mit lekésnem! . . .

TOVÁBBFEJLESZTÉS

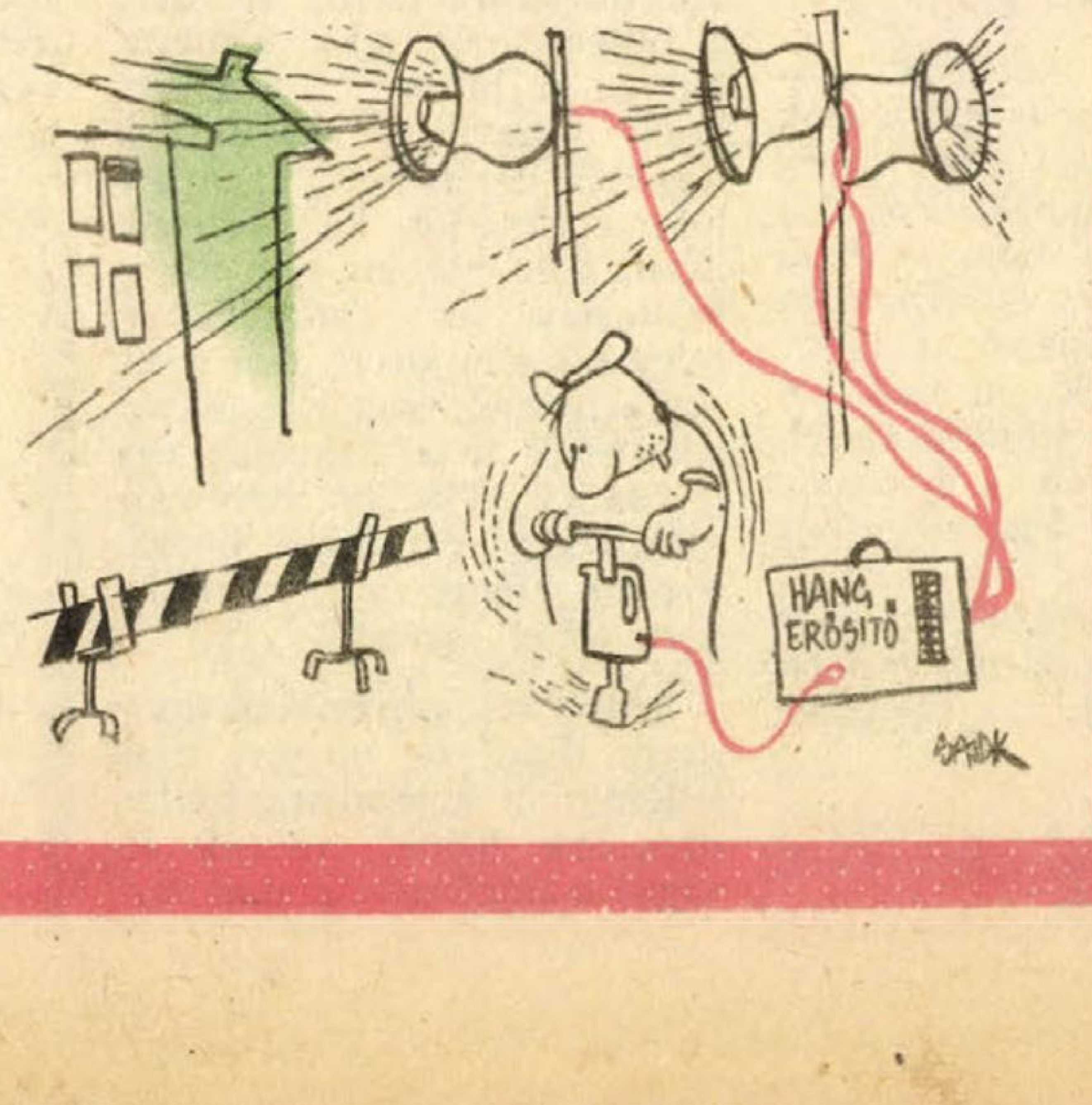
HANG ERŐSÍTŐ

Életfogytiglan Várnai György rajza

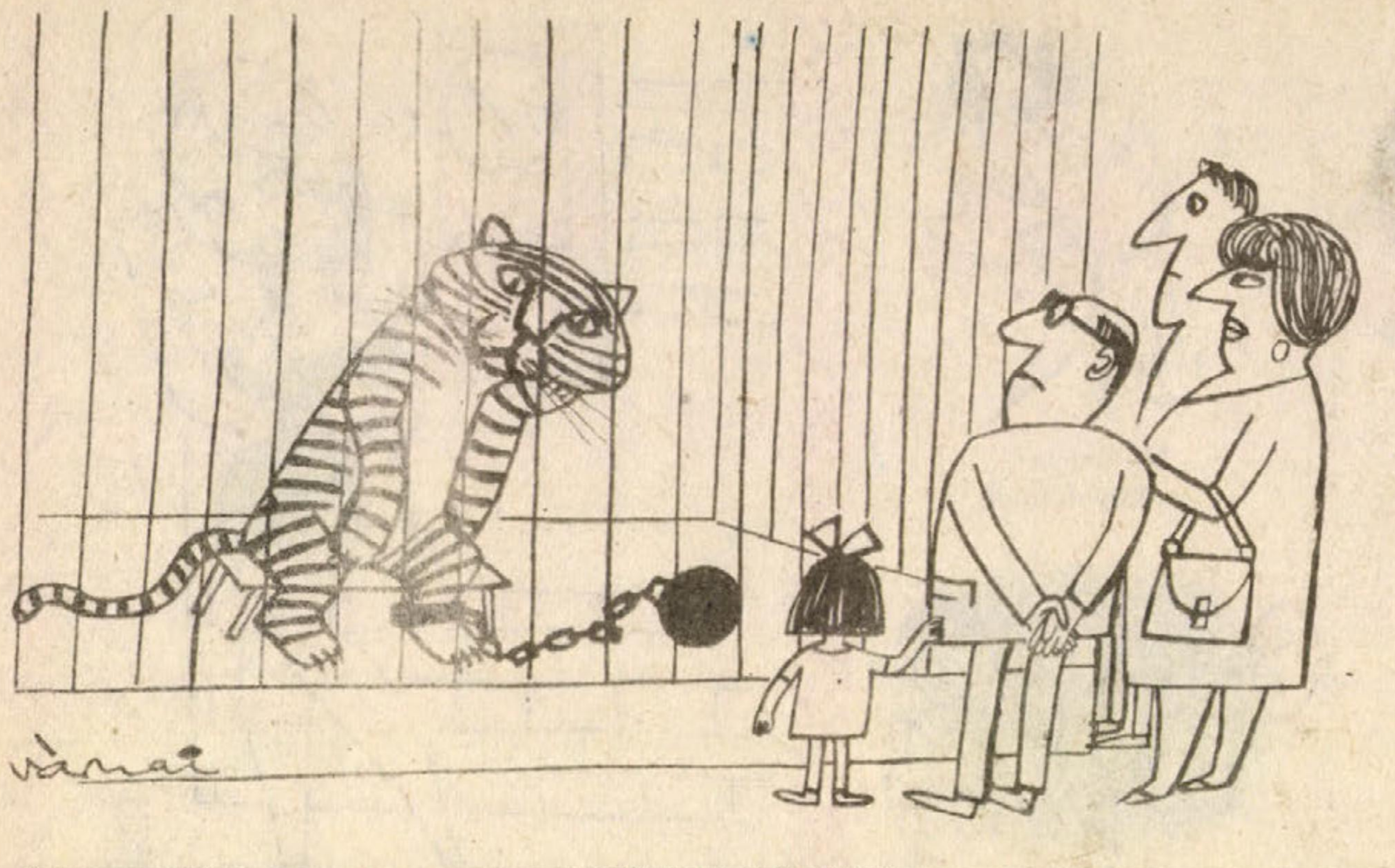

Családi mini-strand

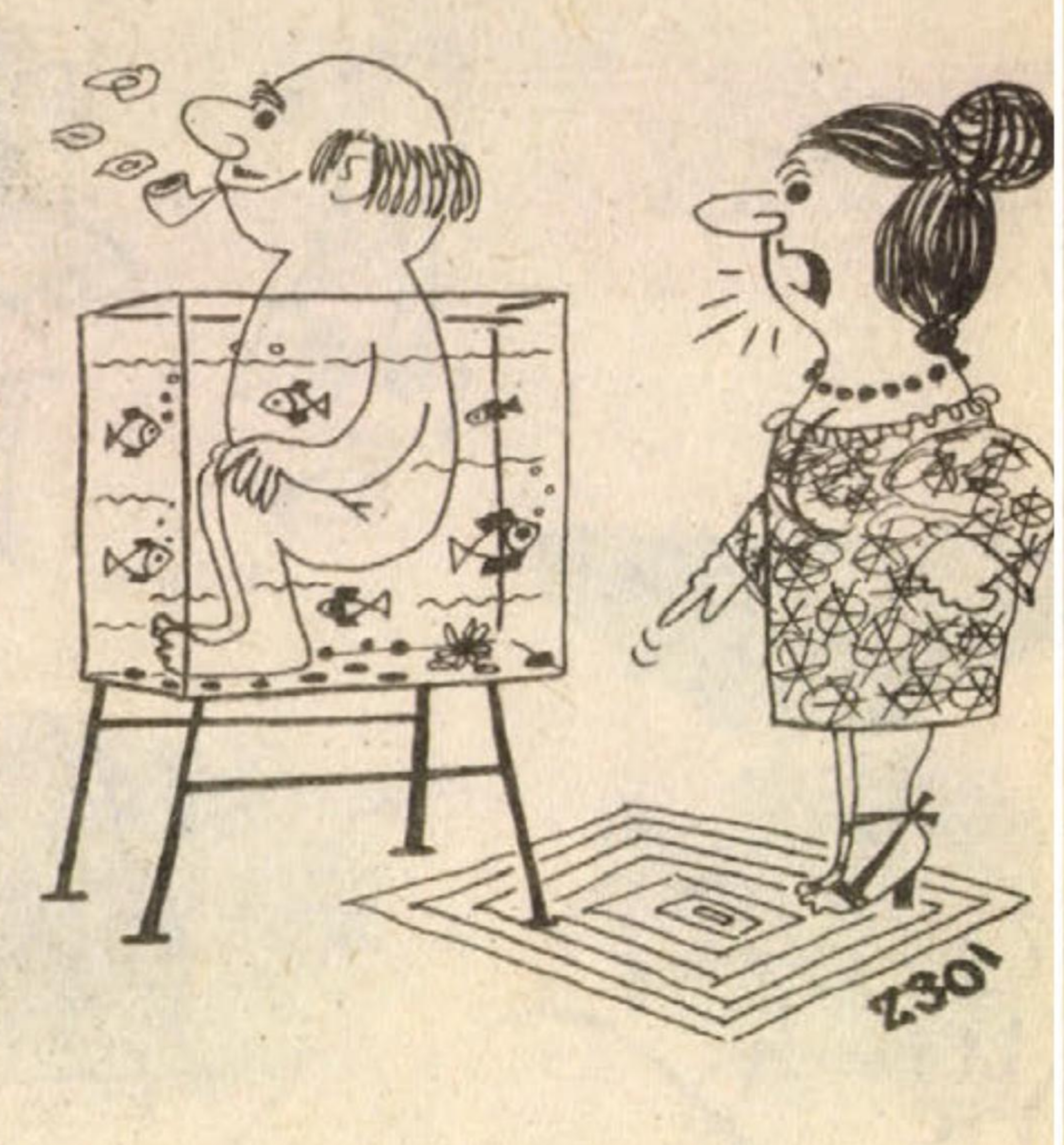

NÁLUNK EZ LEHETETLEN!

Undorral és megvetéssel olvastam a lapokban a nagy angliai vasúti postarablásról. Régóta ki nem állhatom a kapitalizmust, de ez a bűncselekmény valóban alkalmas arra, hogy kicsordul-jon a pohár. Ilyesmi valóban csak ott fordulhat elő, ahol az embereknek a vérében van az extraprofit. Nem a levegőbe beszélek, figyelmesen elolvastam a bűncselekmény minden visszataszító részletét. A postavonatot körmönfont módon hamis vörös lámpával megállásra kényszerítették, külön elem táplálta a vörös lámpát, miközben a zöld lámpára kesztyűt gomboltak. Elvágták a telefonvonalakat, hogy a postások ne kérhessenek segítséget. Harminc bűnöző szállta meg a vasúti pálya környékét, megbilincselték a személyzetet, percek alatt kiürítették 110 postazsákot, a pénzt egy várakozó teherautóba öntötték, majd elrobogtak mintegy 300 millió forintnak megfelelő angol pénzzel. A károsult bankok és biztosító társulatok már mintegy 30 millió forintos díjat tűztek ki a nyomravezetők számára.

Azt hiszem, mindenki számára világos, hogy ez nálunk lehetetlen. Kétségtelen, hogy vannak még hibák, kevés a jég, csatáraink nem tudnak kapura lőni, az éttermekben vontatott a kiszolgálás, de ilyen bűncselekménynek nálunk hiányzik minden előfeltétele. Először is a harminc tagú bandából legalább négy beteget jelentett volna, nyolc egy másik vasúti töltéshez ment volna ki, három a Balaton mellől táviratozott volna, hogy csak két nap múlva jön, ketten nem is táviratoztak volna. A kegyetlen kapitalizmusban persze ilyesmire gondolni sem mernek a bűnszövetkezeti dolgozók, mert az utcára lökik őket. Ami a zöld lámpa elfödését illeti, csak gondoljunk arra a számos panaszos levélre, amelyek szerint nem lehet szemaforra való kesztyűt kapni, hiába ígéri az ipar és a kereskedelem, változatlanul hiánycikk. Vörös lámpa van, de nem ég, az elem kifogyott, a harmadik negyedre ígérik, de arra a postavonat régen elmegy. No és a bilincs! Képzelem, hogy kinevetné akármelyik Vas- és Edénybolt kiszolgálója a vásárlót, ha bilincset kérne tőle. „Uram, hol él?" – kiáltanák, és elmondanák, hogy ők sem láttak már évek óta bilincset, csak a lapok írják, hogy lesz. Állítólag egy soroksári ÁPISZ-boltban van, de ahhoz nem lehet hozzányúlni, mert a kirakatból nem lehet kivenni.

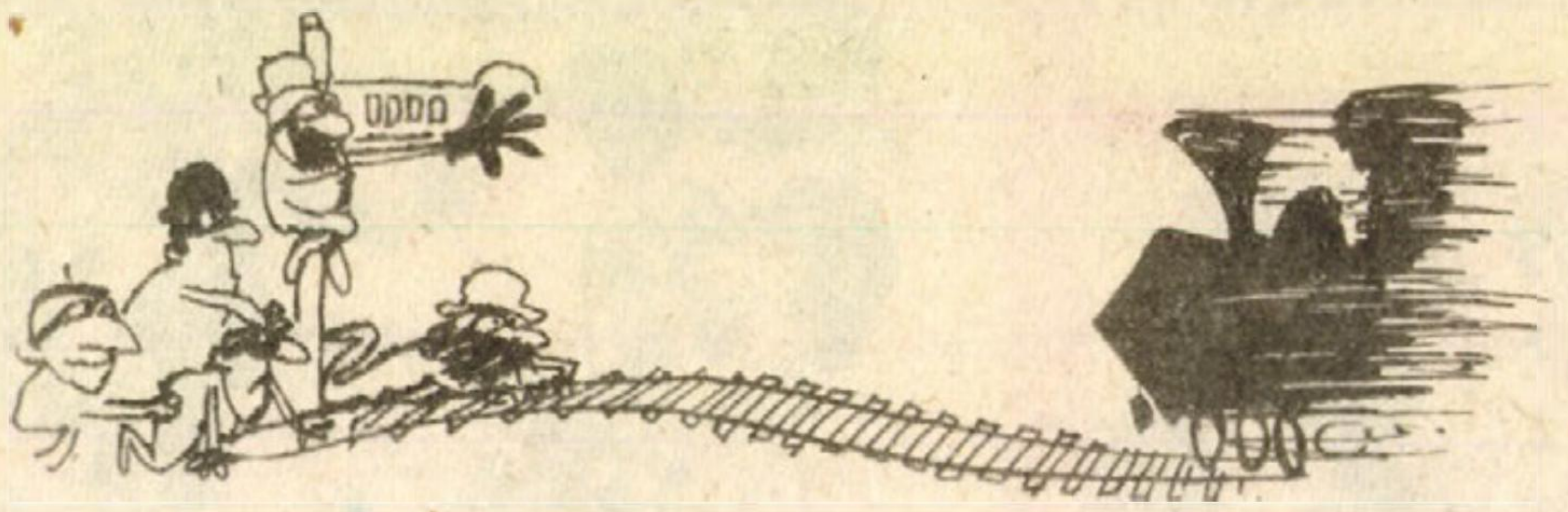

Ami a telefonvonalak átvágását illeti, ez megint csak jellemző a kapitalista barbarizmusra. Minek nálunk átvágni a telefonvonalakat, különösen esős időben, amikor úgy sincs vonal? S ha a postavonat egyik beosztottja fel akarná hívni a tudakozót, hogy mit kell tenni hajnali postarablás esetében, a tudakozó helyett valószínűleg a budaörsi bölcsőde, majd Dulinecz Mária ny. óvónő lakása jelentkezne. Közben a rablók már régen egérutat nyernének. Különben is mivel vágnák át a telefondrótot, amikor a telefondrótvágó ollót készítő gyár most tervteljesítése érdekében hamutálcát gyárt. De amit már fejtegetésem elején kellett volna mondanom, nálunk a postavonat vagy két órát késett volna, s hol van olyan kötélidegzetű, a frontátvonulásokra fittyet hányó bandita, aki ezt ki tudja várni?

Megvallom, gúnyos kacaj hagyta el ajkamat, amikor olvastam, hogy a banditák a pénzt teherautóra dobták. Ezt megtehették a kizsákmányolás klasszikus országában, de nálunk, ahol az Autójavító V. csak három hónapra vállal javítást, ugyan mire rakta volna a zsákmányt a társadalom söpredéke? És tegyük fel, ha valamilyen csoda következtében sikerült volna nálunk a rablótámadás, vajon hány banditát ütött volna meg a guta, ha kiderült volna, hogy a postazsákokban múlt heti táviratok vannak? Arra már nem is érdemes szót vesztegetni, hogy nálunk nem is tűztek volna ki váltságdíjat. Tervgazdálkodásban erre nincs keret. Talán a bankett-alapot csonkították volna meg? Ugyan, kérem!

Minden egyébtől eltekintve nálunk ilyesmire már csak azért sem vállalkoznak az emberek, mert félnek a súlyos büntetéstől. Tudják, hogy ha kiderül a turpisság, alacsonyabb beosztásba helyezik őket.

Feleki László

Az írónak ez a humoreszkje díjat nyert a bolgár nemzetközi szatírapályázaton.

Nagyzási hóbort

– Hogy lehetsz te a világ legjobb játékosa, amikor én vagyok az!

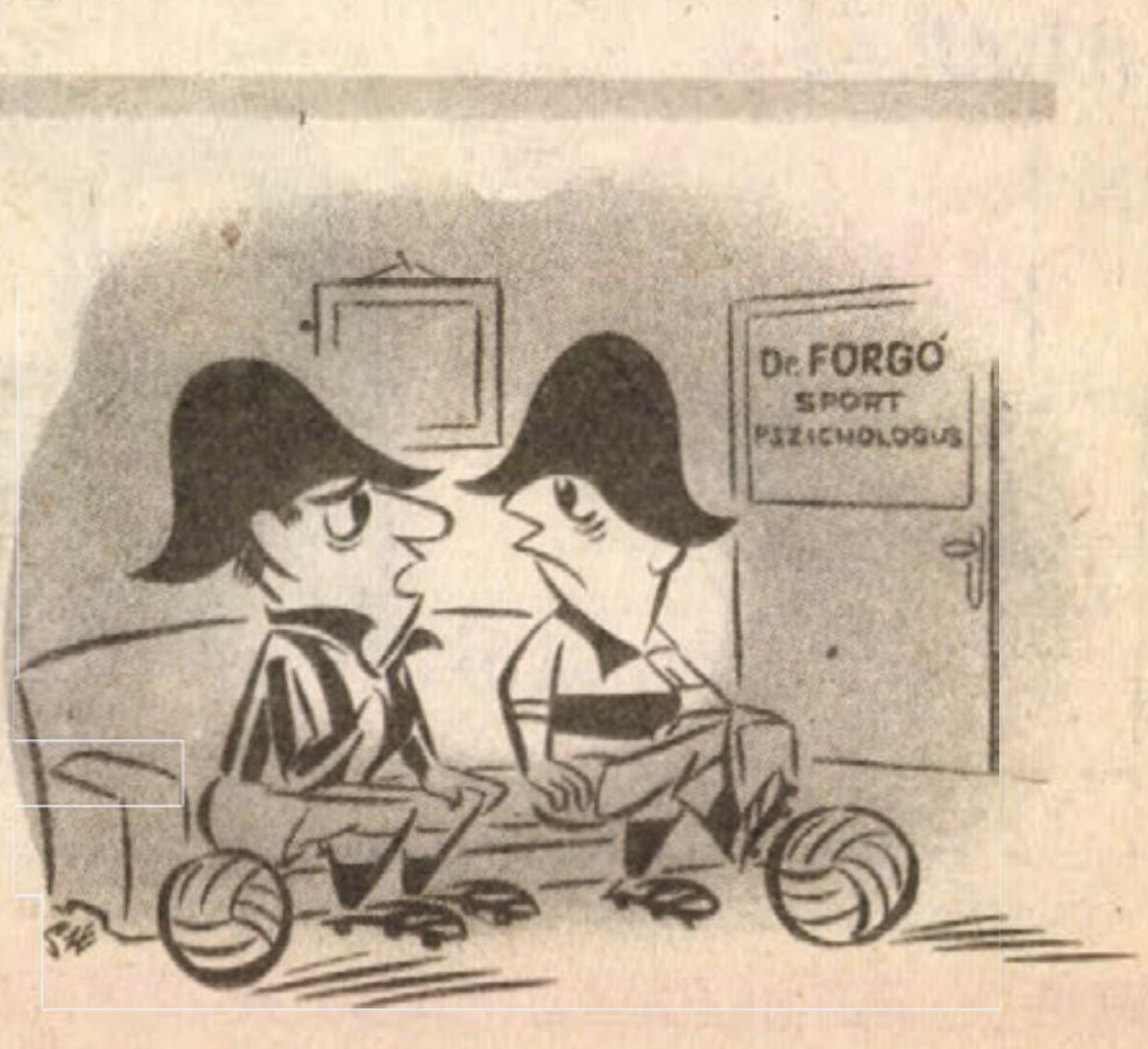

Türelmes ügyfél

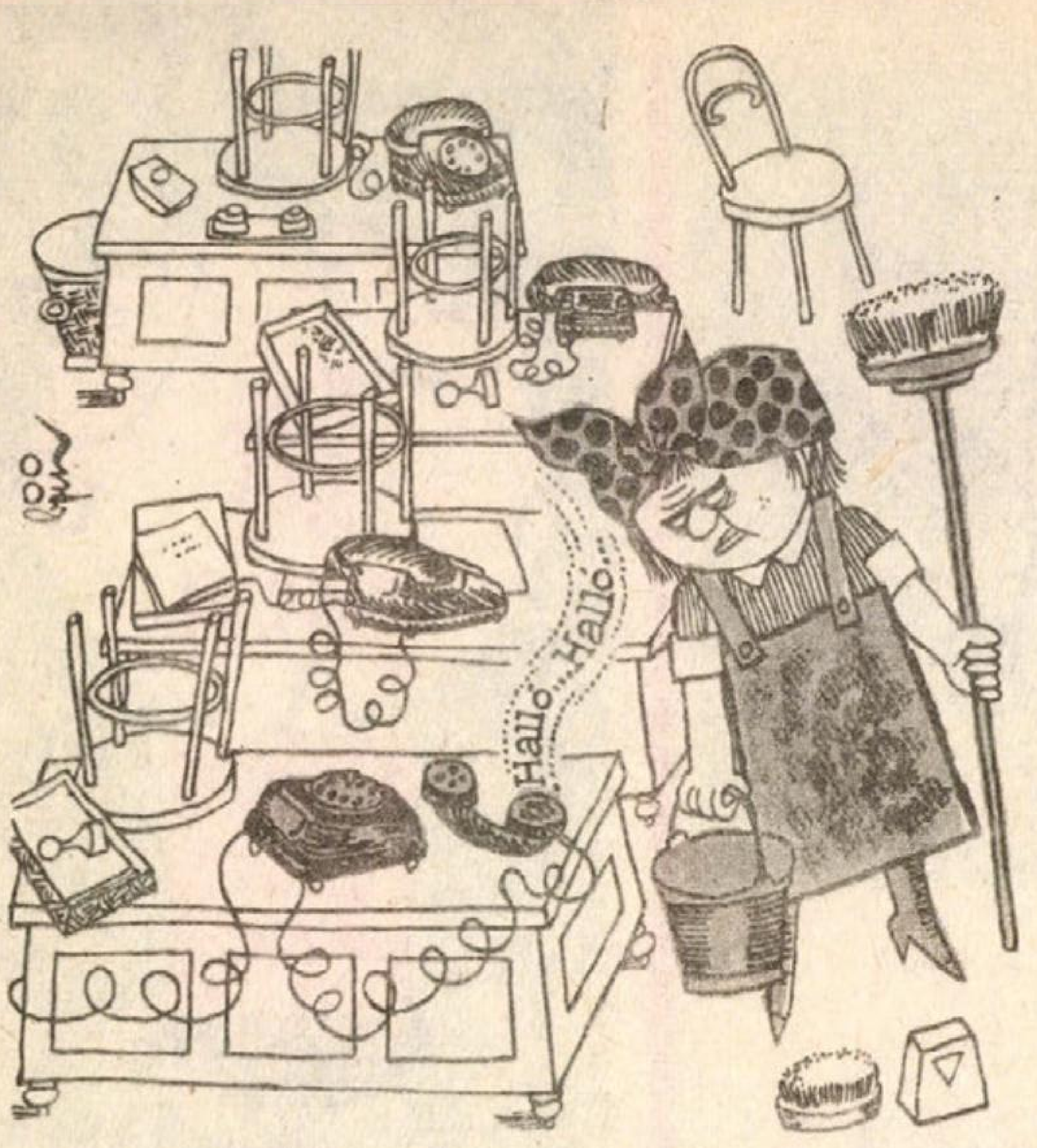

Eszményi főnök

Fülöp György rajza

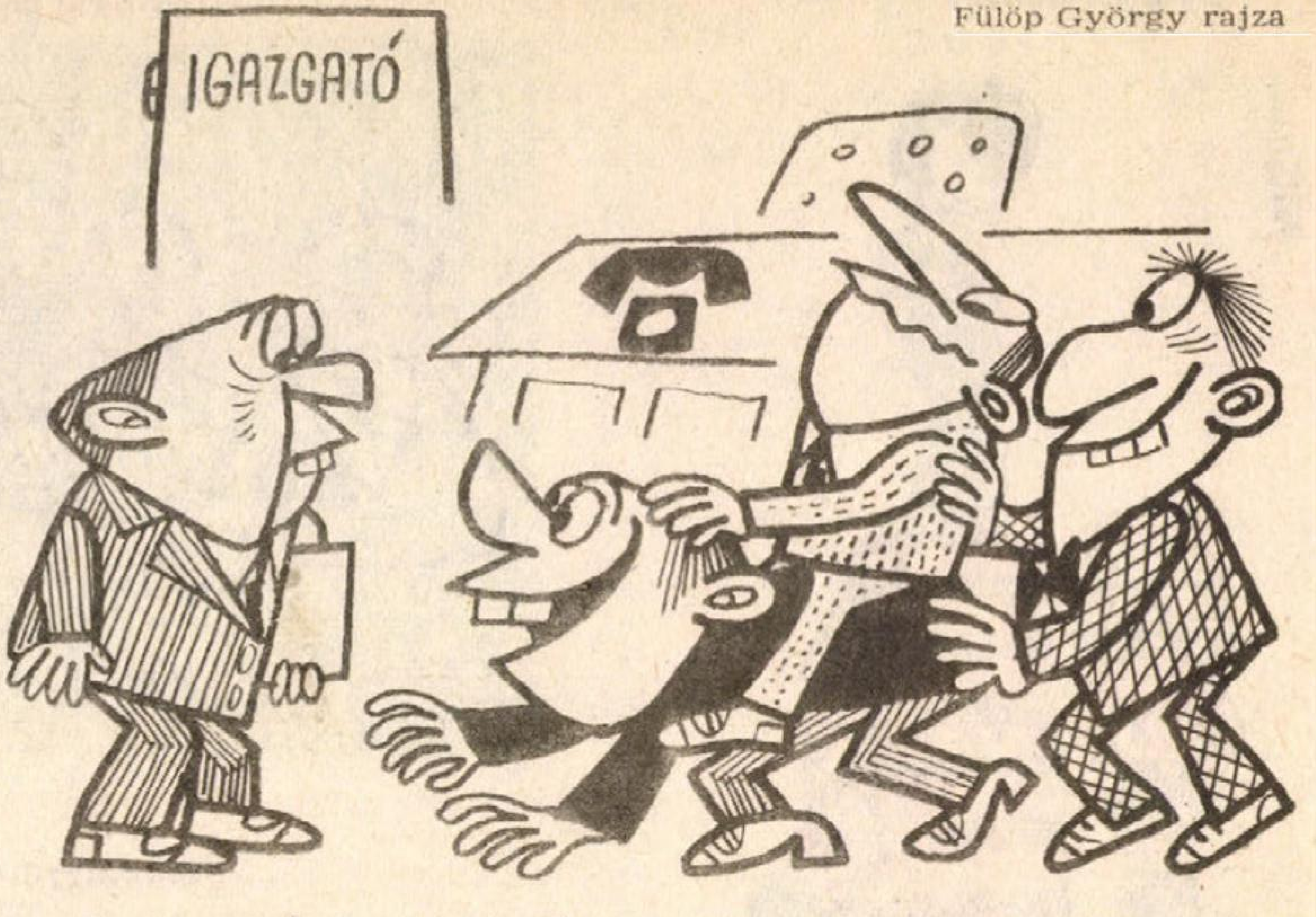

– Mit bámul? Én úgy bánok a beosztottjaimmal, mintha az apjuk lennék!

Utcai ismeretség

A nőnek nagy zöld macskaszemei voltak. Tizián-vörös haját szelíden kócolta a nyári szél. Óvatosan hátrasandított. Most már bizonyos volt a dolgában. A harminc év körüli, fekete hajú férfi már Óbudától követte. Látszott rajta, hogy lázasan keres valami szellemes mondatot, amivel elkezdheti a társalgást. Valahogy így: – Csókolom a kezét. Szereti a habart paszulyt?

Ekkor a nő mintha megsajnálta volna, udvariasan meghajolt:

– Nem veszi tolakodásnak, ha bemutatkozom. Szedrecsényi Éva vagyok.

– Örvendek. Én pedig ...

– Nagy Béla, ha nem tévedek. Rejtélyesnek talál? Mondja, Béla, szereti a teát?

– Igen. Végzetes szenvedélyem a tea – mondta megbabonázva a férfi.

– Jó. Akkor menjünk el egy ötórai teára. Szeretnék táncolni magával egy Hoppel-Poppelt – duruzsolta lágyan a nő.

– Mehetünk – suttogta dobogó szívvel a férfi.

*

A cipődoboz nagyságú tánchelyiségben Éva zavartan mosolygott:

– Nem tudom, mi van velem. Reggel olyan rosszkedvűen indultam el hazulról, most pedig minden megváltozott. Örülök a zenének. Az sem bánt, hogy egy ötórai teán nem kaphatok teát. Már két órája táncolunk, és még nem fáradtam el.

– Én már igen – lazította meg a nyakkendőjét Béla. – Inkább hallgassunk cigányzenét egy budai kiskocsmában. Tudok egy remek helyet. Nagyon jó a pacaljuk.

*

– Akácos út, ha végigmegyek rajtad én ... – idézte a nő könnyesen az örökbecsű sorokat, majd intett a felszolgálónak:

– Pincér, még egy üveg zöldszilvánit! Ma mindenki az én vendégem – súgta Éva óvatosan, nehogy más is meghallja.

– Remélhetek? Szeret?

– Nem – válaszolta a nő határozottan, de a szeme sejtelmesen fénylett.

*

Hajnali negyed három.

– Mindig azt akarom, hogy a közelemben legyen – simult hozzá gyengéden a macskaszemű nő.

– Drága. Milyen boldoggá tesz a szavaival! És most hová megyünk? – érdeklődött Béla kissé nehezen forgó nyelvvel.

– Oda, ahol még sokszor leszünk együtt – mosolygott titokzatosan Éva, majd intett egy taxinak. A sofőr fülébe súgta a címet. A férfi ezt már nem is hallotta, mert az italtól mély álomba merült.

*

– Hol vagyok? – kérdezte révetegen a reggeli ébredés után a férfi.

– Ne féljen, jó helyen. Barátok között – mondta megnyugtatóan a nő, aki már fehér munkaköpenyt viselt. – Ne haragudjon, de alaposan kinyomoztam a körülményeit. Maga segédmunkás, lépjen be a mi vállalatunkhoz. Megkereshet nálunk havi ezerháromszáz-ezernégyszáz forintot, plusz munkaruha és egyéb juttatások. Itt tessék aláírni – duruzsolta kedvesen. – Köszönöm. Ön mától fogva a Timsó- és Robbanómotorgyár alkalmazottja. És bocsásson meg, ha kacérkodtam magával, férjes asszony vagyok, de első a gyár érdeke. Sajnos, nagyon nehéz segédmunkást kapni!

Galambos Szilveszter

Állat-filmek

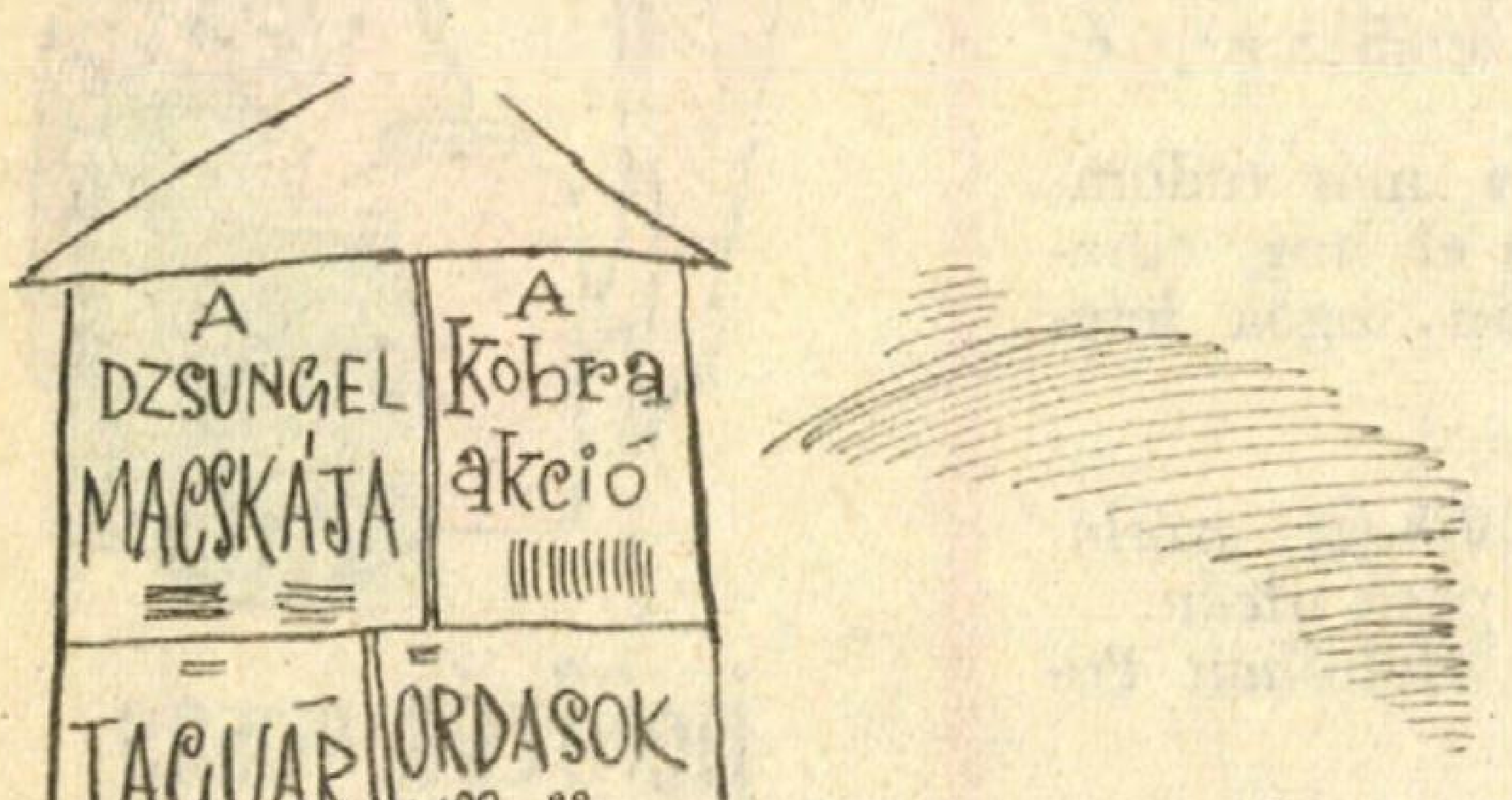

– Én inkább megnézném az „Irma, te édes”-t.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL !

KÜLÖNÖS ÜGYINTÉZÉS

1967 márciusában propán-bután gázkályhát vettem, s a gázpalack kiadásakor „épület- és háztartási biztosítást” kötöttem. A biztosítás összege kétszobás lakás esetében 180 forint. A helyszínen kifizettem 100 forintot, a fennmaradó 80 forintról befizetési csekket kaptam, amire a postafiókná1 április 3-án átutaltam ezt is.

1967. július elején felkeresett a biztosító utazója, s kérte, hogy a 80 forintos tartozásomat rendezzem. A befizetési csekk szelvényével igazoltam, hogy ezt az összeget már befizettem.

1967. július 13-án az Állami Biztosító levélben szólított fel, hogy sürgősen nyilatkozzam: miért küldtem nekik április 3-án 80 forintot!

A felszólítás helyett talán indokoltabb lett volna egy bocsánatkérő levél az Állami Biztosító siklósi fiókjától a zaklatásért!

Lencse Károly
Vajszlói Fmsz

Gyümölcsszedő verseny

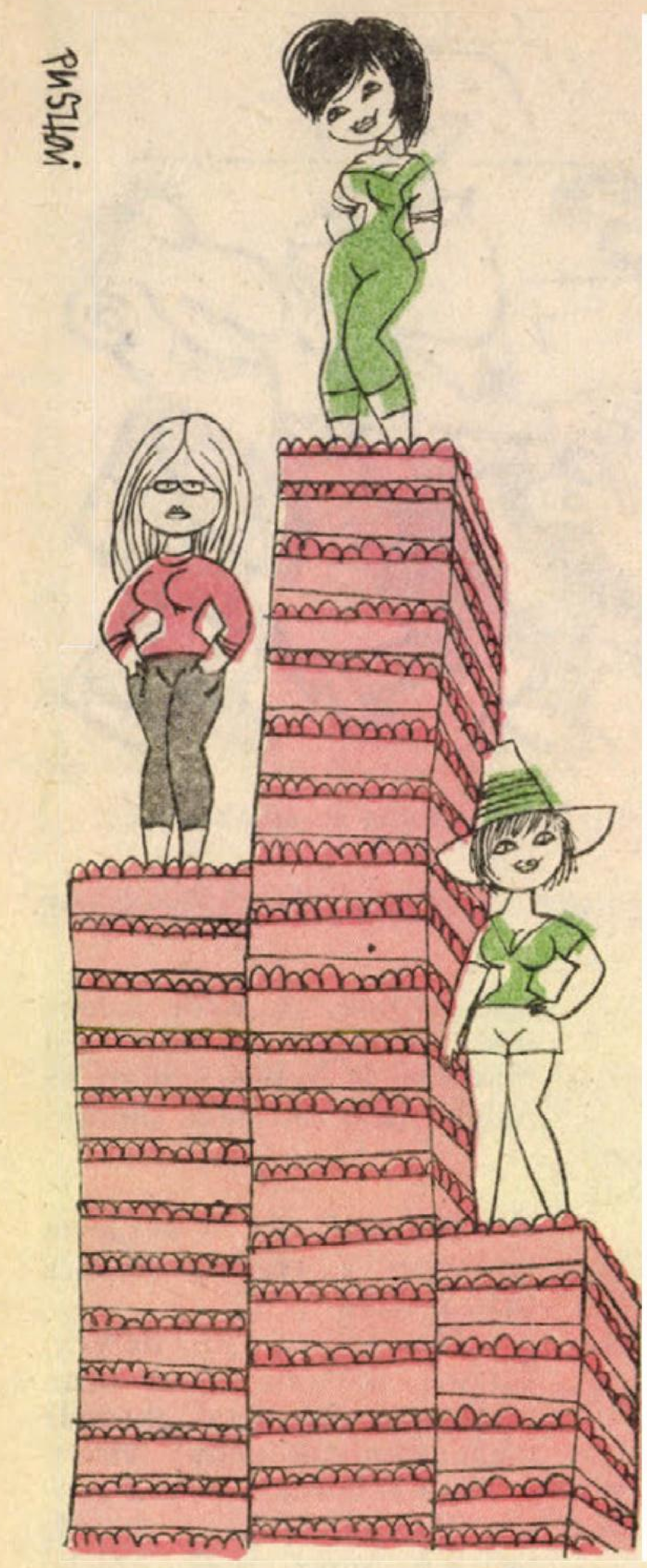

Építkezünk

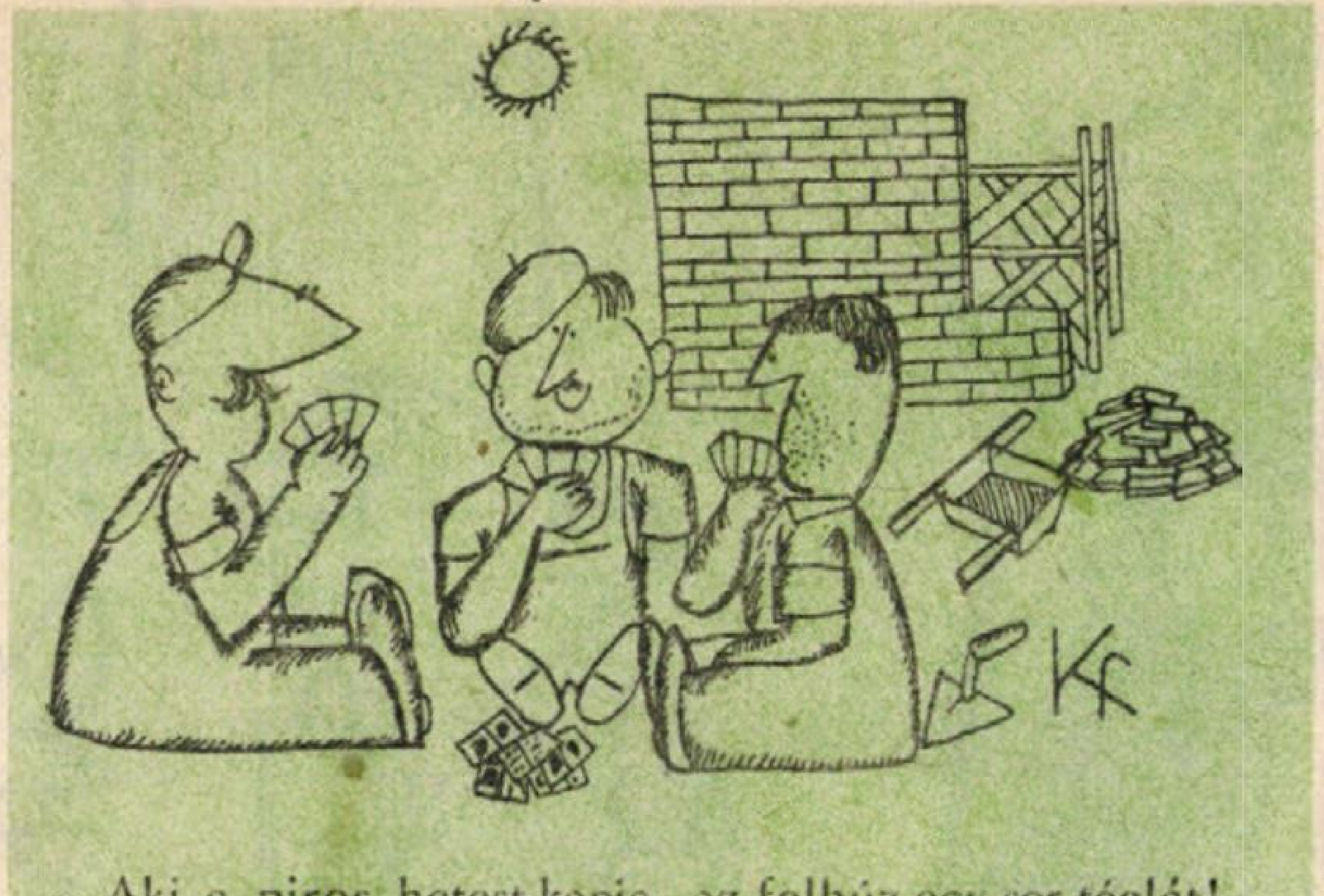

– Aki a piros hetest kapja, az felhúz egy sor téglát!

Színmagyarázat

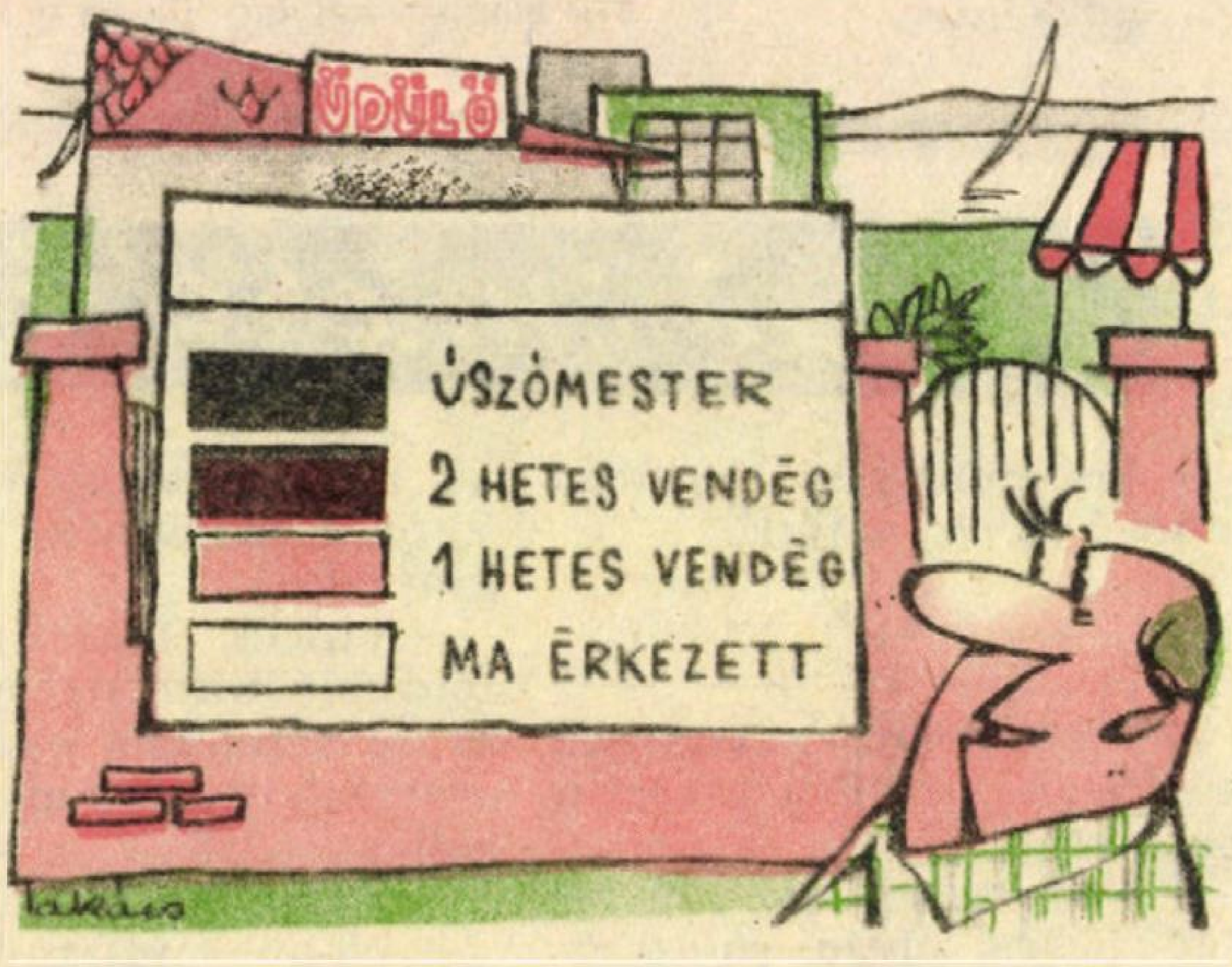

Fegyelmi tárgyalás

Szűr-Szabó József rajza

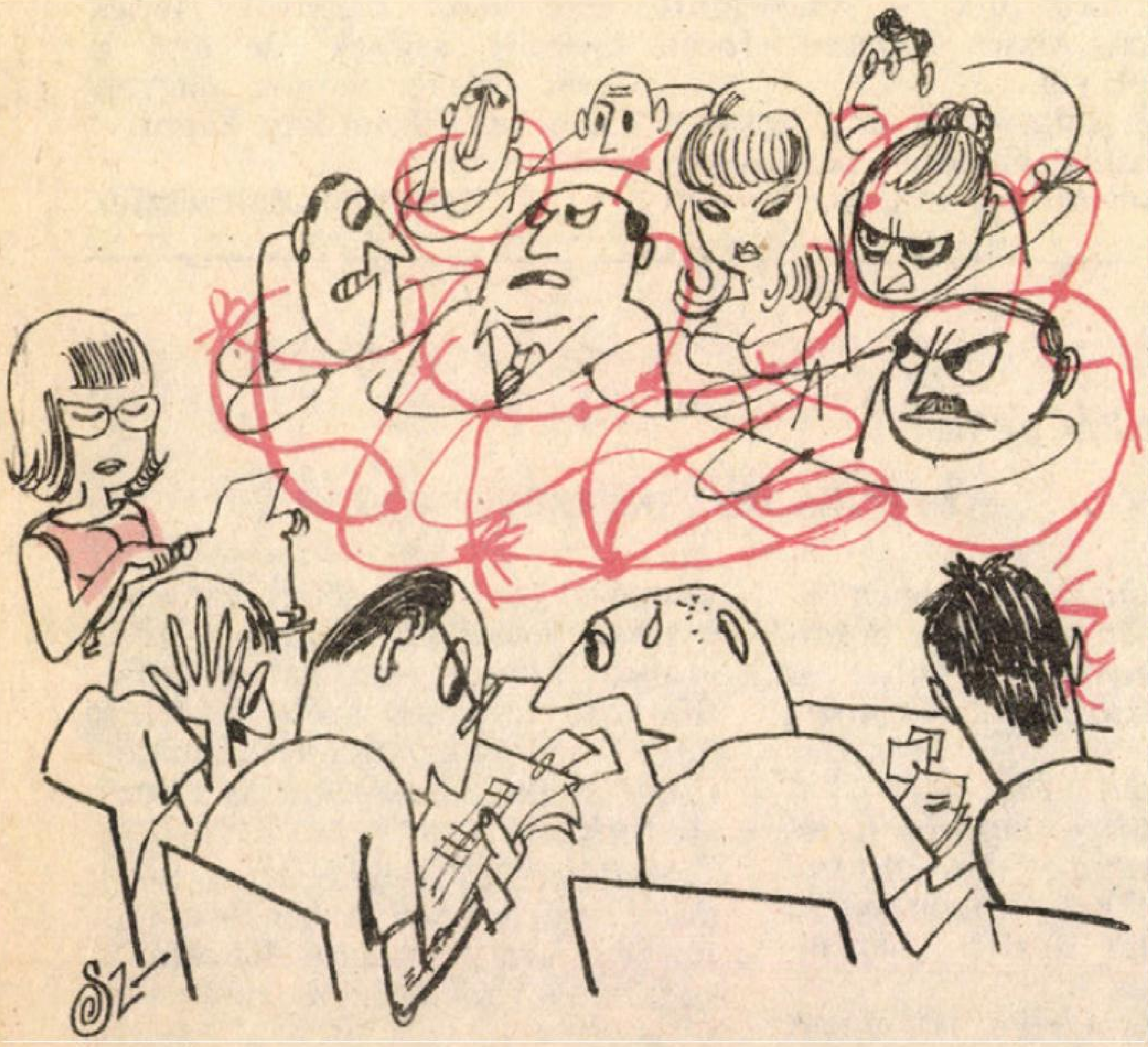

– Ezt kell nekünk kibogozni . . .

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

A szórakozott professzor idegesen járkál az ágya előtt, mert úgy érzi, hogy elfelejtett valamit, és most nem akar lefeküdni, amíg eszébe nem jut, hogy mit felejtett el. Gondolkodik, töri a fejét, végül úgy hajnali három óra tájt hirtelen a fejéhez kap, és felkiált:

– Ahá, most már tudom. Azt felejtettem el, hogy elhatároztam, korán fogok lefeküdni.

*

Povács és Zabhegyi szótlanul mennek a pesti utcán. Egyszerre csak felsóhajt Povács:

– Haj, haj!

Mire Zabhegyi:

– Hm, hm.

Megint a Povács:

– Haj, haj!

– Te – mondja erre Zabhegyi –, itthagylak, ha még tovább is a nemzetközi helyzetről beszélsz!

E HETI HIRDETÉSEINK

Egy dísz gyertya

és máris hangulatos a lakás
kapható az
ÓRA és ÉKSZERBOLTOKban

Ne tegye el a kezét!

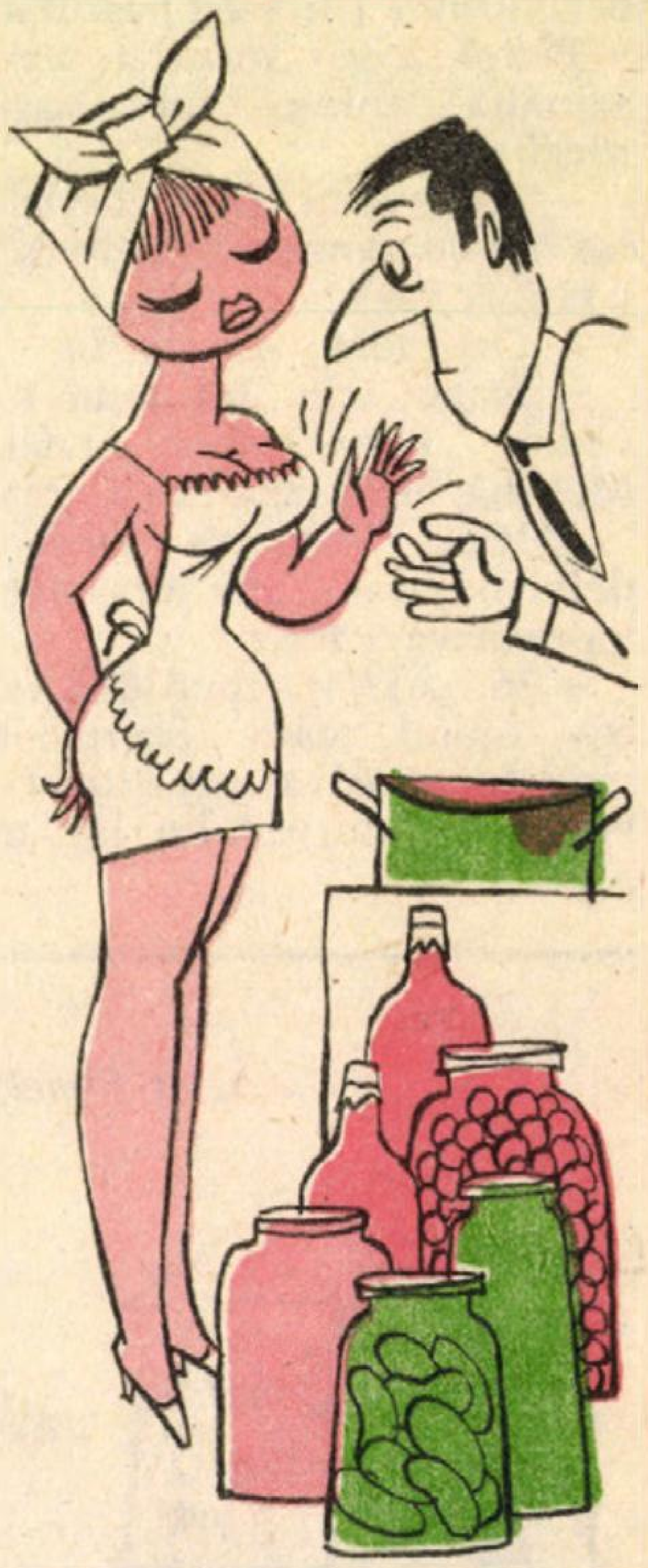

befőzés, mosás
házimunka után
camea
kézápolóval újra
finom bársonyos lesz

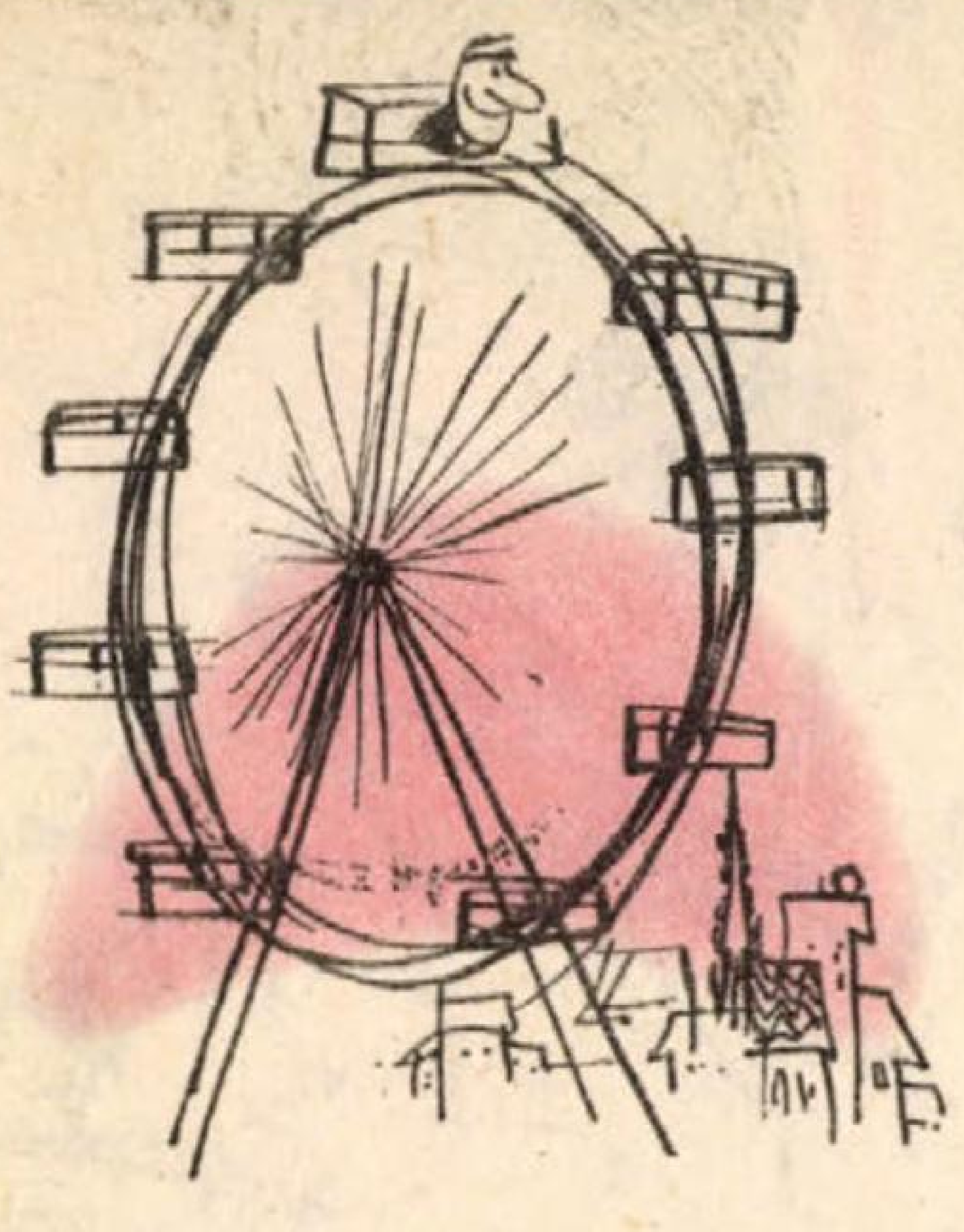

Bécs felülről

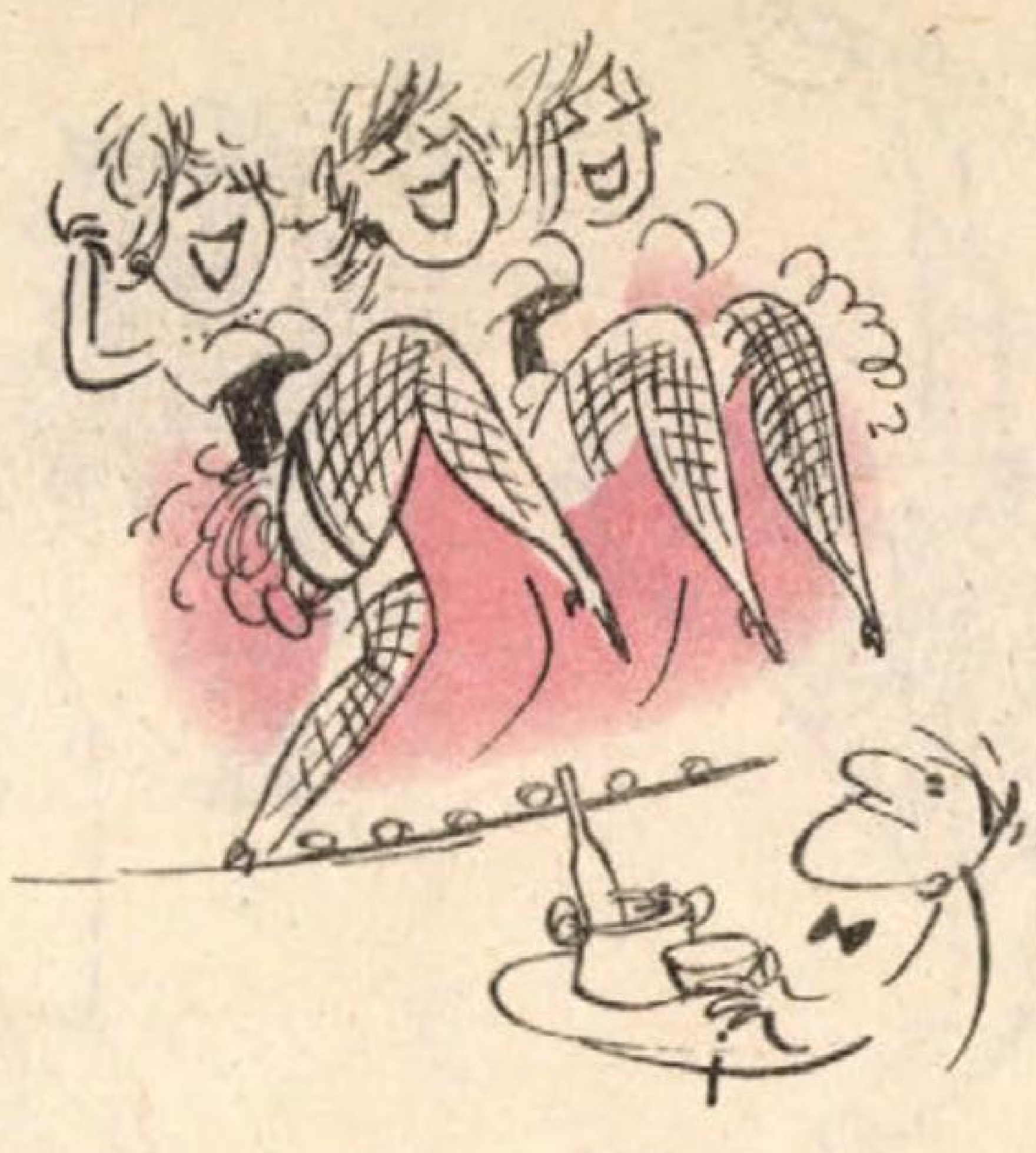

Bécs alulról

. . . taxin mindenki járhat . . .

. . . magánautón is sokan . . .

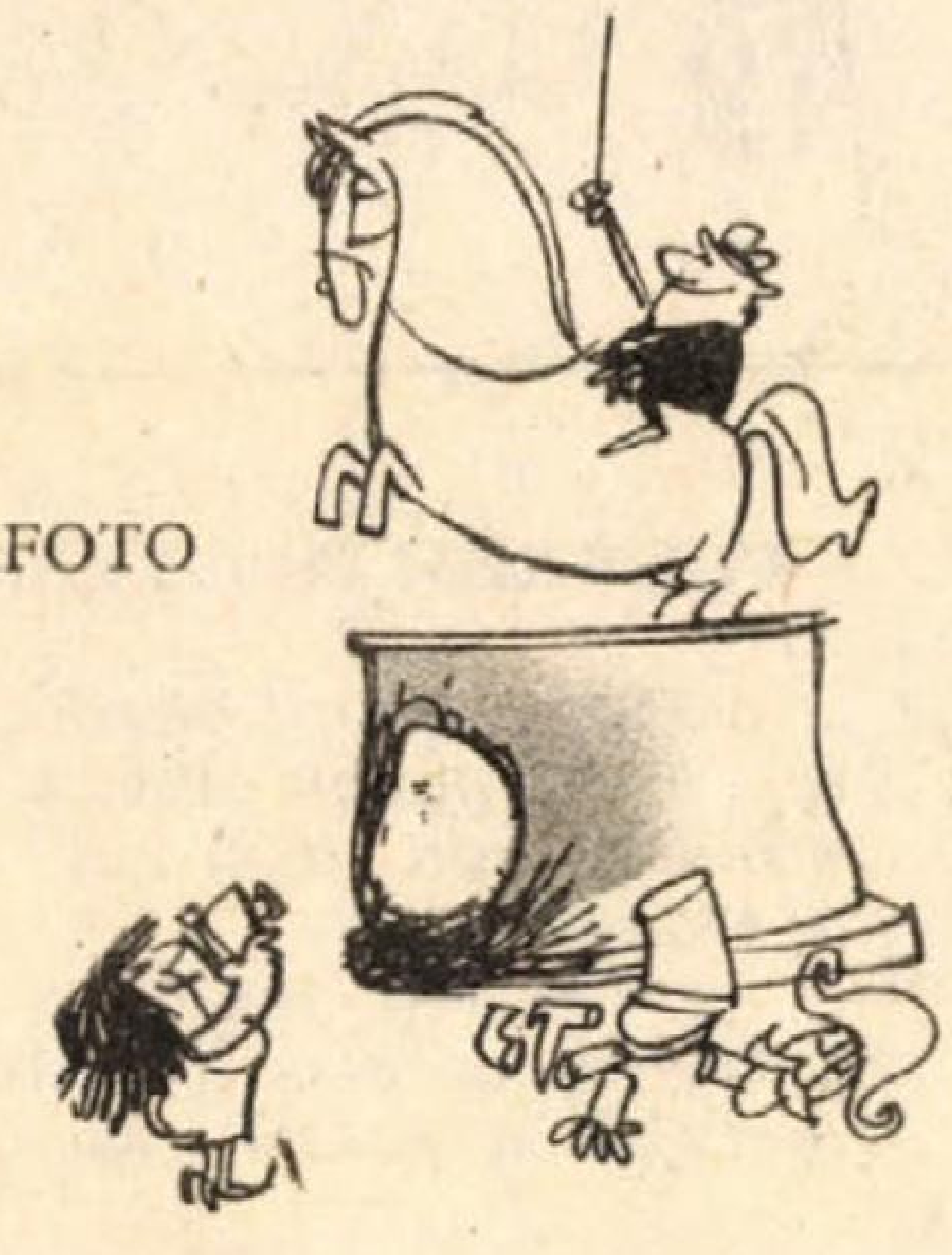

EMLÉKFOTO

BÉCSI ANZIKSZ

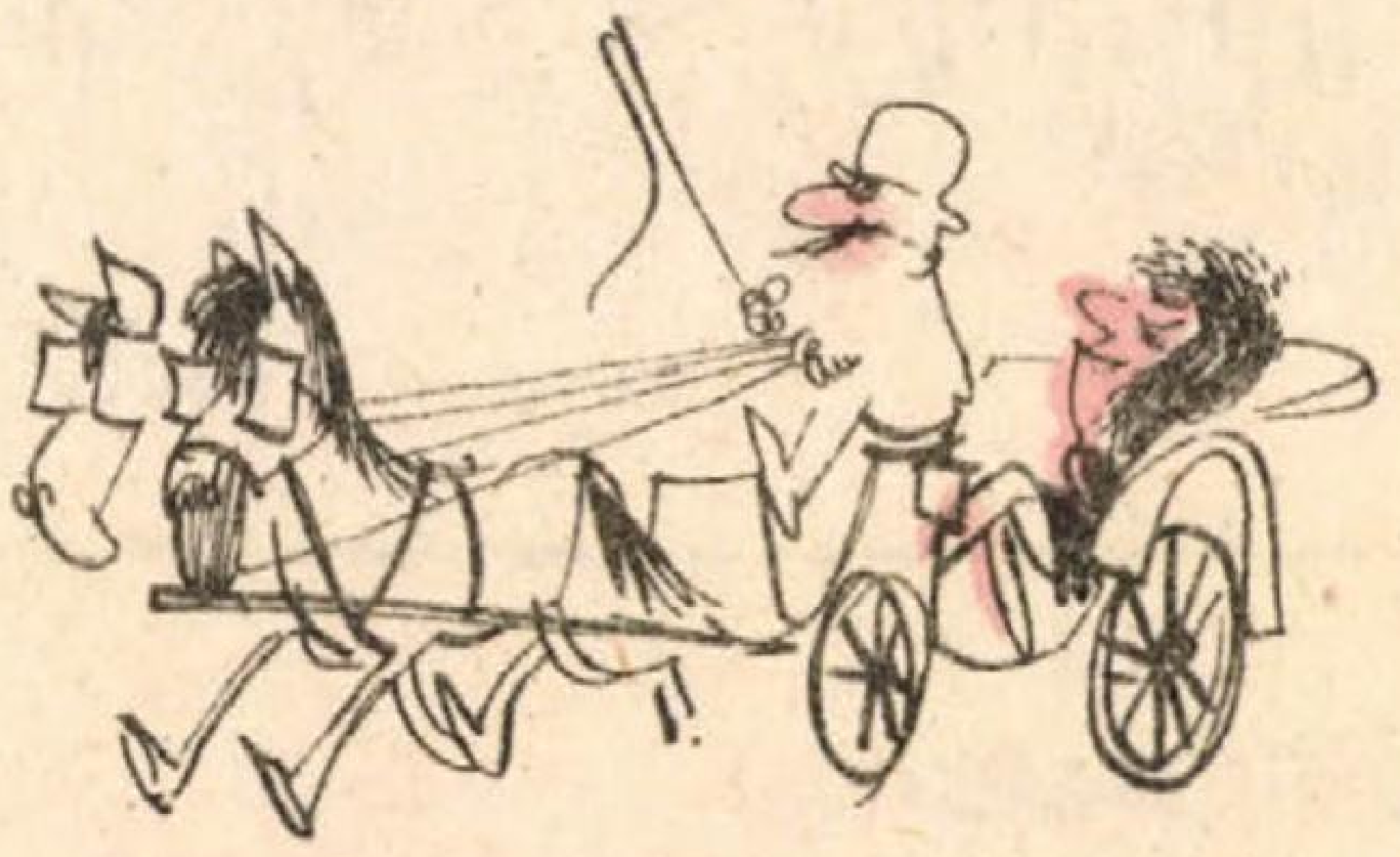

. . . de konflisra kevésnek telik!

COWBOY FILM

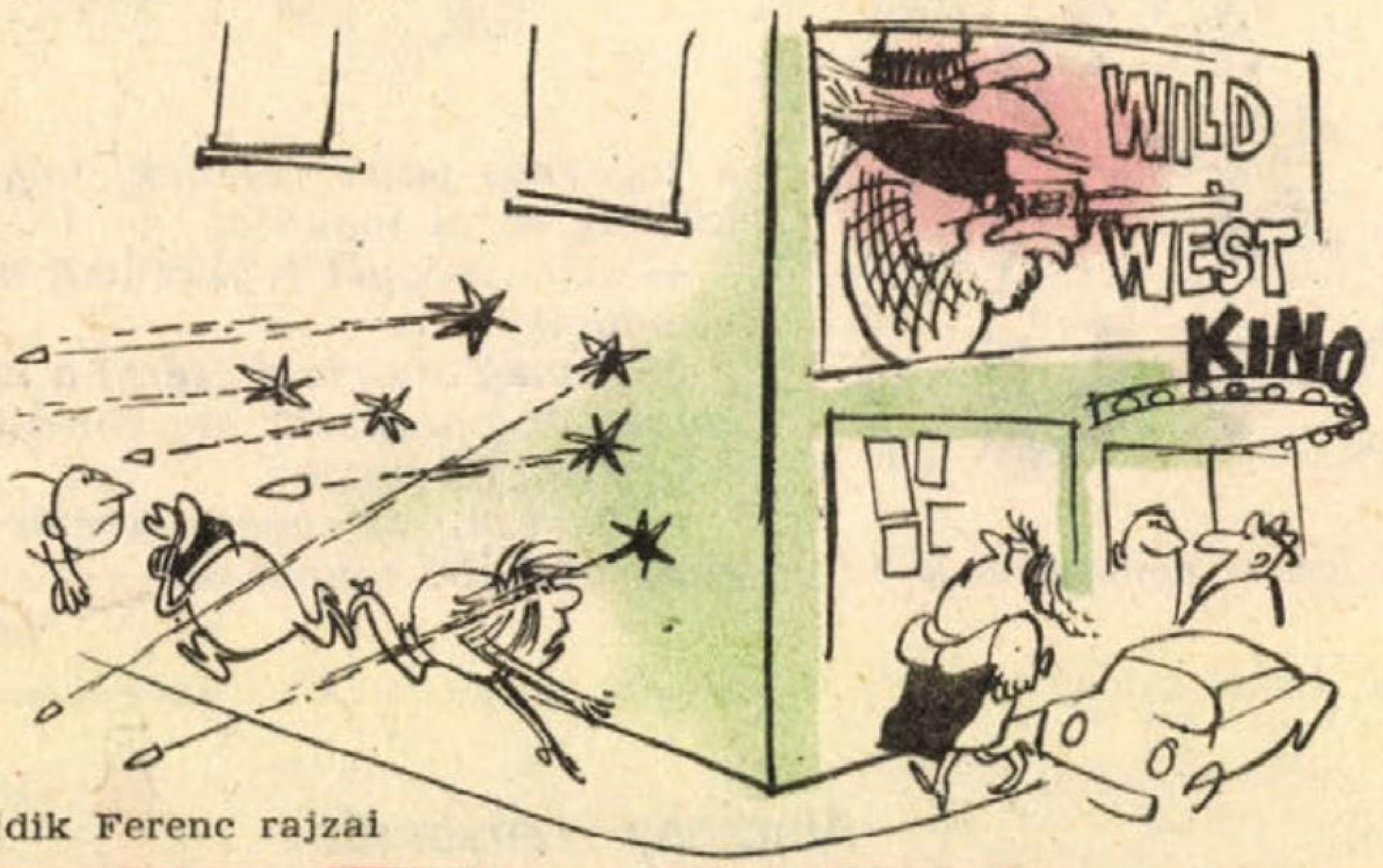

Sajdik Ferenc rajzai

ÉTKEZÉSI LEHETŐSÉGEK

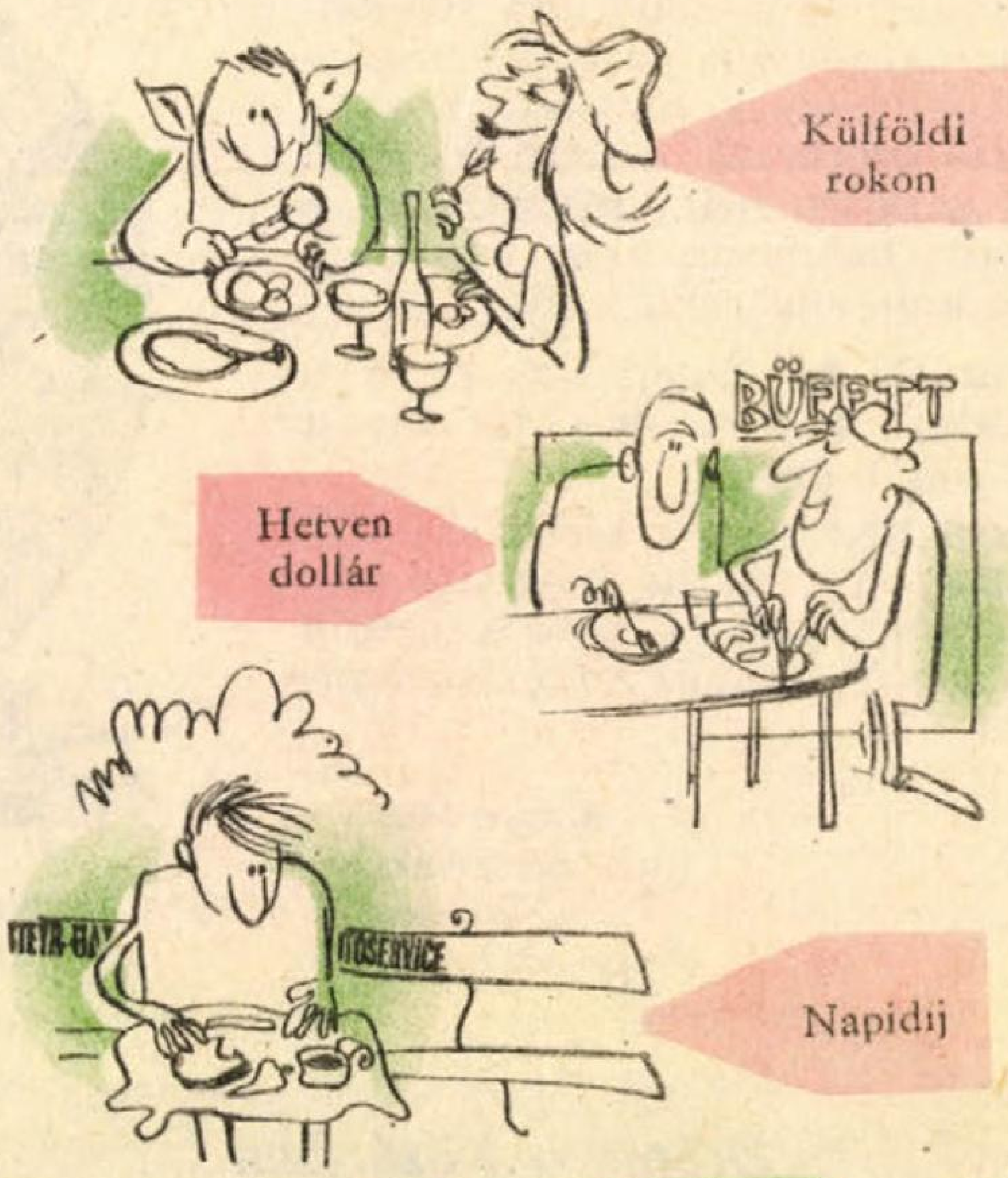

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

PEST-BUDÁN, HEJ, VAN SZÁMOS UTCA . . .

Megdöbbentő, hogy az autóbuszkalauzok mennyire nem ismerik a saját vonaluk utcáit. Utastársaim ezrei igazolhatják, hogy ha valaki kisebb utca iránt érdeklődik, vállvonogatás a válasz. Akadnak udvariasabb kalauzok is. Például az ötös járaton a héten, a kalauznő egy érdeklődésre harsányan belekiáltott a mikrofonba:

— Tudja valaki, hol van a Toldy Ferenc utca?

Jelentkezett egy nő, aki társadalmi munkában megmagyarázta a kérdezett utca földrajzi fekvését. Egy másik utas azt kérdezte, hol kell a Küküllő utcához leszállni. A kalauznő mosolyogva közölte, hogy fogalma sincs, majd mentegetőzve hozzátette:

— Tetszik tudni, folyton változtatják az utcaneveket.

A Küküllő utca — amely pontosan az 5-ös vonalán fekszik — emberemlékezet óta nem változtatta a nevét.

Tisztelettel javasolom, hogy akárcsak a taxisofőrök, az autóbuszkalauzok is tanulmányozzák egy kicsit fővárosunk térképét, és legalább azokkal az utcákkal ismerkedjenek meg, amelyek közvetlenül a járatuk mellett vannak.

A. S.

Méltatlankodás

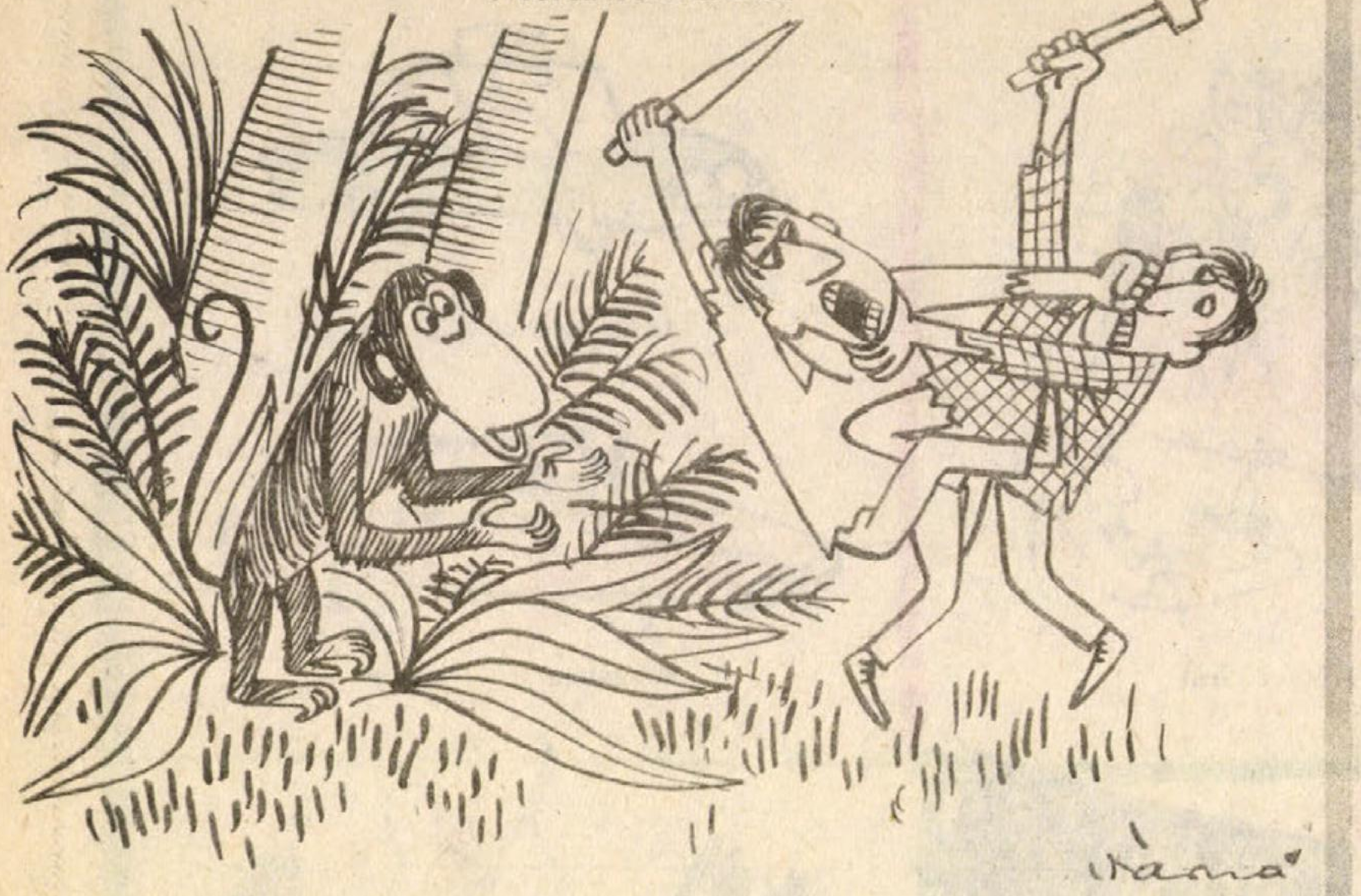

– Na, de gyerekek! . . .

Egyetemista pincér

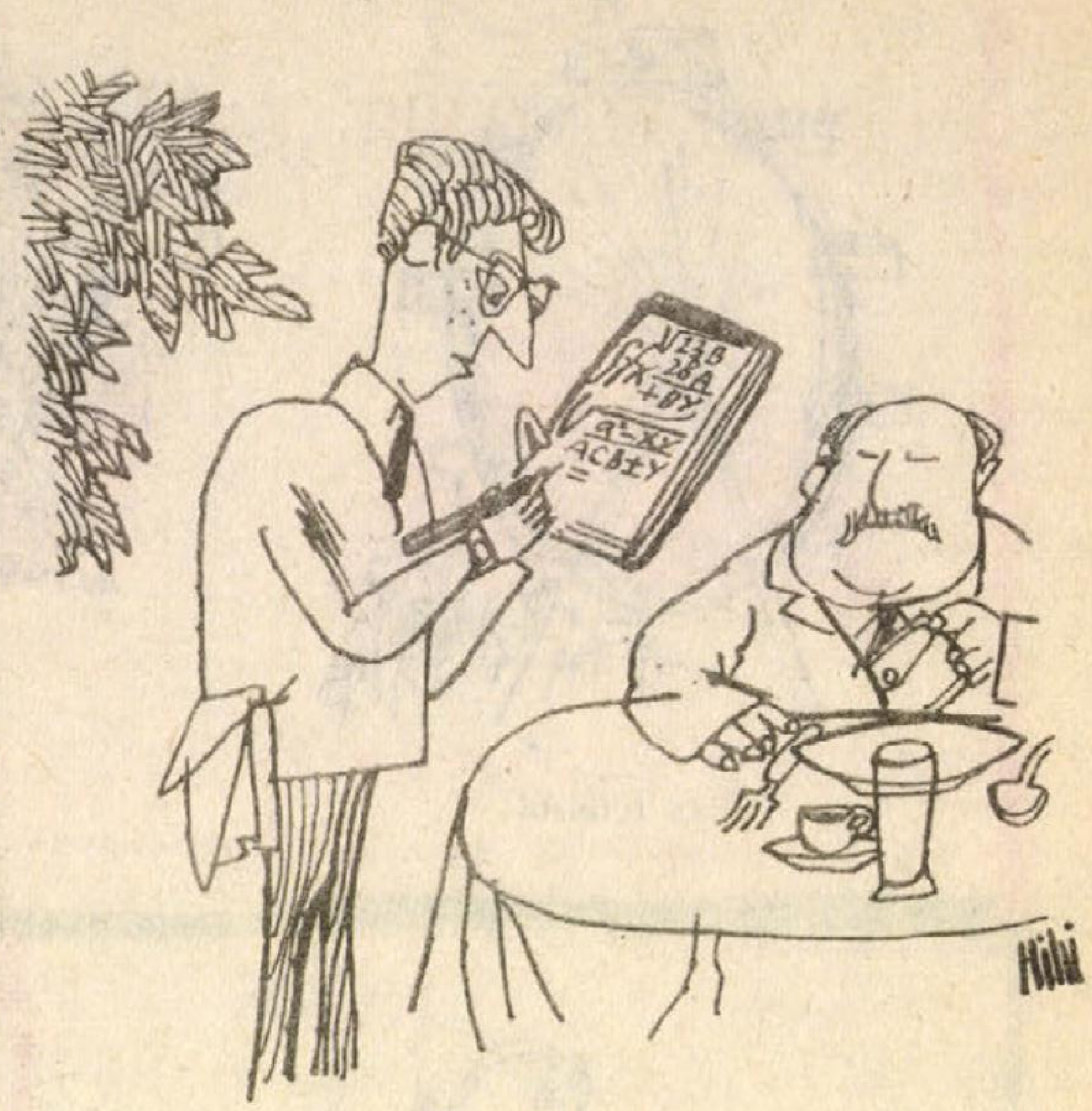

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINI-KÖZPONT, MAXI-SZÁMLA

Gödöllőn, a máriabesnyői kerület postáján három évvel ezelőtt üzembe helyezett mini-automata telefonközpont egyedülálló az egész országban. Működésének lényege, hogy a regisztrálószerkezet könyörtelenül számol minden helyi hívást, ami a központba beérkezik, akár van eredményes kapcsolás, akár nincs.

Ráadásul, ha különösen rossz a hangulata, ez a masina tíz hívást számol egy helyett.

Nagyra becsülöm a technikai vívmányokat, de csak ha hasznára válnak az embernek és nem keserítik meg az életét, mint ez a gonosz miniközpont.

Mayer Béla
ny. agrármérnök
Máriabesnyő
Fenyvesi nagyút 16.

Balatoni varázspalack

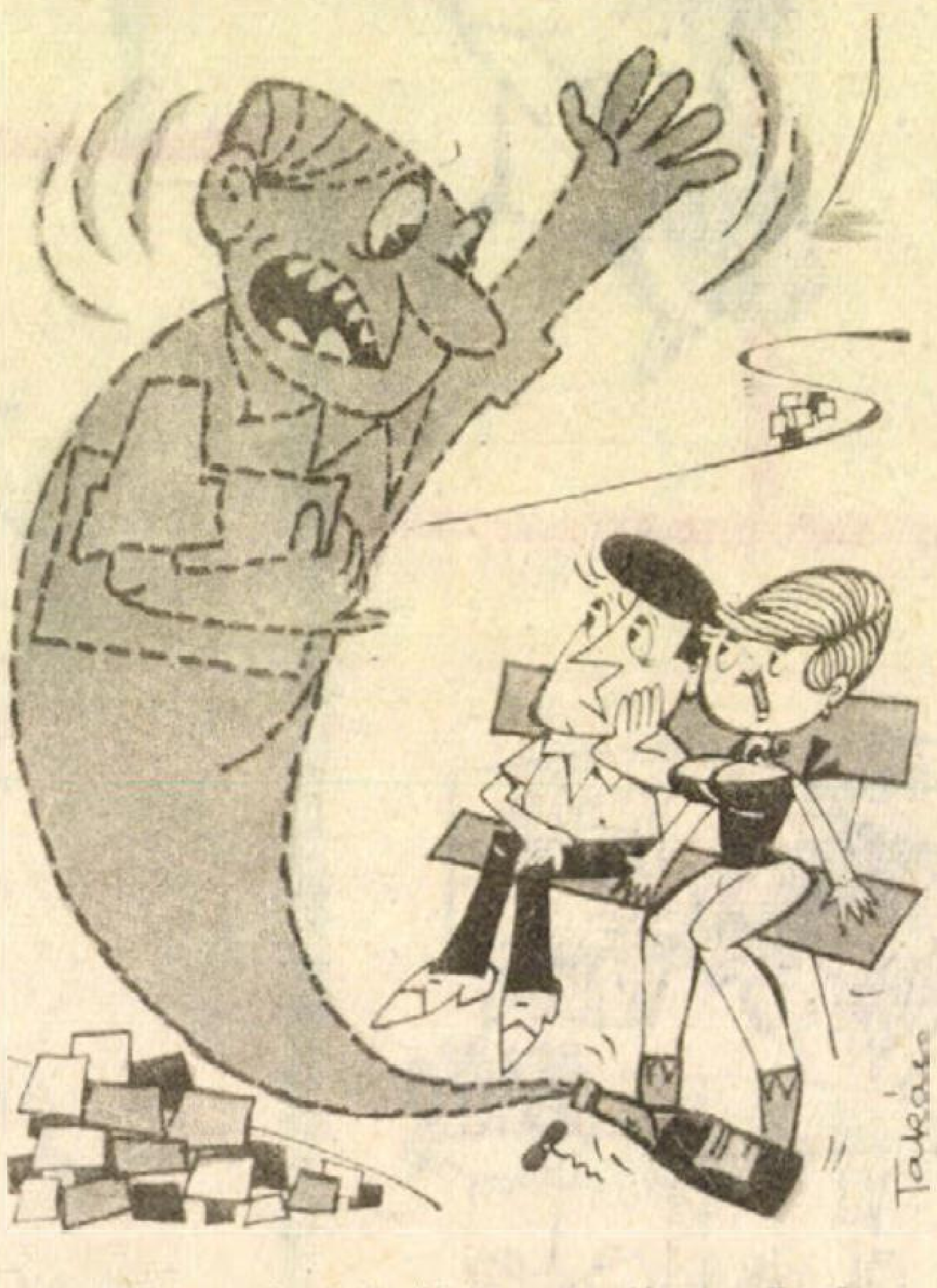

– Nagy ég! A férjem szelleme Budapestről!

FOGKRÉM ÉS GYEREKSZÁJ

A fogorvosunk büszke apa. Szöszi kislányának viselt dolgairól mindig van egy-két története. A legújabb:

Az apróság önállóan nyaral. A táborban az első hét után meglátogatják a szülők. Mennyei zene a fogorvos-papa fülének, hogy a kislány ezzel fogadja:

— Apu, vegyél fogkrémet, mert elfogyott!

Már meg akarja dicsérni a szorgalmas fogmosásért, amikor a szőkeség így folytatja:

— Tudod, az egész krémet a fiúk nyakába nyomtam!

(piláf)

Dráma a Közértben

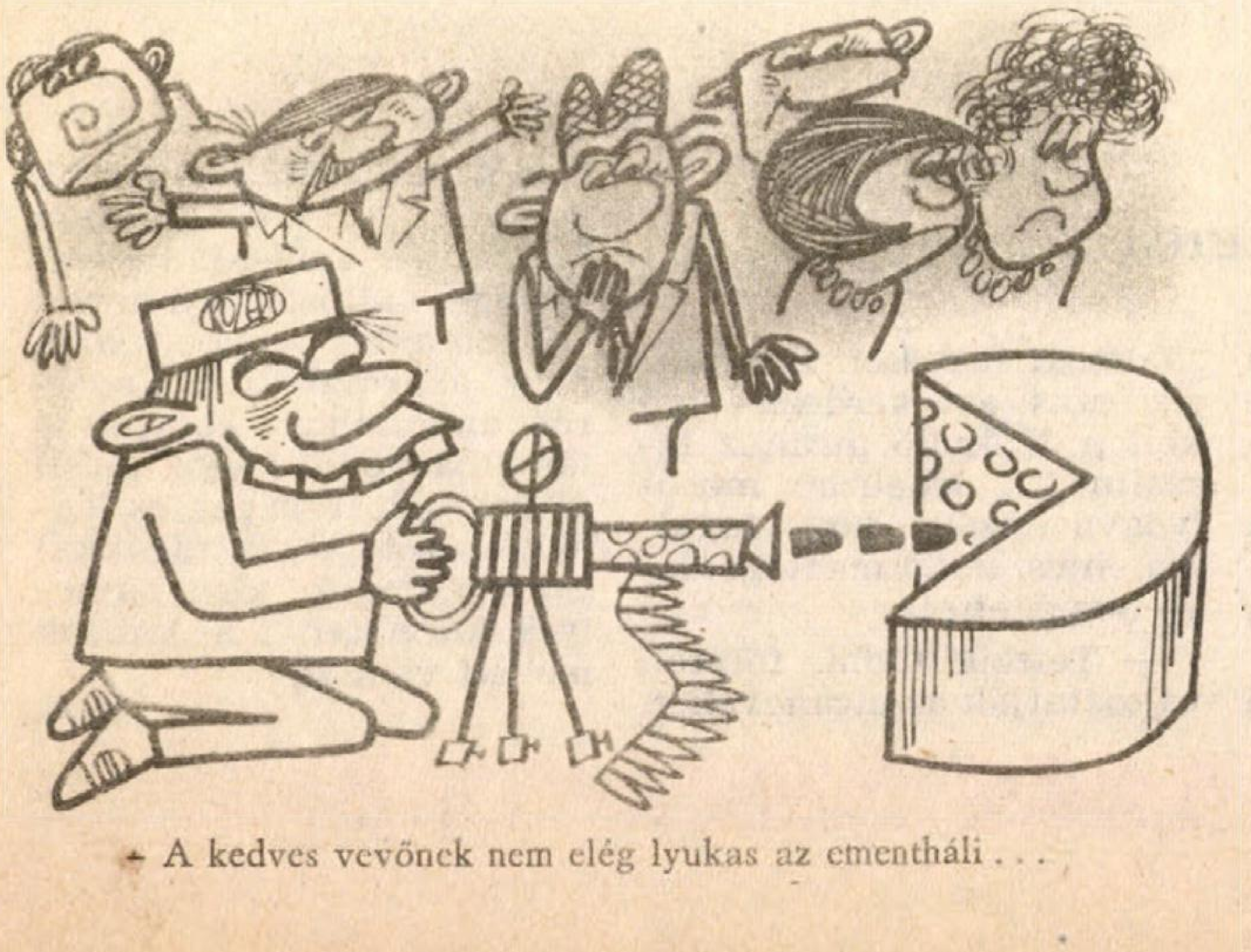

– A kedves vevőnek nem elég lyukas az ementháli . . .

Alacsony víznyomás

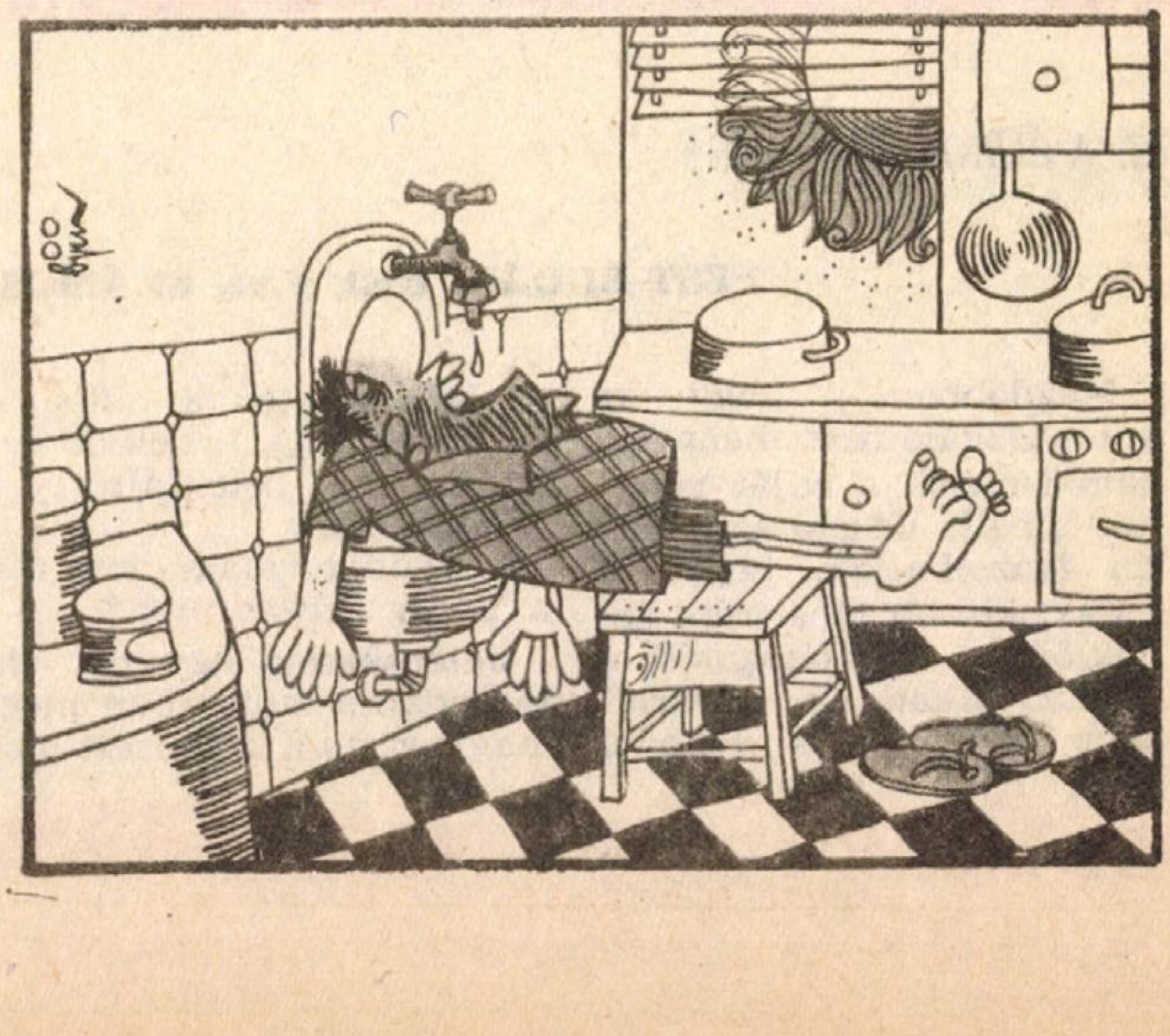

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

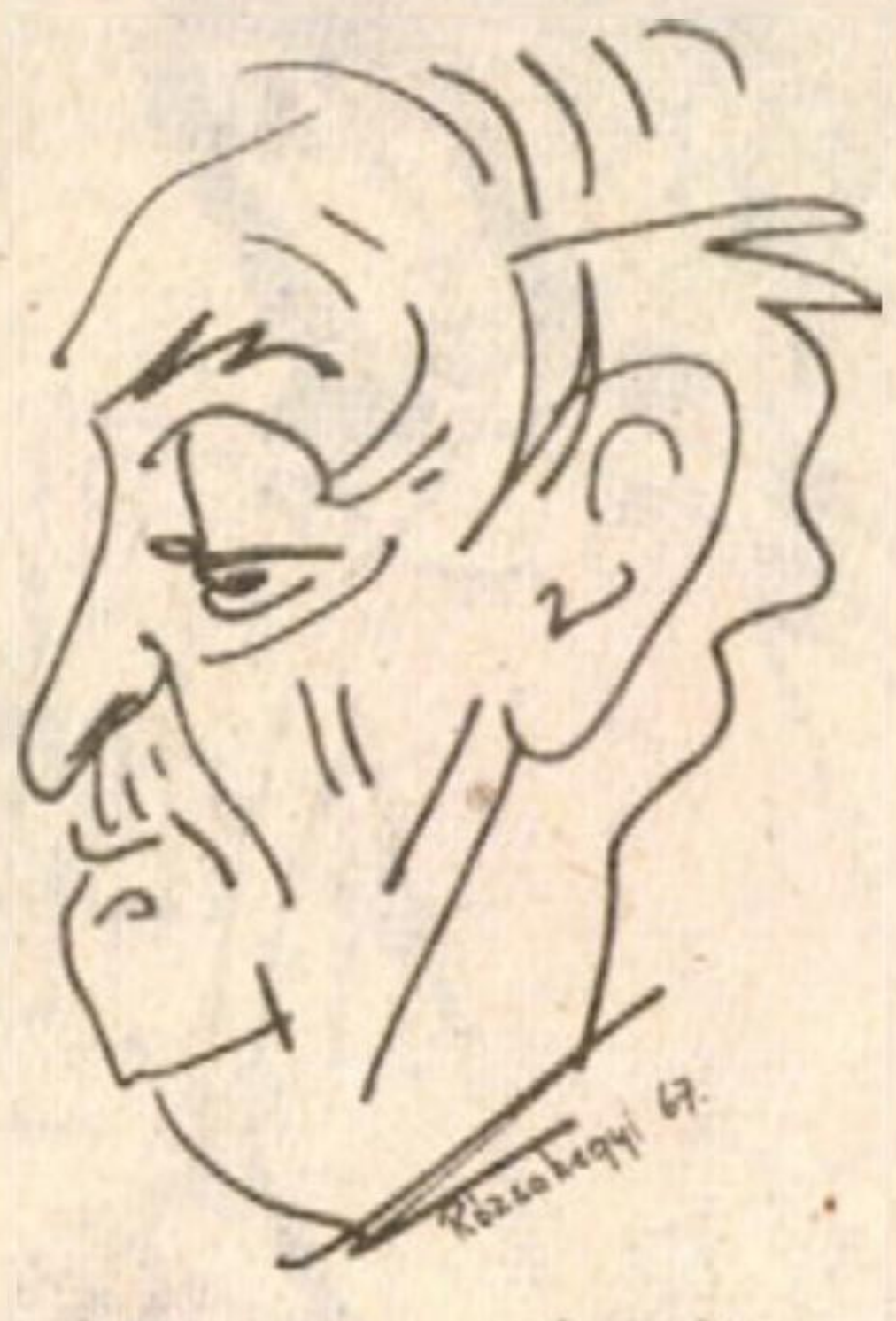
Pásztohegyi 67.

Lengyel Menyhért

Negyvennégy évvel ezelőtt nagy sikerrel játszották a Vígszínházban „Antónia" című darabomat, amelyben Lukács Pál egy angol tisztet alakított. Lukács egy szót sem tudott angolul, és csak nagy fáradsággal sikerült őt egy angol mondatra betanítani. Igaz, ezt az egyetlen angol mondatot aztán kifogástalanul, helyes kiejtéssel mondta el. A tizedik előadást megtekintette a Budapesten tartózkodó Czukor Adolf, a Paramount magyar származású, nagytekintélyű vezérigazgatója. Amikor erről Lukács Pali tudomást szerzett, könyörgött, hogy mutassam be őt Czukornak, mert meg akarja kérni a filmcézárt, hogy vigye őt ki Hollywoodba.

Megmagyaráztam Lukácsnak, hogy a hollywoodi szerződés alapfeltétele a tökéletes angol nyelvtudás, tehát semmi értelme annak, hogy Czukornak bemutassam.

A Paramount vezérének tetszett a darab, és tetszett Lukács játéka is. Előadás után lelkendezve mondta: „Ez a fiatal, jóvágású magyar színész egy jelenetben olyan tökéletes angolsággal mondta a szerepét, hogy kedvem lenne elvinni tőletek." Én persze nem árultam el Czukornak, hogy ezen az angol mondaton kívül Lukács egy szót sem tud angolul. Így történt, hogy Czukor szerződtette, és Lukács néhány hét múlva már Hollywoodban volt. Ott persze minden kiderült, de Lukács megígérte, hogy gőzerővel megtanul angolul. Így is történt, és a magyar színész nemsokára már főszerepeket játszott amerikai filmekben. Egyszer egy filmújságíró megkérdezte tőle: „Hogyan tudott magyar létére Hollywoodban ilyen gyorsan karriert csinálni?" Lukács így válaszolt: „Ez csak úgy volt lehetséges, hogy én már Budapesten is úgy beszéltem angolul, mint egy oxfordi nyelvtanár."

Lengyel Menyhért

IMPORT HUMOR

DÉLELŐTT A CIRKUSZBAN

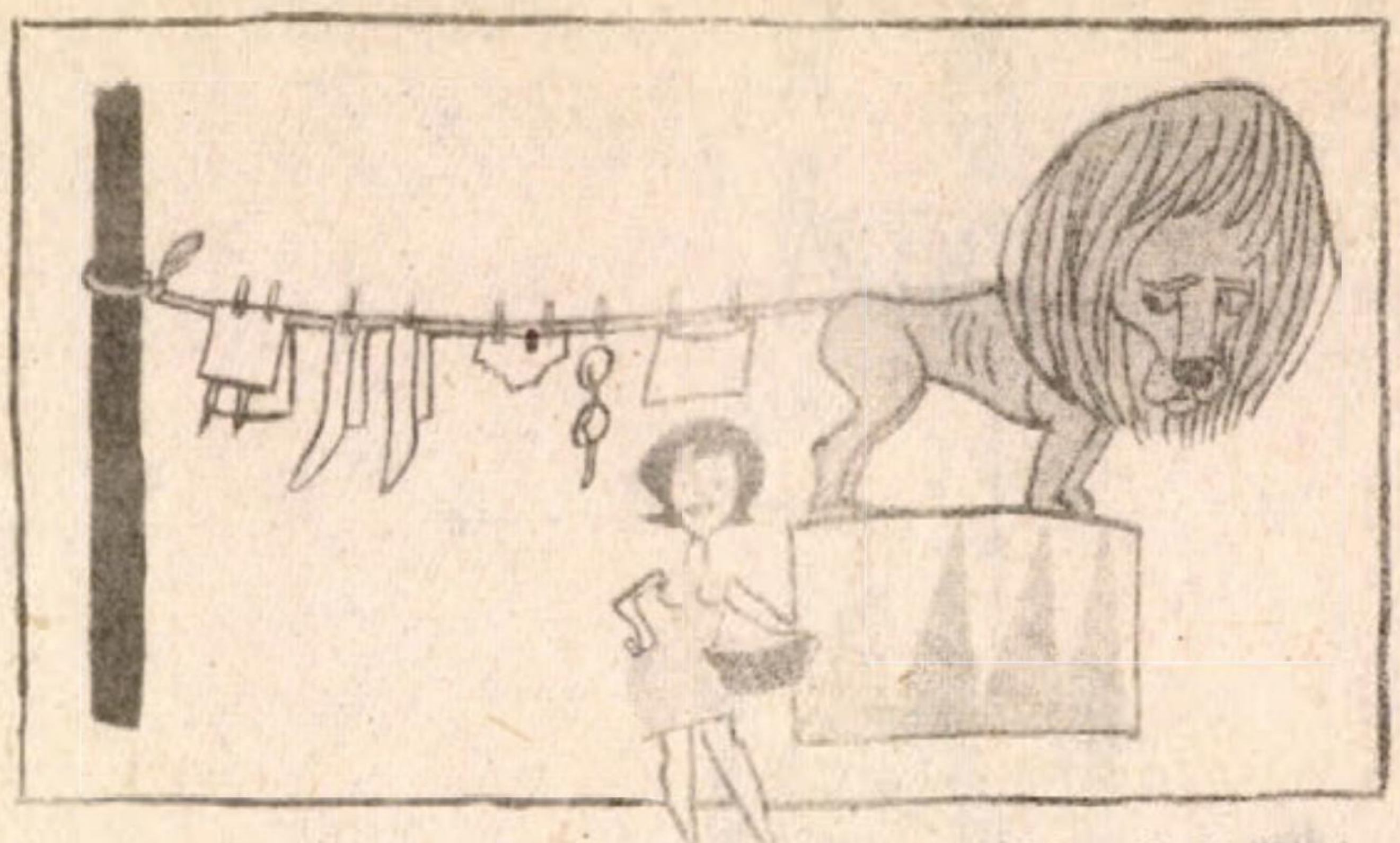

(„Pikker", Tallin)

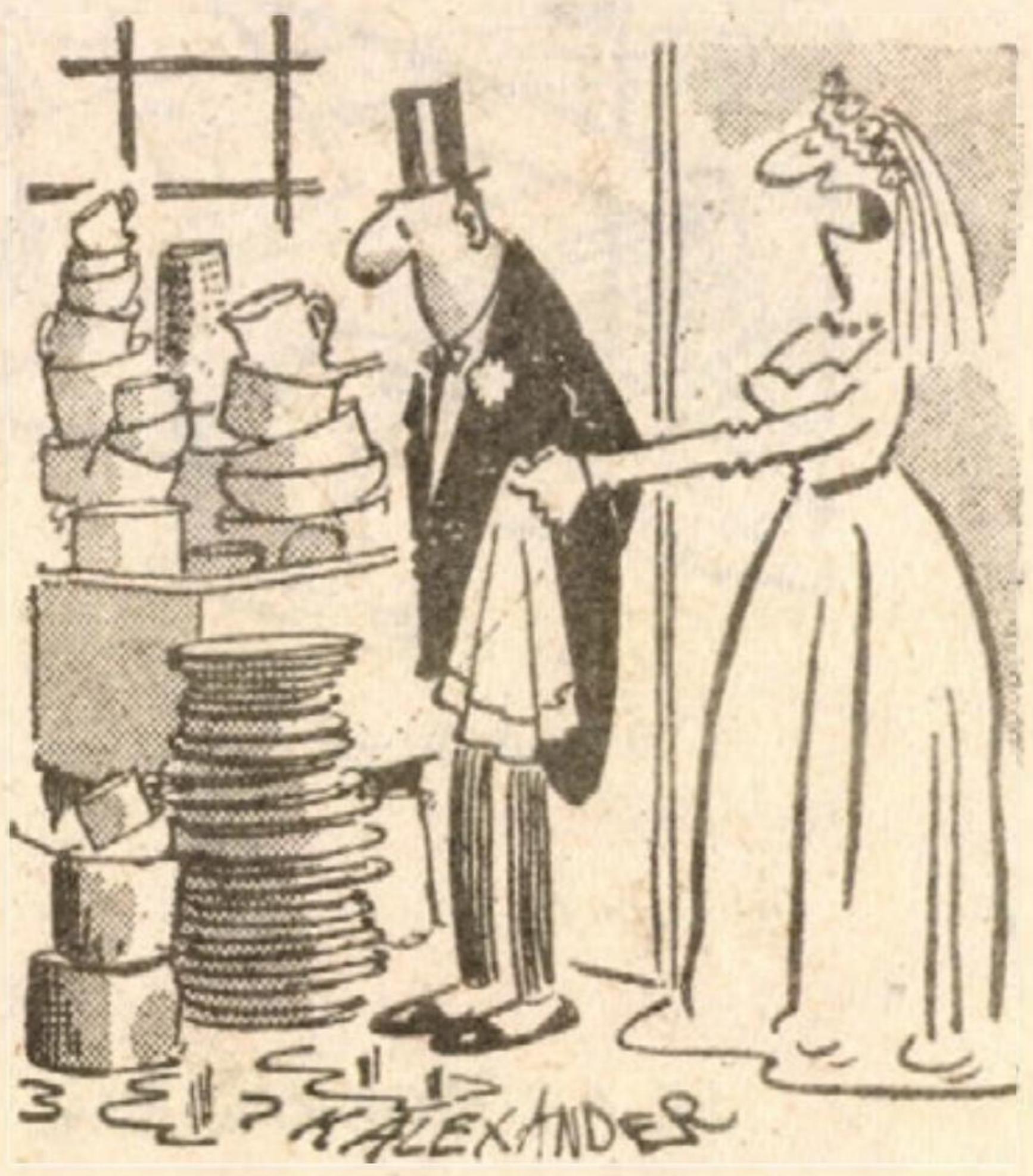

– Ezt a sok mosogatnivalót még a volt férjem hagyta itt . . .
(„Daily Mirror", London)

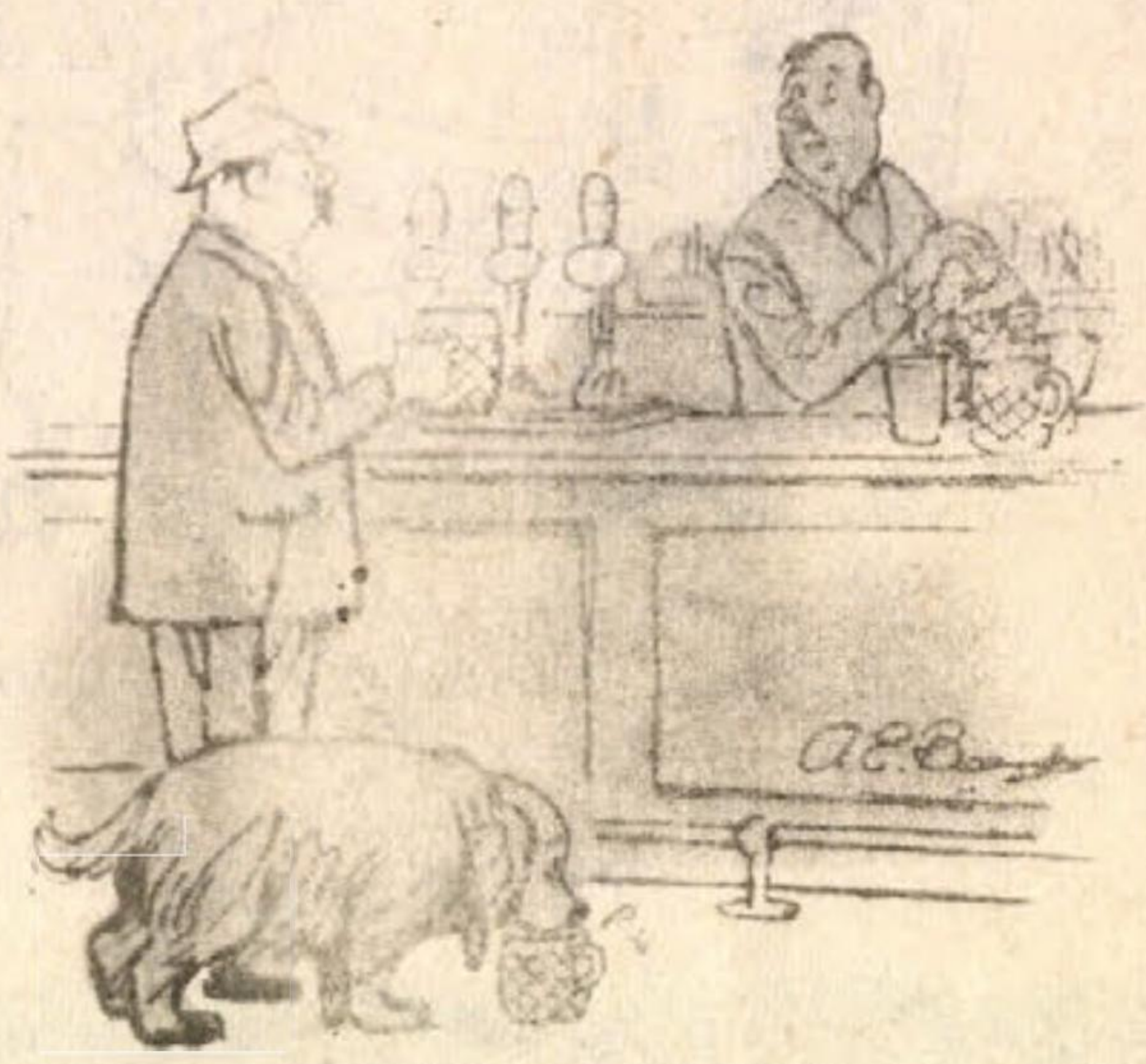

– Remélem, a kutyája elmúlt 18 éves?!
(„Punch", London)

CAMPINGEZÉS . . .

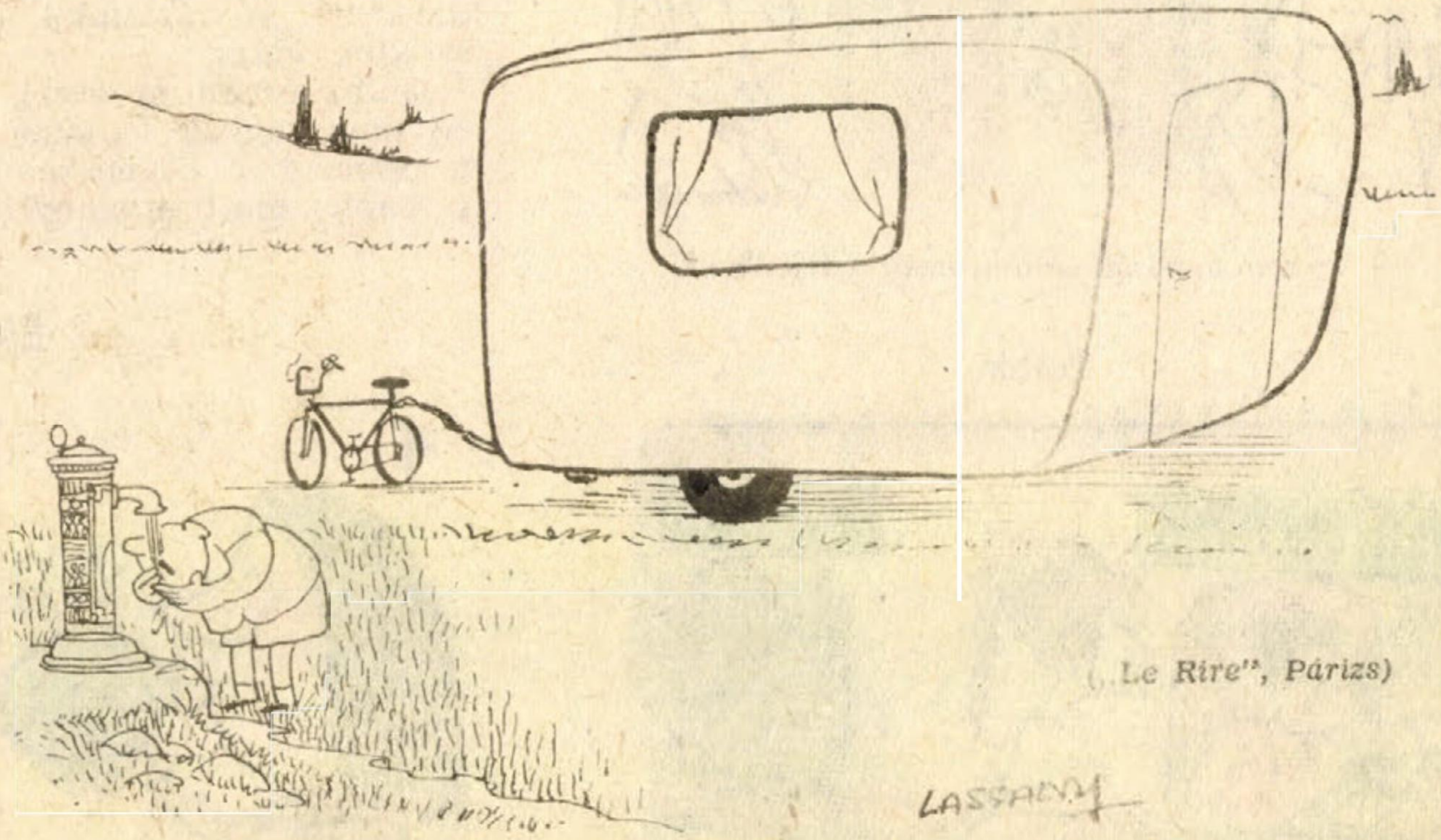

(„Le Rire", Párizs)

HALLOTTUNK EGY VICCET

London legforgalmasabb központjában, a Regent-streeten a rendőr egy hatalmas Rolls Royce kocsira figyel fel, amelynek a volánjánál egy foxikutya ül. Közelebb lép az autóhoz, és megállapítja, hogy a vezetőn kívül senki sincs a kocsiban.

Előírás szerint szalutál, és udvariasan megkérdi a foxit:

— Bocsánat, az ebadó be van fizetve?

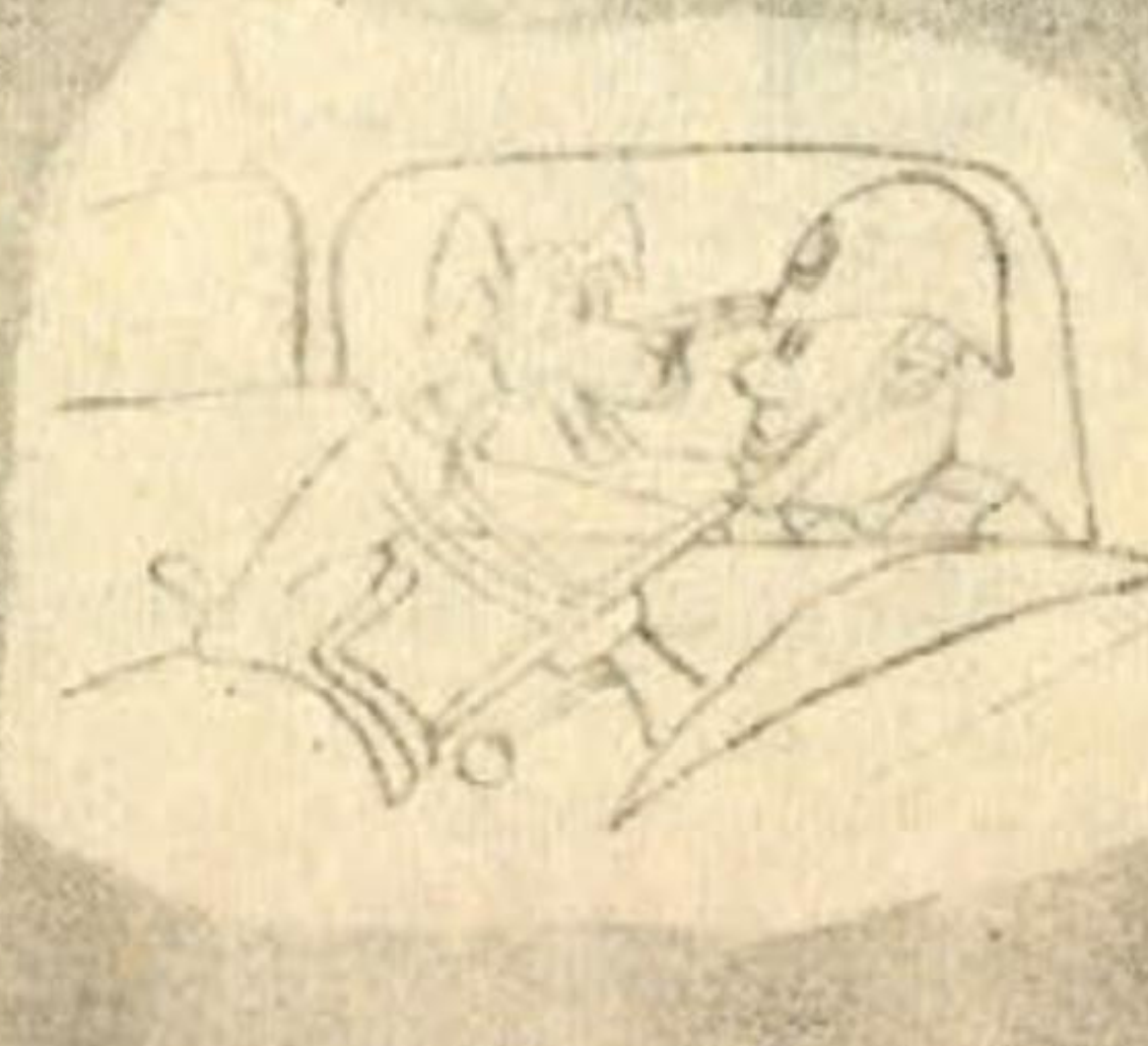

Váratlan fordulat

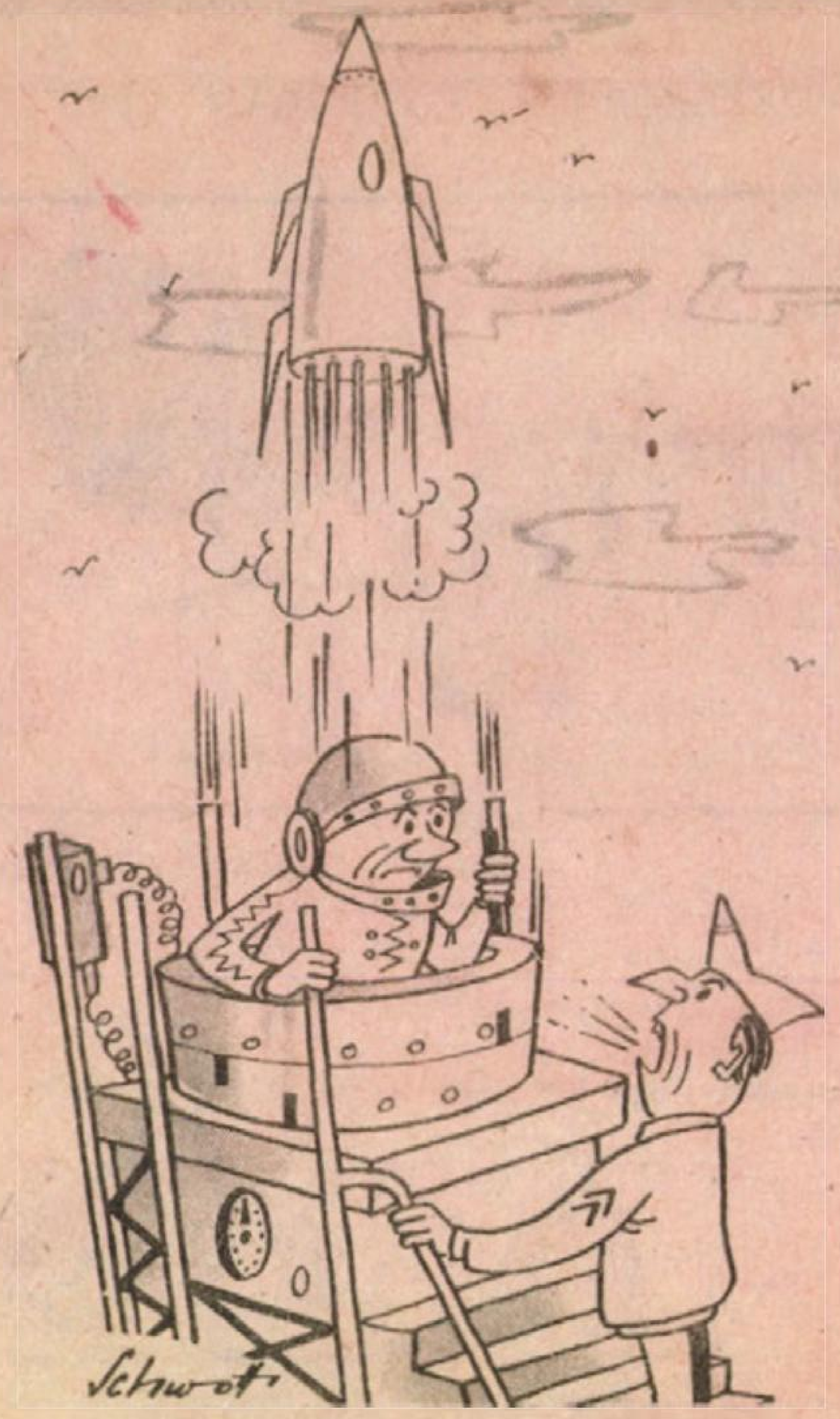

– Hát magával mi történt?
– Semmi. Meggondoltam magam.

Mindent a vevőért!

Várnai György rajza

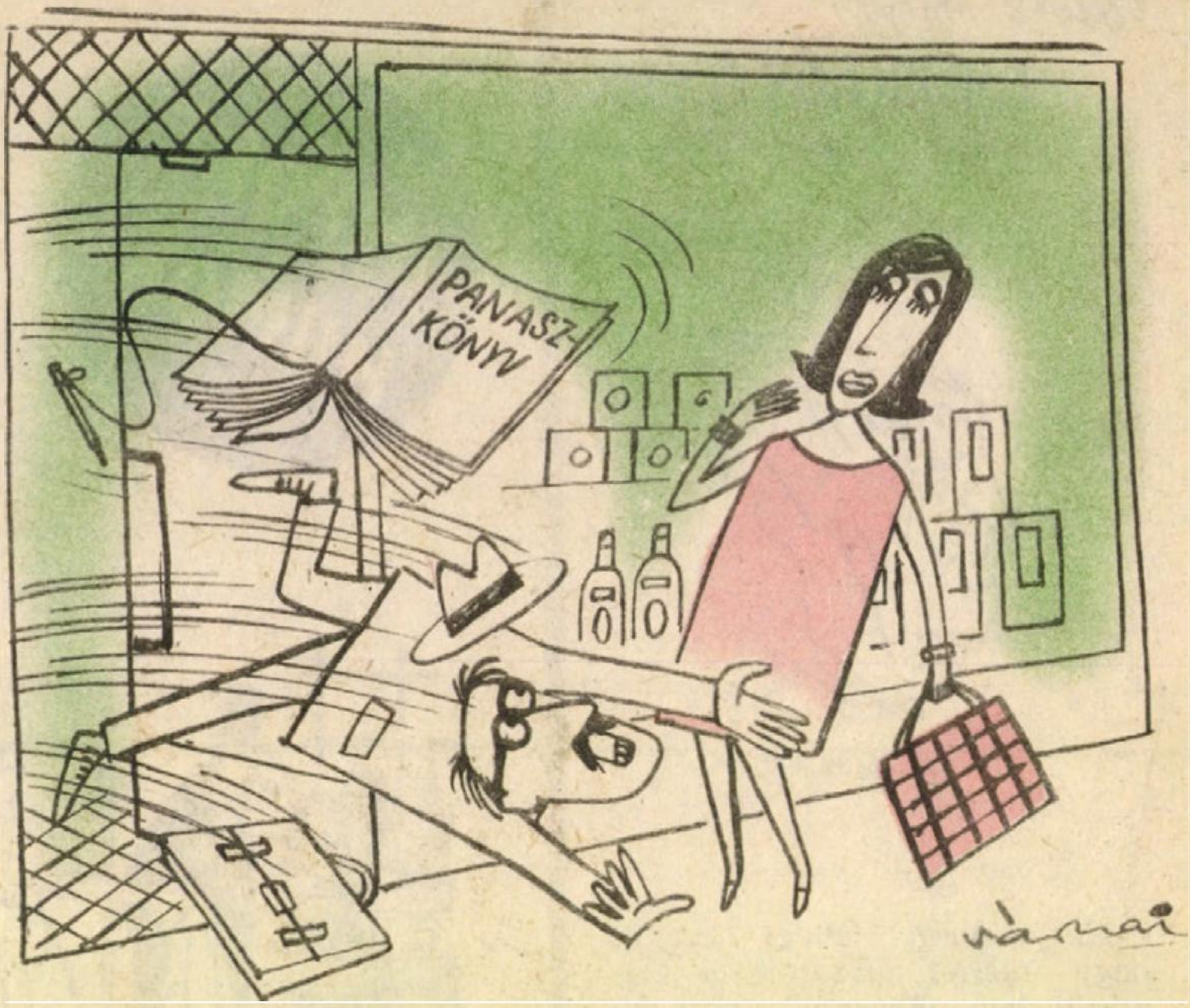

– Látod, hogy mégis ideadják a panaszkönyvet, ha az ember határozottan kéri! . . .

Frontátvonulás

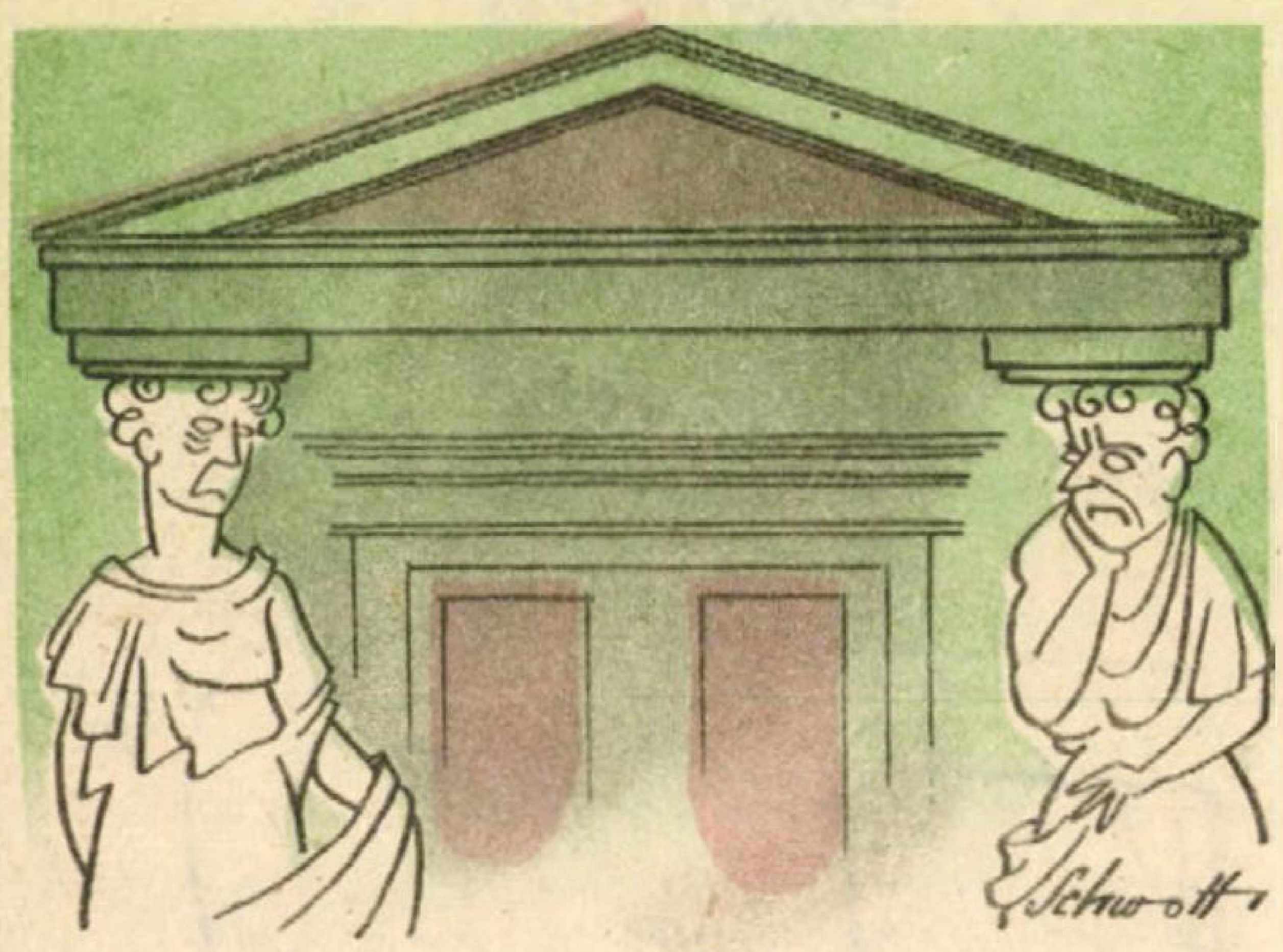

– Te nem érzel állandó nyomást a fejedben?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NAGYVONALÚSÁG

A hevesi Papír- és Írószerboltban július 19-én 20 darab írógéppapírt akartam vásárolni. Az eladó közölte, hogy csak csomagolva adhat 1000 darabot: „A vállalatok is így szokták vinni."

Hiába érveltem azzal, hogy én nem vagyok vállalat, hogy a csomagban ötvenszer annyi a papír, mint amennyire nekem szükségem van, hajthatatlan maradt.

Némi utánjárással sikerült ismerősöktől huszonegy írógéppapírt szereznem. Azért kellett huszonegy, hogy ezt a panaszos levelet is megírhassam.

Vallyon István
Heves
Béla király u. 19.

Postán

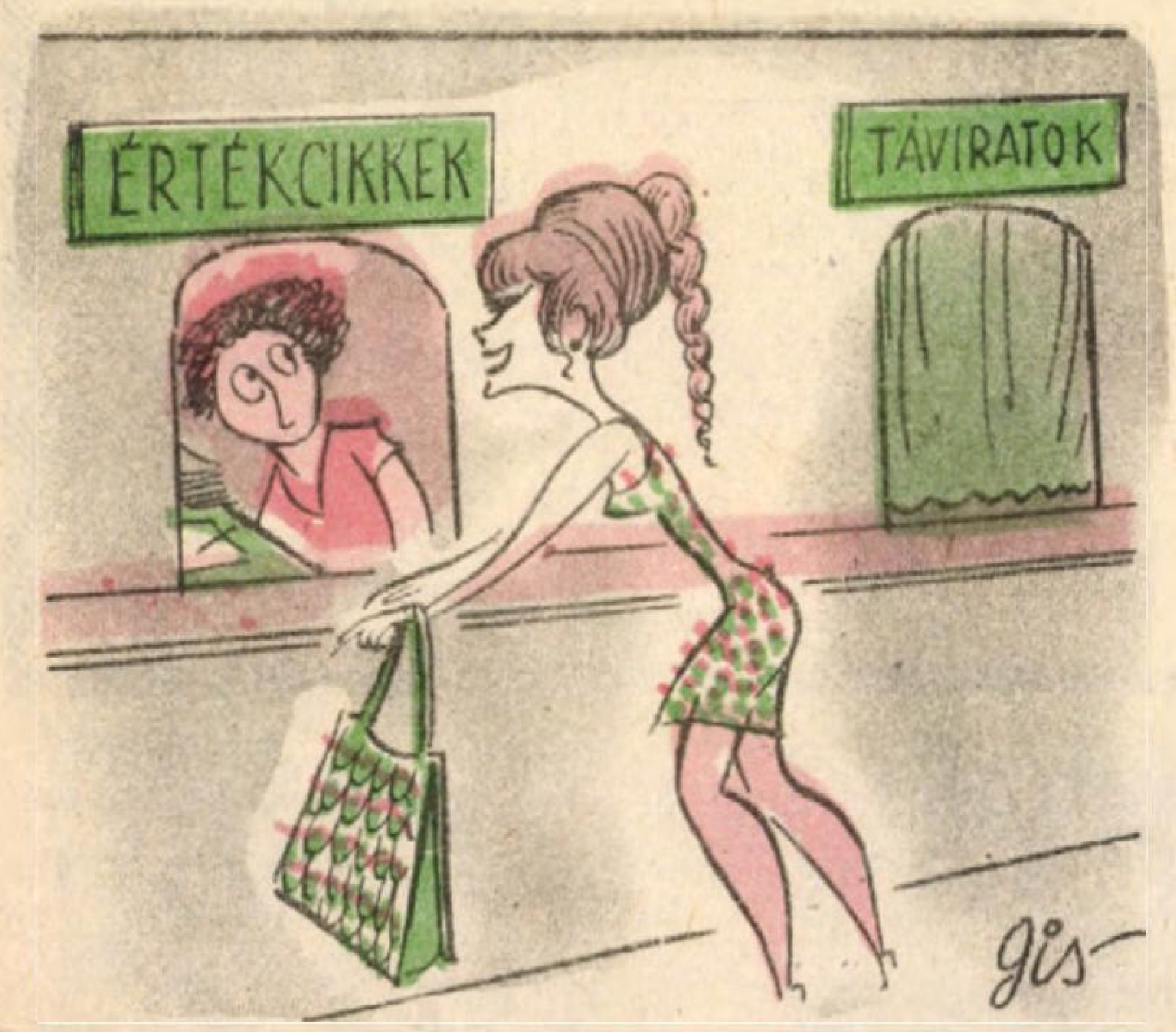

– Kérek három darab bélyeget!
– Milyet?
– Mindegy! Fürdőruhának lesz.

Elvarázsolt királyfi

Fülöp György rajza

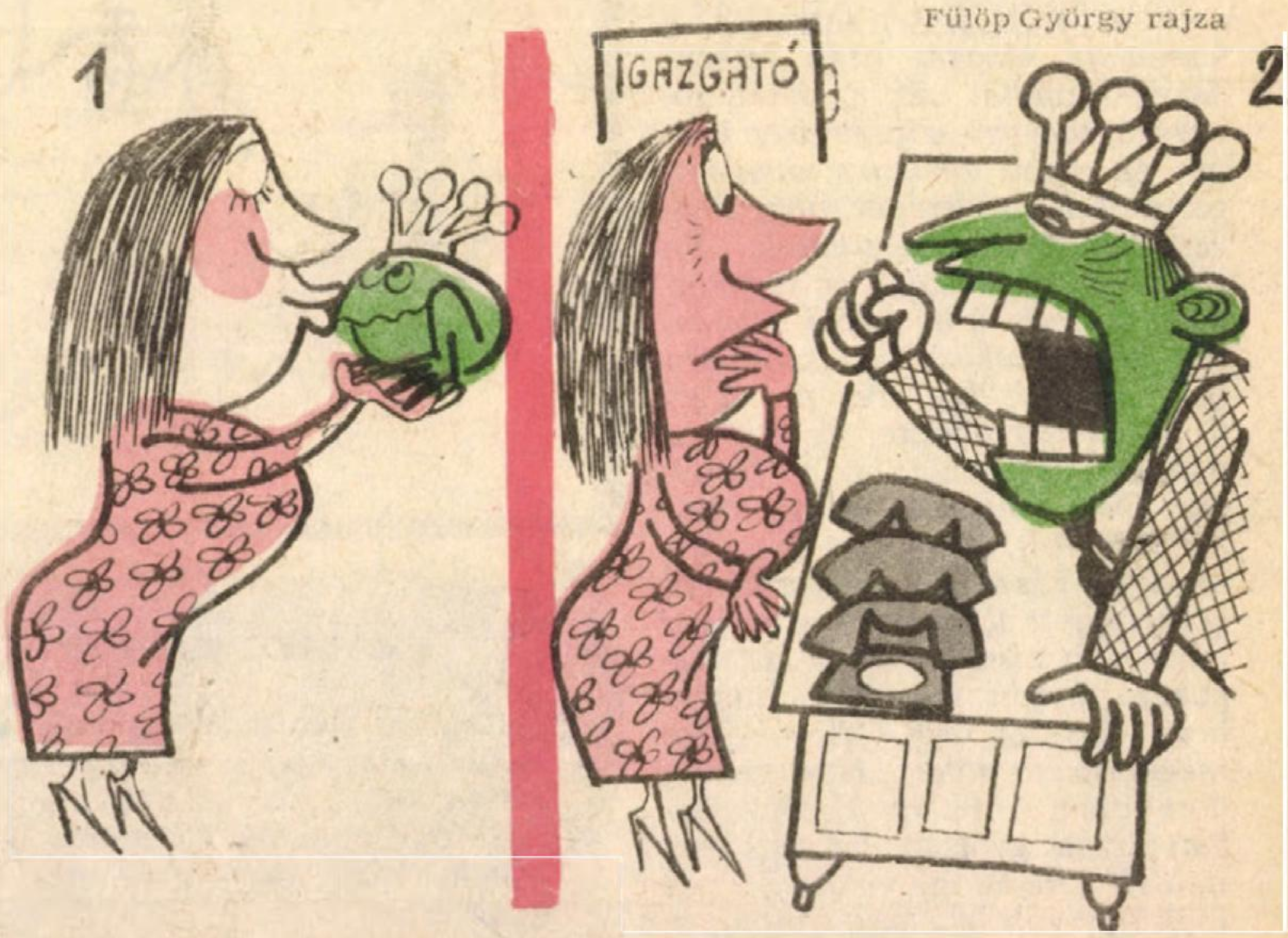

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 67.0988 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504